

PODZEMNÍ SBORNÍČEK

DÍL I.

PODZEMNÍ SBORNÍČEK

Armě a Rodinovi

Lišence ©1989

II. festival II. kultury

Prožil jsem jeden den
s pocitem že jsem osvobozen
prožil jsem jeden den
s pocitem že jsem omilostněn

To byl ten den
z našeho soucítění
z našeho vyznání

To byl ten den
pro naše svědectví
pro náš hlas
pro svědomí těch
co ztratili hlas
pro svědomí těch
co ztratili sebe
co ztratili cestu
co cestu nenašli

protože žijeme
protože slyšíme
protože vidíme
pro komunikaci

Žitím pravdu naplňujeme
těm co nevidí
ukazujem
těm co nechtějí dokazujem

Sobě i jim
jim i sobě
sobě i jim
jim i sobě

"A ten strašný prostředek je v rukou ledakoho....."

/L. N. Tolstoj - Kreutzerova sonáta
-... O hudbě/

To, co je zde k slyšení, celá tato oslovující mozaika, která se stala druhou výpovědí lidí, jejichž pohyb je stále hledání, hledání, které se stalo SKUTEČNOU životní náplní...

Je důležité pochopit a vstřebat SVĚT těchto lidí, kteří se neodvážili přemýšlet jinak, kteří vstoupili do života obnaženě, s drásavou nutností "VYSLOVIT SE", vyřknout svůj pocit a dát mu nový tvar, vyřknout pocit, který stíná vše mrtvolné, co člověka na jeho životní pouti potká. Je to tvorba prodchnutá všemi bodavými protiklady, vyjádření předávané nezištné a radostné, netoužící po lesklé svatozáři jakékoliv slávy či oslavy. VŠE co je zde k slyšení je nutno chápat a přijímat NEODTRŽENÉ od života neboť VŠE vzniklo z prožitku člověka a pro člověka je určeno. Barevné, různorodé vyjádření lidskosti, odkrývání propasti radosti i děsu, experimenty se zvuky drsnými i syrovými, experimenty se zvuky jasnými, slova rozkládající obraz žití nepokrytecky a neservilně. Nalezení-ztvárnění a rozdávání drobných "POKLADŮ"....

"když už jsme se vydali
na tu dalekou pouť
ani nás nenapadne
s týdle cesty uhnout"

/Aktuál/

Plastic People jsou "živým kořenem", neboť v nich prakticky vše toto započalo. Prošli mnoha fázemi svého vývoje. Přes počáteční přejatou tvorbu amerických podzemních kapel /Velvet Underground, Fran Zappa, Fugs...atc/ se dostali na vlastní tvůrčí pole s konečně českými texty /J. Kolář... později E. Bondy, F. Pánek/ a vlastní hudbou /převážně skládá Hlavsa/

DG 307 vzniklo v r. 1973. Spojení Hlavsa - Zajíček, spojení roviny hudební a nehupební. Práce s nehupebníky, s vlastnoručně vyrobenými nástroji, s nástroji které leží "při cestách" /smetištní nástroje, plechy, vysavač, vrtačka, železné tyče, obruče.../ Texty vlastní /Zajíček/, hudba vlastní /Hlavsa - Zajíček/.

Uněšlá Umota - mnoho proměn a tváří /UH I, UH II, UH III/ založená v roce 1973. Spontánnost a bezprostřednost nestačila vymizet.

Bílé světlo - založené 1973. Zemanův hudební projekt, spojení s hudebníky z Humpolce a Kostelce n/ Orlicí.

THE **P** **P** **O** THE **U**
LASTIC PEOPLE F NIVERSE

kapela vznikla v r. 1969

původní sestava: M. Jernek - klarinet

Milan Hlavsa - basová kytara

Pavel Zeman - bicí,

Přemysl Števích - kytara

během dalších let personální změny, kapelníkem skupiny se stal Josef Janíček.

r. 1969 - účast na soutěži beatových amatérských skupin: Beat SALOON II. místo, zároveň I. cena za vlastní tvorbu /texty M. Jernek, Věra Jirousová, hudba M. Hlavsa/ a první cena mladého světa

v r. 1970 skupina osmítla ostříhání vlasů, vstup do SSM, úpravu textů - PKS s nimi zrušilo smlouvu a odebralo jim zkušebnu i aparaturu

r. 1973 - byli pozváni k rekvalifikaci

prorota ve složení - Milivoj Uzelac, Jiří Černý, Petr

Janda, Jan Vycítal : ANO

zástupce českého výboru strany : NE

důvody: vzhledem k celkovému společenskému dopadu text morbidního charakteru /báseň Jiřího Koláře "Růže a mrtví"/

r. 1976 - v únoru se kapela zúčastnila přehrávek amatérských skupin, kvalifikace neudělena z těchto důvodů:

teoretické znalosti slabé

politická vyspělost slabá

17. 3. 1976 byli zatčeni všichni členové, Jiří Kabeš, Jaroslav Vožniak byli propuštěni po čtyřech, Milan Hlavsa a Josef Janíček po šesti měsících vazby, trestní řízení s nimi dosud neproběhlo.

Vratislav Brabenec odsouzen na osm měsíců nepodmíněně podle § 202 trestního zákona - za hru na saxofon

r. 1977 - přihlášku k letošním přehrávkám zamítlo PKS s tím, že zprostředkovává pouze zábavnou hudbu a hudbu tanečního typu a nechce rozšiřovat počet experimentálních skupin, do kterých spadají i Plastic People, navíc skupina nemá zřizovatele, což je hlavní podmínkou účasti na přehrávkách /zřizovatel skutečně není: jeden člen kapely požádal o tuto funkci dokonce i pracovníky StB - ani ti neměli odvahu. Začarovaný kruh jako v pohádce/.

Koncerty: 1968 Ořechovka, F-klub;

1969 Děčín, Karlovy Vary, ~~Havlíčkův Brod~~ Teplice, Praha - ánes, PKOJF-velká scéna;

1970 Humpolec, Havlíčkův Brod, Ledec, Světlá nad Sázavou, Praha - Horoměřice, Sluníčko, F-klub;

1971 F-klub, Zruč, Humpolec, Suchá u Karlových Varů, Dopravní podniky-Praha;

1972 - Slivenec, Krč, Písek, Praha-Holešovice;
1973 - Klukovice, parník - Soukup's marriage, Veleň;
1974 - atelier-Praha, POSTUPICE - festival;
1975 - Mokropsy, Klukovice
1976 - Bojanovice

Nahrávky:

1974 Houska /M. Hlavsa - zpěv, basová kytara, Josef Janíček - kytara, xylofon, vibrafon, zpěv, Vratislav Brabenec - saxofon, klarinet, Jiří Kabeš - viola, Jiří Šula, Jaroslav Vožniak - bicí
1976 Houska /Spofa/, Vladimír Šnajdr - flétna

Texty:

L. Bondy, František Pánek /Píseň brance, Eliášův oheň/

Hudba: Milan Hlavsa

THE
PLASTIC
PEOPLE
of THE
UNIVERSE

EGON BONDY'S HAPPY
HEARTS CLUB BANNED

VRATISLAV BRAZENEC - saxophon, clarinet
MILAN HLAVSA - Bass, music
JOSEF JANÍČEK - lead guitar, electric piano, vibraphone
JIRÍ KABES - viola, guitar, theramin
JAROSLAV VOŽNIAK - drums
IVAN JIROUS - Artistic director

SPOFA BLUES

Co to dá práce mému žaludku než usnu

Amitriptylin Thioridazin Dormogen
Nepromabat Nitrazepan Diazepam
tři dvanáctky a tři rumy
Encefabol Lipovitan
v malé dávce ještě vítán

Od půl osmé všechno беру
na intervaly naseru
ale po půlnoci přeci
zpřeházím zas všechny věci
a беру teď:

Encefabol Lipovitan
Tři dvanáctky a tři rumy
Nitrazepan Diazepam Dormogen
Nepromabat Amitriptylin Thioridazin

OKOLO OKNA

Okolo okna hvězdy jdou
a měsíc stojí nade mnou
a tvoje oči pitomé
je vidět tmou

vzduchem lítaj jepice
v tom kalném svitu měsíce
mne bolí břicho po víně
i palice

PODIVUHODNÝ MANDARIN

Pro celý život budeš roztahovat klín
aby v něj vešel Podivuhodný mandarin

Budeš svůj šat šít z marností a z vin
hledat budeš kde je Podivuhodný mandarin

A v hlavě hukot krve a v očích noční stín
toužit budeš jen aby přišel Podivuhodný mandarin
Mnohokrát si budeš chtít pustit plyn
že zas to nebyl Podivuhodný mandarin

Až vyčerpáš se k čtyřicítce a budeš celá hin
poznáš že život je jen Boží mlýn

RANNÍ PTÁČE

Ranní ptáče dál doskáče
nakopnu ho až zapláče

FRANCOVKA

Koupil jsem si francovku
dal jsem za ni třicet korun
teď ji ozkusím
jestli je lepší než rum

Šedumdesát procent lihu
skládá na mne svoji tíhu
půl procenta mentolu
krkám nahoru dolů

Koupil jsem si francovku
je lacinější než rum
už mi tím pitím
mškne rozum

ELEGIE

Trávím neděle a svátky
na hrobě své drahé matky

DVACET

Když je dnes člověku dvacet
chce se mu hnusem zvracet

ale těm co je čtyřicet
je toho vyblít ještě více

jen ten komu je šedesát
může jít se sklerózou klidně spát

ZÁCPA

ach jak mě souží a trýzní
zácpa svou hroznou přízní

střeva hnijou mi mám dojem
nebo se spekou tím hnojem

plyny vycházejí mi ústy
někdy taky roztok hustý

ach jak mě souží a trýzní
zácpa svou hroznou přízní

MAGICKE NOCI

Magické noci počal čas
Kocha snad z toho vezme čas
Magické noci počal čas

My žijeme v Praze to je tam
kde se jednou zjeví Duch sám
My žijeme v Praze to je tam

TOXIKA

Jsem obětí vázanosti toxikomanické
mohlo by to býti k zlosti
ale je to komické

Piju pivo žeru prášky
stejně sotva usnout smím

Ráno prodám prázdný flašky
Julie mi helfne s tím

JÓ TO SE TI TO SPÍ

Jó jó to se ti to spí
když já zmítanej třesavkou
po dvou hodinách práškového spaní
zas vzhůru pro svůj vožralství

jó jó to se ti to spí
když nemáš ani zdání
že opilej pivem a kořalkou
se jako skvost vesmíru stkvím

jó jó to se ti to spí
při vyhaslém ústředním topení
když ti dosavad nedošlo že bytí
není jen můj subjektivní mučení

NIKDO

Nikdo nikdo nikdo
nikde nikdy nikam
se nedostal

Snad já?
Takový vůl
přece jen nejsem

JÁ A NIKE

Já a Nike
facháme v jámě
doprdele to se máme
jednou tejlň prachy berem
na fachu pak dva dny serem

METRO - GOLDWYN - MEYER

Metro - Goldwyn - Meyer
vole
uáááááááááááááááá

VEREJNÉ OZNÁMENÍ

Státy nehanobím
vůbec žádné nikdy
Bondy

Ach to státu hanobení
nad to není
Příslušník se na nás kření
že má frčku k povýšení

PÍSEŇ BRANCE

Proč bych chodil na vojnu
velmi bych se divil
do prdele
do horoucích kdyby pekel
do horoucích kdyby pekel
nestačil mi civil

KOLEDA

Čechráme svůj vous
ale zavřenej byl Jirous

Opem si panděra
ale zavřenej byl Maxera

Sereme na spudy
ale zavřenej bude Bondy

Užíváme čas
ale zavření čeká všechny nás

PRŠÍ

Prší prší přší
více nežli se sluší
Dábel mi sedí na duši

Mlha si sedla na okna
po celém městě je tma
je konec nebo se mi to jenom zdá

Slunce mrtvé stojí
strašidla se rojí
všichni se bojí

Po nebi jde hrozný tvor
je to lepra nebo mor?
Vlci jdou z hor

I elektřina přestala svítit
a plyn nechce od sirky chytit
vrány se rozkřičely smíchy

APOKALYPTICKEJ PTÁK

Apokalyptickej pták zakrejvá křídly oblohu
Apokalyptickej pták spouští železnou oponu
Apokalyptickej pták žvejká krvavou masu
Apokalyptickej pták stíná hlavy času

Vyzařuje sirnej pach
stříká jed do myšlení
připravuje velkej pád
Apokalyptickej pták ztopořený znamení

ELIASŮV OHEN

Zdál se mi hroznej sen
že sem byl z hospod všech vyhozen
vyhozen k ránu
pro věc svatou
pro láhev rumu započatou

Zdál se mi zkrátka děsnej sen
že sem odevšad vyhozen
odevšad vyhozen pro věc svatou
pro lásku boží započatou

1 0 0 b o d ů

Bojejí se starejch pro jejich paměť
bojejí se mladejch pro jejich nevinnost
bojejí se dokonce školáků
bojejí se mrtvých a jejich pohřebů
bojejí se hrobů a květin, které na ně lidé kladou
bojejí se církví, kněží a jeptišek
bojejí se dělníků
bojejí se straníků
bojejí se nestraníků
bojejí se vědy
bojejí se umění
bojejí se básní a knih
bojejí se her a filmů
bojejí se desek a pásků
bojejí se spisovatelů a básníků
bojejí se novinářů
bojejí se malířů a sochařů
bojejí se malířů a zpěváků
bojejí se rozhlasových stanic
bojejí se televizních družic
bojejí se svobodného toku informací
bojejí se zahraniční literatury a novin
bojejí se technického pokroku
bojejí se tiskovin, xeroxů a cyklostylů
bojejí se psacích strojů
bojejí se automatického telespojení, telefonů a telexů
bojejí se automatického telespojení
bojejí se dopisů
bojejí se telefonů
bojejí se pustit lidi ven
bojejí se pustit lidi sem
bojejí se pravice
bojejí se levice
bojejí se odchodu sovětských vojsk
bojejí se moskevských směn
bojejí se zmírnění napětí
bojejí se odzbrojení
bojejí se slov, které podepsali
bojejí se svých podpisů
bojejí se své vlastní policie
bojejí se fízlů
bojejí se kapitalismu
bojejí se šachistů
bojejí se tenistů
bojejí se hokejistů
bojejí se gymnastek
bojejí se svatého Václava
bojejí se mistra Jana Husa
bojejí se všech svatých
bojejí se dáreků svatého Mikuláše
bojejí se Ježíška
bojejí se s batohem na zádech
bojejí se archivů
bojejí se historiků
bojejí se ekonomů

bojejí se sociologů
bojejí se filosofů
bojejí se fyziků
bojejí se lékařů
bojejí se politických vězňů
bojejí se rodin vězněných
bojejí se dnešního večera
bojejí se zítřejšího rána
bojejí se dnes a denně
bojejí se budoucnosti
bojejí se minulosti
bojejí se infarktů a cyrkhózy
bojejí se dokonce i nepatrný stopy svědomí, která v nich
možná zůstala
bojejí se v ulicích
bojejí se ve svých mladých létech
bojejí se svých rodin
bojejí se svých příbuzných
bojejí se svých někdejších přátel a soudruhů
bojejí se svých současných přátel a soudruhů
bojejí se jeden druhého
bojejí se toho co řekli
bojejí se toho co napsali
bojejí se ve své postavení
bojejí se vody a ohně
bojejí se vlhka a sucha
bojejí se sněhu
bojejí se větru
bojejí se mrazů i horka
bojejí se hluku i ticha
bojejí se světla i tmy
bojejí se radosti i smutku
bojejí se vtipů
bojejí se poctivosti
bojejí se čestnosti
bojejí se vzdělaných
bojejí se nadaných
bojejí se Marxů
bojejí se Lenina
bojejí se všech našich mrtvých presidentů
bojejí se pravdy
bojejí se svobody
bojejí se demokracie
bojejí se Charty lidských práv
bojejí se socialismu

t a k p r o č s e b o j í m e m y j í c h

Dopis

Magorovi

D o p i s M a g o r o v i

právo má právo má právo má právo má právo má všechno
kopnout do holeně do ledvin srazit pěstí na ulici
zavřít kohokoliv jen tak ze zvěle
držet rukojmí
strkat lidi do nápravných zařízení
vymýšlet si výtžnosti
maření úředního výkonu napadení činitele spravedlnosti
pomluvu a hanobení pobuřování poškozování zájmů republiky
kdekoli vyhrožovat vyšetřovat muziku
zpívání texty mluvení i psaní přátelství
všechno co není za jejich prachy je příživnictví
vždycky někde sedí někdo z kamarádů
pro výstrahu

teď je tam Ivan Jirous
Magor z Magorů náš manager zavřenéj potřetí
poprvé si zazpíval v hospodě šestého července na
podruhé tam spadla celá kapela Plastic People
s .agorem v čele Sváta Charlie
a pár lidí ze skupiny DG 307
sotva po osmnácti měsících vylez z krimu
vedl Plastic koncert jejich Sto bodů podepsal Chartu
a šel tam znova za výtržnost: dovolil si mluvit na veřej-
nosti
zahájil Tacinovu výstavu obrazů
tak to chodí

Jde o to aby nezmizela radost
Žít vesele a důstojně říká Magor
vzpomínání je k ničemu a pláč taky
ještě jsme se dosyta nevysmáli tý jejich nudě jejich
tlustým zátylkům
jejich impotentní vážnosti jejich vědecké filosofii
kultuře
a jejich strachu

Magore Ahoj Magore
chtěli jsme na tebe zavolat aspoň pozdravit tě
abys nás viděl
znovu na chodbě soudu
znovu cesta v poutech po dlouhé soudní chodbě
znovu na lavici obžalovaných

Viděls náš, pozorné oči, kterýma jsme tě zdravili

Ahoj liagore jsme tu s tebou

Kluky s dlouhým vlasy vyrazili už dole u dveří čekají dole na tebe a na tuhle spravedlnost co s nima co s těma co jsou pohoršení a co soudí co s těma co přišli aby potvrdili svoji nenávisť aby potvrdili moc soudit aby tě tou mocí a nenávisť obklíčili na to ~~není~~ už není opovržení to není vyhrožování

to je hlas nenávisti
pomstili se ti za všechny na který nemůžou
k osmi metrům ti přidali dalších deset
je to trest za to že jsi Magor že jsi Ivan Jirous
že jsi a že máš jméno který ti nemůžou ti anonymové ve
funkci odpárat
trest i za to že máš tyhle kamarády

Plánů je moc ale občas je třeba i u piva posedět a propít
se k marnosti až do dětství účty pošleme na prokuraturu
nebo na ministerstvo spravedlnosti spousta času pak zbyde
na hrozný kocotiny ny výčitky na blouznění po Praze.....
To se nedá nahrát ani namluvit a psát o tom? proč?
po těch velkých strastech pak můžeme nahrát píseň třeba
o houbách nebo o zácpě doba je vážná hoří nám koudel u
prdele.... Je třeba přistupovat k tomu vážně.....
a budeme stejný volové jako oni.....

Zprávu o třetím hudebním obrození napsal Magor ve skleněném
domě byl to skleník v parku kde jsme pracovali,
Jirous ležel na vyřazených dekách z nemocnice, léčil si
kocovinu lahvoým pivem a psal....

Kolem nás se děje tolik nesmyslů, že nevím mám-li z toho
zvracet nebo se smát snad obojí najednou... a pláče u
piva nás vysvobozuje na pět minut... a co dál?
vysvětlovat poučovat a nechat se předvádět?
dost času zbývá každému aby podal sklenici vody žíznicímu
příležitosti je dost a v tom je velká svoboda
v tom je naplnění času.... cesta k marnosti a radosti....
tam někde je kříž a my se pokoušíme věřit

Kdo jsi svatý ještě se posvět a kdo jsi svině
nafoukni se pýchou neboť jsi vyhrál seš pán tvorstva
a všechno ti leží u nohou

Po roce a půl se Magor objevil s holou hlavou jako po
prvním kriminále. Tři dny jsme seděli v hospodě. Tři
dny řečí, brečení, smíchu a pořád všechno ~~mluvil~~ říkal
dokola. Mluvil o velkém kulturním BOOM, který uděláme a
jinak o meritu, stále se chtěl dostat k meritu věci. Smějte
se volové. Když se vrátil poprvé chtěl odpouštět všech-
no kromě mrtvý volavky purpurový, kromě volavky, kte-
rou mu zabili při tajný domovní prohlídce.
Teď už mluvil míň o odpouštění, ale o hájení ještě ano.
Chtěl hájit ptáky a zvířata a ... taky chtěl všechno
napsat o kriminále. Když o tom vyprávěl, Juliána plakala
měl chuť chodit po lese, vařit bošáky a hlavně:
VSECHNO SDELT

skláním se k tobě nebe
a obracím se k tobě země
která sestupuješ

s uhelným stromem

jeho kořeny na nás sahají
jeho kořeny nás hledají po zemi

kořeny ve větru
kořeny zpěvu
kořeny toho kmenu
stromy kříže
zarostlý v dlaních

sahají k zemi
k zemi slova
nesený a dávaný

zemi a nebe nové!

My name is Magor... hlaholí Jirous v hospodě a spouští vodopád řečí, vtipů, nápadů, zpívá kousky šlágrů, sprostý písničky z kriminálů. Já jsem Magor. "My name is Magor"... Se stejnou rozpustilostí uvádí třetí festival druhé kultury, první oficiální část a uvádí všechno hodinovým proslovem o všem, čte texty písní odzadu několikrát za sebou, stojí v černé košili, kterou nazval "crazy košili", bos, je mu horko, přestože ve stodole je zima, ale hlavně: nedá se zastavit nedá, zatím se nedá zastavit jen Jirous, přival slov utluče každého a tak muzika, která zazná je vysvobozením Muzikanti chraňte si mikrofon před Magorem, nebo všechno uveďte znova, ještě rozmáhleji, ještě vtipněji....

..... je to Magor

Jirous je blázen. Je málo takových bláznů, kteří by nakazili celé město, "celou polis". Zůstaň doma otrocká dušičko, venku lítají blázni, zůstaň doma nahoře ti chystají skvělou budoucnost, kariéru a sloužit můžeš do roztrhání těla, nechčij proti větru a bude o tebe postaráno nevrhej se hlavou proti zdi.....
pozor na špatný příklady, drž hubu a krok, státní bezpečnost to s tebou myslí dobře....
fízlové všech zemí spojte se,
poraďte nám jak dál.....
poraďte sami sobě, jeden druhému,
hlídejte se špahujte se

/ať nevyvedete nějakou pitomost...../

THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE

PASÍJOVÉ HRY VELIKONOČNÍ

1. Exodus 12
2. Nebo Jití jest Hospodinovo
3. Kázání na hoře
4. Nepotřebujeme krále
5. Čist jsem od krve
6. Zhřešil jsem
7. Repráse
8. Otče, otče
9. Noc temná

Kruté a neúprosné české kulturní politice, která obklopuje Plastic People, se příliš nepodařilo utišit, tvůrčí energii či dokonce ušlapat elán této houževnaté avantgardnírockové skupiny. Příběh plný zatýkání soudů a odsuzování muziky vynalézavého českého undergroundu byl bohatě dokumentován díky úsilí Paula Wilsona, kanadského ex-člena Plastiků a nyní jejich překvapivě ideového /a neplaceného/ producenta a vydavatele na Západě. Přestože jsou nyní na Východě nejznámější rockovou zakázanou skupinou, o jejich hudbě bylo jen velmi málo řečeno...

Jednou z největších kuriozit v mezinárodní rockové kritice je to, že vedle obscenosti obviňují státní úřady Plasty i z klerikalismu. Vyjadřovat myšlenku, že by církev mohla znovu získat nějakou civilní autoritu, pokládá marxistická kultura za zločin...

Toto obvinění má určité oprávnění, protože "druhá kultura" čelí kosmopolitní a byrokratické kultuře českého státu ne pouze svojí avantgardou, ale i pečlivým udržováním podvědomí, které Wilson nazývá "organickou kulturou": Místním a setrvávajícím uměním, myšlenkovou a náboženskou sensibilitou českých lidí. Pašije, které spojují jak avantgardní tak i tradičnejší projev undergroundu, jsou do dnešního dne pravděpodobně nejotevřenějším rebelanským dílem Plastiků.

Libreto vytvořil saxofonista Vratislav Brabenec jako předivo biblických textů. Muzika zkomponovaná Milanem Hlavsou, navazuje zhruba na to, kde "Egon Bondy's Happy Heart Club Banned" ustal, ačkoliv vokální styl připomíná jednoduché slovanské zpěvy, židovské kostelní zpěvy a zpěv gregoriánský. Vokalista Pavel Zajíček zakončil dílo dlouhou instrumentální galerií, nazvanou Temná noc, která naplňuje konvenční roli liturgické vigilie velikonoce.

Pašije byly prvně předvedeny na Hradecku Václava Havla a nahrávka byla bez vědomí kapely propašována ven z Československa a dostala se do rukou Paulu Wilsonovi, který si ji vydal ve své firmě "Boží Mlýn Productions", tentokrát s lepšími technickými výsledky, než byli francouzští producenti schopni poskytnout pro "Egon Bondy's Happy..."

Ve své struktuře jsou Pašije překvapivě nízko tradičním a velmi starým lidovým evropským hrám, ve kterých si herci předváděli poslední dny Krista, oblečení v kostýmech, často na improvizované scéně v řadě jakoby vesnických obrazů...V mnohých evropských městech se tyto provozovaly po staletí a sama jejich forma, zakoreněná ve středověkých procesích, je jedním z hlavních pramenů západního dramatu stejně dobře jako oratoriální formy Händelova Mesiáše a Bachových Matoušových Pašijí. Pašijáci mají pochopitelně blíže k oratoriu. Je zde zosobněno relativně málo biblických postav, ačkoliv Jidáš nebo Ježíš jsou zase plně vyzdvíženi ze zmeti představ, textů a narážek. Zajímavý je způsob jak Brabenec zkomponoval pašijové vyprávění s texty Exodu 12 o židovském obětním beránkovi, který poskytl

titul pro dlouhý předzpěv díla. Úkolem zde není jen identifikovat příbuznost židovské a křesťanské zkušenosti, ale také rozlévat politické světlo na současné zotročení českých lidí, protože Passah není pouze světlo předtím obrazem zmrtvýchvstání v křesťanské typologii, ale je to také stále trvající prototyp pro politické osvobození.

Přestože ve slovech toto zní nepřístupně a intelektuálně, když posloucháte Pašije, jste vystaveni brutálnímu šoku. Dílo zařikání, které se pohybuje s upoutávající obratností od recitativů biblických textů k vybuchujícím chórům a posléze k hřmotným rozletům instrumentálního díla. Vrací se opět k Zappovým tanným postupům, složil Hlavsa ledově truchlivé motivy pro saxofon, hlasy smyčce, které protkává jednolitě bubnování stylizovaná hra Jana Brabce.

Brabec se vyvíjí v Alvinu Jonese Plastiků. Jeho kombinace pevného rockového šlapáku s prací virblu a zvuky kovových zvonců a dřevěných klepadel překrývá ostatní muzikanty v hrozivém bušení, které Hlavsova basa zdůrazňuje a vytváří spodek pro celkovou hru kapely.

Přes silný politický podtext, který probíhá celými Pašijemi, pro Plasty Ježíš není osvoboditelem, teologie skupiny má blíž k papeži Janu Pavlu, než k "teologům osvobození". Jestliže opět poukazujeme na představu obětního beránka Passah, Ježíš je zde tradičním velikonočním beránkem a Plastici kladou hlavní důraz na krev a utrpení Pašijí samotných. "Kázání na hoře", právě po předjímajícím dvojím preludiu "Exodus 12" a "Nebo Jití jest Hospodinovo", přechází k Ježíšovu soudu tak, jakoby verše "Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské" byly provokací....

Poslední část, "Temná noc", začíná jako žalostné bdění u Božího hrobu, ve kterém byl pohřben ukřižovaný Kristus /jenž právě v závěru předtím volal tradiční "Otče, Otče, proč jsi mne opustil?"/. Ale do toho pronikají rychle se množící obrazy země a nebe, nejdelší a nejsilnější instrumentální pasáže, pak se vše utiší do recitace, tradiční modlitby při Vzkříšení, která se říká s nastávajícím svítáním....

VRATISLAV BRABENEČ - general concept of libretto and
performance /With Libor Fára/;
alto and soprano sax, vocals
MILAN HLAVSA - music, bass guitar, vocals
JOSEF JANÍČEK - electric piano, vocals
PAVEL ZAJÍČEK - vocals; author of the "Dark Night"
section
JAROSLAV UNGER - vocals, tamborine, hammer
JAN SCHNEIDER - vocals, tympanum, bells
JIRÍ KABES - 5-string viola, vocals
LADISLAV LEŠTINA - electric violin vocals
IVAN BIERHANZL - bass viol, vocals
JAN BRABEC - percussion, drums

First performed live as "Pašijové hry velikonoční"
at Václav Havel farm in Hrádeček near Trutnov, Czecho-
slovakia. Written, performed, recorded and produced
in Czechoslovakia by The Plastic People of the Universe.

Album design: Boží Mlyn Collective

Graphics : Olaf Hanel

Coordination: Paul Wilson, I.Q. 153 1/2

Typesetting : Prague Typesetting
1980

Made in Canada

1. EXODUS 12 :

2. Tento měsíc počátek měsíců vám bude;
první vám bude mezi měsíci ročními.

3. Mluvte ke všemu shromáždění Izraelskému, řkouce:
Desátého dne měsíce tohoto vezmete sobě jeden
každý beránka po čeleděch,
beránka na každý dům

4. Byl-li by pak dům tak malý, že by s beránkem býti
nemohl, přivezme souseda svého, kterýž jest blízký
domu jeho, podle počtu duší; jeden každý počte tolik
osob, kolikž by jich snísti mohlo beránka.

5. Beránka bez vady, samce ročního míti budete,
kteréhož z ovčí aneb koz vezmete.

7. A vezmouce křev, pomazí obou veřejí a nađe dveřmi
u domu, v nichž je jísti budou.

8. I budou jísti noci té maso pečené ohněm,
s chleby přesnými; a s bylinami hořkými jísti jej budou

11. Takto jej pak jísti budete: Bedra svá přepásaná
míti budete, obuv svou na nohách svých a hál svou
v ruce své, a jísti budete s chvátáním;
nebo Jití jest Hospodinovo.

2. NEBO JITÍ JEST HOSPODINOVO

Jsou veřejně pomazány krví
je kříž znamení
jsou křesťané označeni krví
a dokonalému beránkovi nebudou kosti lámat
Veliká noc plná hrůzy
lidského strachu z konce
smrti na kříži
je poprava
jsi vinen
Kde ses toulal? co?
mluvil jsem k davům
a slova tvá
jsi usvědčen
a slovo boží nadarmo jsi bral
za syna, za krále, za Boha se vydával
Ukřižovat
Nebo Jití jest Hospodinovo
N E B O J i t í j e s t H o s p o d i n o v o

A dál a dál tvé činy, tvé skutky, tvá slova
jsou vinna na davu na uřednících
jsi sám vzdej se
padni na kolena před námi
nebo nevěříš tomu konci
je připraven
Nebo Jití jest Hospodinovo

N e b o J i t í j e s t H o s p o d i n o v o

Tvá vzppura utrpení
jsi sám
opustili tě
jsi sám v Bohu a přítele nemáš
polibek Jidášův zrada a zapření
jsi sám v Bohu a sám na cestě
je obraz tvé cesty obrazem cesty naší
Nebo Jití jest Hospodinovo

N e b o J i t í j e s t H o s p o d i n o v o

Jidáš předurčen ke zradě
Petr ke slávě
Kristus na kříž
Kristus na nebesa na kříž
Jidáš co Jidáš zradil
třicet stříbrných
kup si provaz jdi
támhleťta větev, ne?
proč ne?
tak je prorokováno
je to hrůza
je hrůza proroctví
je hrůza smrt
je osud
je Bůh otec obětuje Syna jediného
je Jití jen tak
je Jití Hospodinovo
Nebo Jití jest Hospodinovo

N e b o J i t í j e s t H o s p o d i n o v o

Jití jest Hospodinovo
každý krok křížové cesty je Hospodinův
a cesta spravedlivého je cesta kříže
jsou veřeje pomazány krví
jsou křesťané krví označení
jsou Velikonoce památkou Exodu
a smrt na kříži
každý krok spravedlivého je cesta křížová
dokončená dokončovaná dokonáno jest
opakovaná stejná cesta
Nebo Jití jest Hospodinovo

N e b o J i t í j e s t H o s p o d i n o v o

kam běžíš?
všechny tvé kroky jsou sečteny
a cesta známá
neutečeš
nebo Jití jest Hospodinovo
a cesta spravedlivého je cesta kříže
bude se opakovat pouť
do skonání věků
je radost víra
je radost v Kristu
je bolest v Kristu
je život v Kristu

je Bůh láska a slovo tělem učiněno jest

Slovo na počátku

Slovo naše

a myšlenky naše

nebo Jití jest Hospodinovo

N e b o J i t í j e s t H o s p o d i n o v o

slova naše a myšlenky naše jsou obráceny k Bohu

Bůh láska jest a slova naše Ať jsou láska

i myšlenky naše i skutky naše

Šimone! nes jeho kříž!

je cesta křížová obrazem cesty naší

je cesta spravedlivého cestou kříže

jsou Velikonoce památkou Exodu

jsou veřejně pomazány krví

a yzopem zdobené

jsou křesťané označeni krví

a vykoupení je smrt na kříži

Nebo Jití jest Hospodinovo

N e b o J i t í j e s t H o s p o d i n o v o

3. K A Z Á N Í N A H O Ř E

Jsi-li syn Boží

sestup z kříže

Blahoslavení lkající

nebo oni potěšeni budou

Blahoslavení tišší

nebo oni dědictví obdrží na zemi

Když je král židovský

ať sestoupí z kříže

Blahoslavení, kteří lačnější a žíznější

po spravedlnosti, nebo oni

nasytění budou.

Hádej Kriste

kdo tě udeřil.

Blahoslavení milosrdní,

nebo oni milosrdenství dojdou.

Blahoslavení čistého srdce,

nebo oni Boha viděti budou.

Chrám zboříš

a ve třech dnech vzděláš?

Blahoslavení pokojní,

nebo oni synové Boží

slouti budou.

Blahoslavení, kteříž protivenství trpí

pro spravedlnost, nebo jejich ~~jak království~~ jest

království nebeské.

Ukřižovat

hoden jest smrti

ukřižovat

Blahoslavení budete, když vám zlořečiti budou

a protivenství činiti a mluvití všecko zlé o vás, lhouce
pro mne

Rouhá se
hodej jest smrti

4. nepotřebujeme hrále .v ustanovení
římského impéria
dost je nám Pilát hejtmanem
a klid v zemi klid
nepotřebujeme krále chudého na oslátku
lid oblouzněný tvým slovem o lásce k bližnímu
nepotřebujeme uzdravených
klid v zemi klid impéria a Pilát je nám hejtmanem
rouháš se nejvyšším kněžím
za syna z rodu Davidova za krále Židů
se staviš a bouříš lid
budeš popr ven s lotry
a činy tvé zapomenuty budou
a slova tvá
jako na zločin se zapomíná
neboť rouháš se ustanovením světským klidu impéria
k posměchu vystavíme tebe v purpuru
s korunou trnovou
na výstrahu pokolením příštím
Ježíši Nazaretský králi židovský
rouhal ses pořádku světa a kněžím
za chudého krále na oslátku
za beránka božího se vydával za Mesiáše
jenž přijítí má za Eliáše
jsou sečteny skutky tvoje a není potřeba více svědků
rouhal ses pořádku světa a slova tvá a činy tvé
nepotřebujeme lásku slepých kteříž vidí
nepotřebujeme uzdravených
je klid a pořádek impériu přednější kněžím i lidu
Ukřižovat!

5. Čist jsem od krve spravedlivého tohoto.
Vy vízte.

Krev jeho na nás
a naše dítky.

6. zhřešil jsem zr div krev nevinnou
zhřešil jsem a odcházím
za třicet stříbrných
za třicet stříbrných
dávám život předurčený ke zradě
tak bylo psáno u proroků
tak řekl M^lstr v očích smrt
každý okamžik blíž zradě
on věděl kam jde život můj
jeden z vás mě zradí?
odcházím abych se oběsil
za třicet stříbrných
krev nevinná na mou hlavu
krev nevinnou vykoupit vlastní smrtí
je pozdě

je zrada smrt
je hrůza smrt
je hrůza prorocství být předurčen ke zradě
Petr ke slávě Kristus na kříž
neponesu kříž
jen vlastní smrt ku posměchu a odporu ze zradu
byl jsem předurčen a zákon se naplnil
Jidáš Iškariotský zradil a neponesu kříž
jen smrt za zradu v potupě
kdo z vás je Jidáš
a kdo Pilát
a koho ukřižovat
kdo je ta skála
kde stane církev svatá
kdo z vás je Jidáš
a kdo Pilát
a koho ukřižovat
kdo je ta skála kde stane církev svatá

7. R E P R I S E

8. O T Ě

Otče proč jsi mne opustil?
Odejmi kalich hořkosti ode mne je-li to vůle tvá
ne jak já chci ale jak ty chceš
to jste nevydrželi ani hodinu bdít se mnou
Otče odejmi kalich hořkosti ode mne
ale vůle tvá ne jak já chci ale jak ty chceš
nevydrželi bdít ani hodinu
Petře dřív než kohout zakokrhá
zapřeš mne zapřeš
ty jsi ta skála
Otče nevydrželi bdít ani hodinu
Otče otče proč jsi mne opustil

E l i E l i l a m a z a b a c h t a n i

Šimone Jakube Tomáši Ondřeji
nespěte jen hodinu bděte se mnou
počkejte teď je ten čas ta hodina
Šimone Jakube Tomáši Ondřeji
Otče odejmi kalich hořkosti ode mne
ale ne jak já chci ale jak ty chceš
nevydrželi bdít ani hodinu
vím vím písmo se naplnilo
o moje roucho vrhají los
Otče otče proč jsi mne opustil

E l i E l i L a m a z a b a c h t a n i

Golgota slove místo popravy
ještě kus cesty nes Šimone jeho kříž
vykoupení smrt smrt vykoupění smrt vykoupění smrt
jak je psáno a říkají proroci
Otče otče proč jsi mne opustil

E l i E l i l a m a z a b a c h t a n i

Golgota slove to místo popravčí
jsi-li syn boží sestup z kříže
sbory andělů ať tě snesou
volaj Boha pomůže synovi
nebo písmo chceš naplnit
sestup a uvěříme
Otče otče proč jsi mne opustil

E l i E l i l a m a z a b a c h t a n i

jako lotra jali jste mne
učil jsem v chrámě a nejali jste mne
ten dav jako lotra vedou mne
s lotry ukřižují
Otče odejmi kalich hořkosti ode mne
ale ne jak já chci ale jak ty chceš
Otče otče proč jsi mne opustil

9. ~~TEMNÁ~~ NOC

noc temná - ulož do skály - kamenná sluj -
válej kameny - jas hvězd - stíny v pustinách -
vtiskni do plátna - pečeť v kameni - hřeby z masa ven -
praskaj okovy - prožij věčnej sen -
z očí blesky jáou - drtěj prostory -
strach země před výbuchy srdce - stíny na mozcích -
bezmocný přibitý za ruce - zraj ohnivej vzduchu -
popravčí řevy - kvílení supů - čeptající zpěvy -
vodopád ohně - plamen vody - třese se tělo -
trhej z mozků plody
místo návratů
místo masek všech
místo smrti
kopni prázdnej vztek
z mozku leze had
zadrž temnej pád
místo popravý
místo krve
místo octa
odval kameny
místo dřeva
místo plátěný
místo vichrů
místo života
světlo drtí čas
místo věčnosti
místo báje
z mraků padá hlas
místo masek všech
místo návratů

- | | |
|---|-------|
| 1. Jak bude po smrti
/poslední zkušenost velkokramáře z města E/ | 22:30 |
| 2. Slavná Nemesis
/instrumentální/ | 16:40 |
| 3. Jsem absolutní vůle | 9:50 |

LADISLAV KLÍMA &

PPOU

JAK BUDE PO SMRTI...

Vratislav Brabenec - úprava textu, el. altsexofon,
šenaj - indický lidový nástroj,
zpěv /1/

ilan Hlavsa - hudba, basová kytara, zpěv /1,3/

Jiří Kabes - el. pětistrunná viola, zpěv /3/

Josef Janíček - klavífon, zpěv /1,3/

Jan Brabec - bicí nástroje

studiově nahráno v červenci 1979

provedeno živě v říjnu 1979 v usedlosti v Nové
Vísce u Chomutova.

KONCERT PLASTIC PEOPLE NA POČEST LADISLAVA KLÍMY

Tři hudební skladby na témata z Ladislava Klímy:

1. Jak bude po smrti
2. Slavná Nemesis
3. Jsem Absolutní vále

Jak jsem se dozvěděla o tom, kdy a kde se bude konat koncert Plastic People - "Klímovský" - je otázka triviální a předvídatelná, takže si dovoluji předem upozornit laskavé čtenáře, že o tomhle následující zpráva nebude. Z prostého důvodu, že tyhle okolnosti si zásadně nepamatuji.

Tedy vbíhám na autobusové nádraží, z vývěsní tabule se dovím, že autobus mi jede za deset minut - to je intuice nebo klika. Doběhnu na konec zástupu, který /zdá se/ hodlá se celý nacpat do téhož autobusu co já. Nemží se tu převážně známé tváře, dosednu vedle přítelkyně, která mi i dnes připadá obdivuhodná, tentokrát obdivuji hlavně sukni, že si ji totiž vzala při známé neúctnosti před dných úředních místností či cepezetky /čti: celý předběžného zadržení/. Já mám kartáček na zuby, několik balíčků tabáku a papírky, oběh český průkaz, stovku a praktické teplé oblečení. Před zhruba čtrnácti dny se u přátel v severních Čechách konala podivná akce - zákaz vstupu do domu, kde se kdosi domníval, že má být koncert Plastiků. Macvaknutý autobus vyjíždí z Prahy, pro jistotu do jižních Čech, sdělujeme si, že se těšíme. Jízda čtyři hodiny je řádně úmorná, v šeru dřímáme, naštěstí nemusíme spát ve stoje. Po pravé ruce se neodbytně nábíhá jihočeská krajina a po levé romantické průhledy do Klímova dětství, pomyslíme si, jaká to nehoráznost, jak by se vyjímal Klímův hororov, Klímův řísek, Klímův rostějov Klímovo "abičky údolí, to byly by věru skvostné přehlídky souborů lidové tvořivosti, to by byly nesartelné školní výlety, bufet pod Jelení horou v československém Švýcarsku, televizní reportáž chalupářský, pardon cholupický že, ale to sem nepatří, to jsem si jenom vzpomněla, jak jsem se vždycky neskonale bavil při čtení Klímových textů, jak jsem se ukrutně chtěla jeho pojetí hororu, já-sala jsem, že neméně než já při čtení, bavil se autor sám už při psaní /což je okolnost v české literatuře převzácná, vyjímka vyjímecná/ a v duchu jsem byla srovnávána s tím, že ty příšerné zásvity a svištění kosmických rychlostí jsou zkušenosti, jímž se autor jako myslící nevyhýbal a s ohleduplností jen jemu vlastní je zabýval do žánrových takzvaných žoviálně domáckých situací, by vyděsil ty zbabělé masožravé tvory, jímž se daří s jakousi spořádaností s klapkami na očích a uších žít poctivě měšťansky a z těchto "bohumilů" zajištěností je náhle vyburcuje horor, hrůza ze smrti jako nezastupná každému sartelníku vlastní konfrontace s přesahující celkovostí světa. Absolutno si zvolilo

tuto děsuplnou podobu halucinace, aby proniklo k tomu, kdo se neustále obraceí a zabarikádoval se před ním všemi možnými lsti a triky, vyoudovanými západní formou civilizace. Ale dosti slov a interpretací, i ty patří k těm trikům kde se supluje myšlení, když lze jen stěží objevit místo, na něž se vskutku myslénka děje, natož

~~objevit místo, na něž se vskutku myslénka děje, natož~~
toto místo vystát. Klíma se bude hrát a věřím, že tak, aby se mohl sdostatek pohnout a obracet v hrobě!

Sotva autobus dojel, ukázněný zástup slušně ostříhaných mladíků a mile vyhlížejících dívek se vydal na místo. V tomu zaslechnu případnou poznámku, jak si "ti oni" /nejmenovaní/ sami kálejí na hlavu, když při každé možné příležitosti dělají undergroundu lazebníky, ostříhají je na docela nenápadné hochy - pak nemůžou jako před léty snadno rozpoznat, že se zrovna sjiždějí na koncert. To je fakt, říkám si a přehlížím přstelské tváře, které budou zakrátko u toho, že se také ještě "děje hudba" a ne jen předvádí, a s nedefinovatelnou náhou pomyslí na ty, kteří by tu byli také rádi pospolu, ale tentokrát nebudou příliš zaujatí jinde: Jarvilka, Vašek a Jirka na muzyni. Petr Cibulka na Borech. Na místě je mnoho vítání a není tu nikdo, koho bych si novymyslíla, to je nad očekávání výborné, protože litačky a všelijaké uniformy či civily, si nevyvážím, ostatně muzičtí tvorové na koncert nepatří. Prochu otálení kvůli technickým okolnostem, to ani jinak nejde, kapela se ještě dověděla, že bude hrát až dneska, jinak by to totiž jejich jistý prominent, jehož nejvyšší ctností je lenost, určitě rozkecal po všech pražských hospodách a určitých vinárnách a tak by si nepochybně zajistil, že by i dnes xxx nemusel ani vrznout.

Sal stodoly nabitý, chlad se sráží na chuchv lce lazavé ziny, ta se samozřejmě rozpouští ve styku s naším vnitřním žárem na fantastickou atmosféru před koncertem Plastic People. V důsledku důmyslných opatření hrájí tentokrát Plastici po téměř jednom a půl roce a všem je jasné, jak je ohrožené, že nemusejí plýtvat tvůrčími silami a pochybnou stále vykazovanou profícií a sionalitou, a soustředění k podstatnému, že s od času podají sverchovaný výkon.

Na scéně už Nagor ujistil přítomné, že by chtěl být buď tak velký, nebo aby svět byl tak malý, aby jej mohl celá posrat hovny. Výrok jistě fantastický a v jeho /tj. Nagorově/ hubě stejná na místě jako praktický pedant: vím hovno a budu vědět dvě. Vzhledem k tomu, že zúčastnění jsou vzdělání a sečtělí v díle Ladislava Klímy, nikdo Nagora nepodezírá, že by si to snad vyyslel, aby si zasvítil. Vlevo na scéně je stůl, kolem stolu s pivem a rumem Plastici, zřejmě kvůli pocitu bezpečí a zabydlenosti chtějí mít i při hraní hospodu nablízku. Opíjejí, v ksichtu jsou zabílení /tj. zsinali hrázou/, kostýmy jako vždy hadrárna a elend, nad hlavama z drátáku /tj. z pásku/ zní neuvěřitelná, rozkápaná dechovka jako jedinečný specifický výraz skutečně českého zázení.. Jako vždy je to delší než by se slušelo, ale to taky patří k věci. Zázení si nevybíráme, většinou ani netvoříme, to tu prostě je a to se bere.

No a pak se zvednou od piva a od panáka a začnou hrát. Jsou skvělí a vůbec neuvěřitelní v míře přecapující i tu dechovku. Tak neopakovatelná muzika na-

hrát. Jsou skvělí a vůbec neuvěřitelní v míře přesahující i tu dechovku. Tolik neopakovatelné muziky v nahuštěného do tak malého prostoru a času až to vyráží dech. Do úzkosti těchto let to praží notně "klímovsky". Z každého tónu je patrné, že si nevybrali Klímu v nějakém euforicky výročním nápadu, že je to jejich autor, to on si spíš toho roku vybral je, aby uslyšeli, jak lze v Čechách nesmlouvavě čelit marasmu, přiznat si ho a být světový právě na hnojišti. Na vzdory českému pro třeďí ani dokonce pod tlakem úsporné malosti a malověrnosti, pouze přesto a přeze vše tvořivě artikulovat jen z ryzosti vlastního jevu dát výraz limitu lidskosti s jobovskou stěpinou v ruce, která vrývá jakýmkoliv způsobem proteovské podoby života v koncích. Zatímco jinde, v bohatších, větších a kulturnějších zemích, všelijak civilizačně vybavených k rozptýlení lidí, v Čechách obklíčených ponurostí mezních hor, které se svažují do chudoby pláně, nelze přehlédnout zemi jako Bohem opuštěné místo vyhnanství tvora, který kličkuje pře ústím hlavně absolutna, ztracený natolik, že nejpravější otázkou a jedinou, ve které stojí, je "kdo jsem", aby se teprve mohl vůbec stát Adamem - konečnou lidskou bytostí.

Obešel já polí pět... já ubohý kramář Matyáš Lebermayer, jektá s hrůzou Mejla a Brabenec, tak volné textové pasáže se střídají s chaoticky rozplétanými hudebními motivy, vše k varu tihne a zároveň od něho utíká, vše se pregnantně definuje a zase v hrůze od toho courá jako od blábolu. Ohromně se rozehráli a po první skladbě následuje fantastická instrumentální Slavná Nemesis. Nesporný vrchol koncertu i dosavadní tvorby skupiny. Je jisté, že po Pašijích bylo nesnadné zahrát něco, co není horší. Slavná Nemesis je skladba, ve které to dokázali. Hudba natolik invenční, uchvacuje ve sarrstích amorfity, které v n razu ztuhnou do fragmentů krystalické krásy. Takto se nejspíš tvoří pevnost diamantů. V třetí části na téma Jsem Absolutní Vůle se pak naplnilo očekávání, že se bude Klíma obracet v hrobě, jen jen trnu, kdy už Hlavsa za tu skladbu dostane řádný kopanec do zadku ze záhrobní. Z Absolutní Vůle se stal absolutní vůl, furore takhle myšlenky nelze ilustrovat ani hudebně. Teď se tedy Klíma asi řehťá a řičí smíchy, což mi vybavilo, jak si kdysi Mejla s Alfem četli Husserlovu KRIZI EVROPSKÝCH VĚD v kumbálu, a ozýval se odtamtud přes zavřené dveře hurónský chechot, takže ocituji závěrečnou větu z filmu: Někdo to rád horké a nikdo není dokonalý.

Takže koncert skončil, konec to nemá, ale o to ani nejde. Objímám Magora se slovy: fantastický, odteďka neznají dne ani hodiny.

Cesta zpátky, nejmíň desetihodinová. Z temnot halucinátorní monstra průmyslových podniků. K ránu se z chuchvalcové mlhy vytvoří fragment snové louky s pěšinou, v cárech mlhy a mraků pluje cosi jako fata morgána - lidské obydlí, asi dům. Na nádraží kamarád poznamenává, že vypadám jako vojin neznámé ale jistě demobilizované armády. Chechtám se, být

neagresivně militantní neuškodí, doufám, že to podporuje chuť k jídlu. A Klíma a Plastici? Znova zahlédnuto, že literatura se rodí především tehdy když se nedělá literatura, hudba se děje tam, kde se nedělá hudba, a takováto tvořivá artikulace dává prostor pro zjevení krásy. Tápavé dotýkání před sebe, jemuž odpovídá vstřícné objevování tvaru, síla, která se neopírá o sebe samu a v každém okamžiku míří k ohnisku a počátku stvoření. Býlí téhle tvořivé artikulace je v Čechách k nevyplanění, a čím víc se pleje, tím víc roste.

Věra Jirousová

O koncertu Plastic People jsem se dozvěděl až ten samý den, co se koncert konal. Normálně tyhle věci nijak moc nesleduju, ale znáte to, člověk se jen někde přichomestne a pak... Někam jsem náhodou zašel, bylo volný místo v autě, měl jsem čas, tak proč bych nejel. Jel jsem. Nebudu psát s kým a kam přesně. Ne že bych to nechtěl napsat, ale já to nevím. Z Prahy jsme vyjeli již za tmy. Po cestě se pilo lahvové pivo. Konspirace dávala celému tomu nádech tajemnosti, nebezpečí, dobrodružství a já nevím čeho všeho ještě. A snad proto jsme po cestě zastavili někde jinde a ve vlhku u potoka jsme zamaskovali auto. Sotva jsem vstoupil, nabral jsem si do bot. Pak mě někdo dal do každé ruky jednu tašku, připadal jsem si jako baba co vybírá popelnice a potom jsem se potácel asi dva kilometry po lese tou úplně nejnemožnější cestou jaká snad v tom lese byl. Několikrát jsem upadl, byl jsem celý od bláta a zábly mne nohy. Asi po půl hodině jsme došli do nějaké vesnice a zjistili jsme, že jsme opravdu zaparkovali někde jinde. Tak jsme se zase vrátili a jeli dál. Napodruhý jsme se strefili a to tak přesně, že jsme dojeli přímo k tomu baráku, co se konal koncert. Asi to bylo na samotě. Nevím, byla tma. Na dvoře stálo plno lidí. Byla tma. Vešel jsem do domu. Tam bylo vidět již lépe. Bylo mě zima. Lidé co seděli v kuchyni napravo, jedli guláš.. Dal jsem si taky, byl studenej. Nešlo to jíst. Odešel jsem tedy znovu na dvůr. Znova ta tlačence. Zábly mne nohy. Vedle domu byla stodola, koncertní sál. Vešel jsem dovnitř. Zima a nikdo tam nebyl. Vyšel jsem ven. A další dveře, vešel jsem. Sud piva a narvaná místnost, natočil jsem si pivo, bylo hrozně teplý. Plno kouře a rámus, ale poměrně dost světla. Poznal jsem pár lidí a zaradoval jsem se. Když jsem k nim přistoupil, zjistil jsem, že to nejsou oni. Mezitím co jsem tak bloudil ztratil jsem se lidem, s kterými jsem přijel. Zase jsem bloudil po dvoře. Šel jsem se vyčůrat za roh domu, najednou všichni někam zmizeli. Nakoukl jsem do pár dveří. Nikdo nikde. Vešel jsem do stodoly. Jak byla předtím prázdná, tak byla teď narvaná. Stál jsem úplně vzadu a vůbec nic jsem neviděl. Začli hrát a taky snad zpívali, ale to nevím určitě. Nerozuměl jsem ani jednomu slovu. Stál jsem ve strašném průvanu. Nohy mě začly omrzat. Lidé do mne strkali. Radši jsem odešel. Zase na dvoře. Díval jsem se na hvězdy na nebi a na kosmodrom dole v údolí. Pak koncert skpněl. Stejně náhle jako začal. Najednou byl dvůr plnej lidí. Byl jsem dost nešťastnej a tak jsem sbalil aspoň hákou holku. Lidé s kterejma jsem přijel mne nějakým záhadným způsobem našli a jeli jsme zpátky. Holku co jsem sbalil jsem narval k nám do auta a po celou cestu do Prahy jsem si ji snažil aspoň osahávat. Šlo to těžko. Zatracenej život. Vystoupili jsme na Karláku a auto odjelo. Stál jsem s tou holkou na stanici autobusu, bylo půl šestý ráno. Bylo mě zím, kolem chodili lidé do práce a chtělo se mi na záchod. Zašel jsem na dvůr kněžského domova a tam za popelnicemi jsem si stáhl kalhoty. Tlačil jsem. Kolem se pomalu courali kněží na ranní a venku před domem frčeli lidi do práce. Domů jsem to měl pořád dost daleko.

Zluták.

JAK BUDE PO SMRTI

Po lední zkušenost velkokramáře z města E.
/podle stejnojmenné povídky L. Klímy z let 1906 -9/

Ah, popíjel jsem u Slunců, popíjel
dvacet pět plzní a osm slivovic.
- Tu zaryla se mně ve sluch slova:
"I obešel já polí pět."

A zavířil ve mně okamžik pravdivý
nade vše pomyšlení strašlivý děs:
že směšnost a hrůznost jsou sestry,
svět je bezedně hluboká groteska.

Vyšel jsem na dvorek, dívám se na hvězdy...
V tom zasyčelo mne do uší:
"Obešel já polí pět,"
podtalo mi nohy a vzalo vědomí

1. Kam se vracíš, kramářskej kluku, chlastat dál?
2. Ah, ještě tak půlhodinku bych poseděl.
1. Co dál? Domů se nevrátíš?
2. Tááák. Vrátím. Ženu políbím a schovám se do peřin.
1. /smích/
2. Iroč žlutá hrůza vede mně krajinou a trávy zpívají!
ubohý, ubohý!
1. Smrt sedí v tobě a nic ji nevypudí.
2. Vše je marno! Neuteču! Co chceš?
1.obešel já polí pět....
2. Já ubohý kramář Matyáš Lebermayer!
Co to má všechno znamenat? Kde to jsem?
1. Jste v hotelu vašnosto.
2. Obešel já polí pět..
1. Žádných pět polí vašnosto neobešel.
2. Aby se mně všechno jen zdálo?
1. Mám přinést černou kávu? Ta spraví žaludec a ten
spraví mozek...
2. Přines - a nech mne samotna!
1. A teď rychle pryč z města a domu tohoto!

Sluneční záře zkalněla,
zkalnělo i mé vědomí,
z konečků prstou rostou mi štopky,
na nich se houpají dětské hlavičky.

Snad pozbudu i zraku
vše se chví a kolísá.
Krev vytéká z útroob slunce...
Nepěkně je to všechno----

Dunivé údery slyším dosud,
- je to snad sen?
A kde jsem snil celá ta léta, minutu:
ve které posteli, na dvorku na hvězdě?

Bože, smiluj se nad duší ubohou plátěnou!
Nebo jsi jen fantazií Snu?
K čemu je ta strašlivá komedie?
Nejsem, jsa Bohem, schopen se poznat?

Vrátím se do města.
Stanu popatřím. Hotel - pryč ...
A můj kufr pryč, - Bože, já vůl...
Mé límce, ponožky - má vta pro vlka
ta bělounká - všechno v pekle

Domě, domě, tam mne čeká nádherná večeře!
Můj dům a krám a žena'...
A náhle zas zaduněly klády
ty zatloukat budou mě do země!

Já ubohý kramář Matyáš Lebermayer...
Nikdy jsem nespátřil hrůznější mrtvolu -
sebe - jsem umrlec, zařvalo ve mně---
Není vše sen? Není vše posmrtností?

Kol sebe les do nebe sahající,
strašlivý hrom - druhý -
svíjím se do tomů a cítím
že hluboko vražen jse do hnusné země
A zaznělo: "Obešel já polí pět."

JSEM ABSOLUTNÍ VŮLE

/podle dopisu Ladislava Klímy Františku Drtikolovi
ze dne 4. XI. 1917/

Zbavil jste se pout, tíživých sice, ale ne nejhlavnějších?
Rozrazil jsze okovy, svého života vůbec?
Stal jste se Volným, Bohem: osvobodil jste se ode všeho?
Dávám Vám jen tři slova:

JSEM ABSOLUTNÍ VŮLE

Ons jediná jest vražednicí utrpení
vše je lhostejné, bezvýznamné pro mne nicotné
vše je mně, prospěšné, dobré svaté /zářné, slastné/
vše je pro mně bezvýznamné nicotné
vše je pode mnou
vše mně prospívá je mně dobré
všechno jest mými spanilými služnými duchy
ješ věčnou Vůli vykonávajícími

JSEM ABSOLUTNÍ V Ů L E

a být bláznivým tancem a jediným kotrmelcem
nejstrašnějším bláznicem a blbostí a sterilitou
a saradem a ničím - a následkem toho
nutně hned zas železnou vážností a nejstřízlivějším
rozumem a sluneční myšlenkou a tvůrkyní nových vesmírů
ze za arovaných, zpívajících květů hnůj
a z hnoje květy tvoříc
jako její malá dceruška Přírody činí
z Ničeho Vše, ze Všeho Nic

JSEM ABSOLUTNÍ V Ů L E

z Ničeho Vše a ze Všeho Nic
budující a zpívající smrť a sluneční hněj
a hnojný, železně vážný kotrmelec
a věčnou rybí pravdu, že gepard namaloval
Montenzumovu Aeneidu

JSEM ABSOLUTNÍ V Ů L E

CO ŹNA MENA-
P.P.O.U.
VEŠTI KONČE

VRATISLAV BRABENEC - alto sax
MILAN HLAVSA - music, bass guitar, vocals
JOSEF JANIČEK - electric piano
JIRÍ KABES - 6-string viola, vocals
JAN BRABEC - percussion, vocals
LADISLAV LEŠTINA - electric violin, vocals
JOSEF "BOBES" ROSSLER - clarinet, vocals

/Productions Boží Mlyn

Made in Canada
1981/

A HUDEBNÍKY VE VĚTVÍCH NEBYLO VIDĚT

"Zpívali písně tak krásnou
že jakákoliv, kterou před
tím slyšeli, se proti ní
zdála bezvýznamnou."

Mabinog

15. března 1981 měli Plastici koncert - opožděnou oslavu narozenin svého skladatele Milana Hlavsy /6.3. mu bylo 30 let. The Plastic People of the Universe jsou kapelou, o níž establishment samolibě prohlásil r. 1974, po česko-budějovickém masakru, že "si už nezahraje". Neuškodí tedy malé ohlédnutí, kolikrát a co od té doby zahrála. V září 1974 vystoupila na "Hannibal's Wedding", v Postupicích u Benešova, další rok na Wedding v Bojanovicích. Následoval pokus o úplnou likvidaci kapely zatčením jejich členů spolu s dalšími hudebníky českého undergroundu. Ale roku 1977 jsou už všichni hudebníci kapely na svobodě, naposledy si zahrají se svým někdejším zpěvákem Paulem Wilsonem před jeho vyhoštěním z Československa, na rozloučenou v Rychnově. Wilson, příští producent Plastiků, je z něho odvezen policejní eskadrou do Prahy. Na Západě se pak podílí na vydání prvního alba Plastiků - "Egon Bondy's Happy Hearts Club Banned" - které uzavírá jednu etapu vývoje skupiny, v níž Hlavsa zhudebňoval Bondyho básně.

Následující další koncerty: na III. festivalu II. kultury na Hrádečku r. 1977 uvádějí Plastici "100 bodů", první ze série rozměrnějších celků /vyšlo na kazetě u Eurock Distribution, USA/, od té doby již vlastně nevytvářejí solitérní sklady. Je to také důsledkem vzrůstající obtížnosti uspořádat koncert. A tak se maximální soustředění projevuje ucelenými útvary, které - v intervalech až neuvěřitelně dlouhých pro ty, kdož nežili ve světě reálného socialismu a jeho nenávisti k autentické rockové hudbě - čas od času přesvědčivě dokazují neochvějně sledování cesty, na níž se Plastici vydali. Jestliže Hlavsa od počátku svého veřejného vysupování miluje Lou Reed - /v anketě roku 1969 označil The Velvet Underground za svoji nejoblíbenější skupinu/, není to jenom hudební spřízněnost, ale i společné vědomí závažnosti rockové hudby pro naši generaci. A právě Plastici jsou jedni z těch, kdo mají bytostné právo souhlasit s Reedovým výrokem: "Hudba je všechno. Lidi by pro ni měli umírat. Lidi umírají pro tolik jiných věcí - tak proč ne kvůli hudbě? Po / "100 bodech" následují "Pašijové hry velikonoční", opět provedené na Hrádečku r. 1979, o rok později je vydává Wilson u své firmy Boží Mlyn, jako druhé album Plastiků. Souběžně s Pašijemi nahráli Plastici privatissimum "Dopis Agorovi." Po víc než rok a půl dlouhé přestávce byl proveden v Nové Vísce u Chomutova koncert "Jak bude po smrti" - tři rozsáhlé skladby na motivy díla Ladislava Maimy.

A nyní opět zhruba po roce a půl, to bylo představení "Co znamená vésti koně". Ale než se podrobněji zastavíme u toho, co se tam vlastně hrálo, přece jenom pár slov k tem rok a půl dlouhým intervalům. Dneska už nejde establishmentu jenom o to, aby přijeli na koncert a znemožnili ho, když se o něm dozvědí, nebo aby sáhli k dodatečným persekucím. Dneska jim jde už především o prevenci. Aby nic nebylo.

by se po pusté zemi s vyprahlou kulturou povoleného hraní a cenzurovaného zpěvu neozýval žádný autentický tón. Že je establishment tak hluboce odhodlán zmařit už v zárodku každý pokus o soukromé hraní skupiny Plastic People, je zdanlivě tak absurdní, že tomu odmítají věřit i někteří členové kapely:

"Jejsme přece nějaký partyzáni", namítají.

V tom je právě jádro věci. Kdyby byli partyzáni, jejich zatčení a likvidace establishmentem by byla poměrně snadná. Ale oni jsou pro vládnoucí moc čímsi daleko horším: výstrahou, že duch se nedá umoit tak snadno, jak se establishment holedbá. Nebo, když se vám nelíbí slovo umoit, tedy skonsolidov t, což je totéž.

Hudba je úžasné médium - to ostatní dosvědčuje už množství tvůrčích lidí, kteří se kolem Plastic People soustředili. A to je pro nás nejdůležitější. Na koncert "Co znamená vésti koně" byly vytvořeny sochy mely tvořit součást scény. Když pro ně kdosi den před koncertem jel, u usedlosti, kde byly uloženy, hlídkovala policie. Scéna se obešla bez soch, dalo by se říci, že se koncert konal bez s cny, ale to by nebyla pravda. Za hudebníky visel velký kus balícího papíru a červeně napsanými názvy skladeb, jak budou hrány za sebou. Ze zdi zchátralého sálu bývalé hospody trčely kusy rákosu, odchlipovala se omítka, zely díry ve vyrvaných okenních rámech.

Podmínky v nichž se undergroundové koncerty konají, jsou pro člověka, který nepoznal sílu závislosti, s níž náš establishment nenávidí, těžko představitelné a těžko pochopitelné. Předposlední vystoupení Plastiků, klímovský koncert, se konalo v pondělí. V sobotu předtím bylo v Nové Vísce jiné setkání, v neděli se účastníci rozjeli do svých domovů a v pondělí večer se znovu vrátili. Hraní proběhlo bez nežádoucí pozornosti nezvaných návštěvníků. Teď už je o tom možno mluvit, protože žádná finta se nedá použít dvakrát. Malavsovy narozeniny byly odloženy celkem třikrát, dvakrát o týden a nakonec ze soboty na neděli.

Jak obrovské problémy to sebou nese, je nasnadě a nemá smysl je detailně rozebírat. Dávno jsme si zvykli považovat za nedílnou součást každého vystoupení, pokud chceme žít ve své zemi. Je podivné, že je to země, jejíž federální shromáždění r. 1976 ratifikovala Deklaraci lidských práv OSN, která pak byla vydána jako vládní vyhláška č. 120/76 Sbírky. Je v ní také toto místo:

"Každý občan má právo na svobodu projevu, toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu, bez ohledu na hranice, ať ústně, písemně nebo tiskem prostřednictvím

umění nebo jakýmkoli jiným prostředkem podle vlastní volby."

Co se tedy na Hlavsa's Birthday hrálo? Podkladem Hlavsových skladeb byly básně Vráti Brabence. Upravil je pro zhudebnění a Hlavsa je ještě různě zredukoval. Už to, že se mu vůbec podařilo zhudebnit Brabencovy texty rockovou formou, je svrchovaný výkon. Neuvědomíme si to tolik při poslechu koncertu jako při čtení samotných textů. Vráta Brabenec, který přišel do kapely Plastic People r. 1973 jako v podstatě jazzový hudebník, pochopil a přijal za své základní principy Hlavsovy hudby. Jeho zpětný vliv na ni je uložen kdesi vespod a dává jí nenapodobitelné zabarvení, jazzových názvuků je to snad vzdálený ohlas Brabencovy milované dechovky - rozhodně se na výrazném "středoevropském" charakteru současné fáze hudby Plastiků podílí Brabenec významnou měrou. Tentokrát hrál převážně na basklarinet, sekundoval mu na klarinet Bobeš Rösler a jejich dechy ještě prohlubují podivnou vážnost prosycenou spirituální hlubinou radostí, ke které hudba Plastiků směřuje od Pašijí přes límu až k dnešnímu koncertu.

Pro Röslera to byla úspěšná premiéra hraní s Plasty. Kdysi působil v dnes zaniklé kapele "Doktor Prostěradlo Band", neměla dlouhý život, ale je pozoruhodné, jak jsou její hudebníci postupně pohlcováni skupinou Plastic People. Vaňs Bierhanzl s nimi vystupoval v Pašijích a podílel se významně, i když ne jako hudebník i na současném koncertě. V Pašijích vystupoval Leština, o němž se zmíním za chvíli, stejně Bovi Ungor, který je dnes v emigraci. Už v době "Doktor Prostěradlo Bandu" začal s Plasty hrát jejich bubeník Jan Brabec. Jeho podíl na současné tváři Plastiků je nepřehlédnutelný. Dokázal dát jejich severní, rytmicky dokonale spolehlivý podklad, takže Hlavsa a ostatní se mohou konečně věnovat hudbě - a ne zoufalému zápasu o to, aby naučili bubníka bubnovat. A Brabec na bicích se zvony nejen bubnuje, ale on na ně navíc i hraje, a to je jeden z nejsytějších odstínů současné barvy hry Plastiků.

O Janíčkovi nenápadně hře na klavifon, ostatně vůbec o jeho ústupu z role sólového kytaristy, neodmyslitelně od staršího pojetí tzv. big beatu, do pozadí na klávesový nástroj, těžko říct co jiného, než že je to doklad naprostého pochopení toho, co Hlavsa dělá a důvěry v to, jak to dělá. I když je snad až škoda, že je Janíčková role v kapele tak ztlumená. Ovšem už v Klímovi se objevil ve skladbě "Jak bude po smrti" zpívaný rozhovor Janíčka s Hlavsou, který se v jiné formě úspěšně uplatňuje i nyní /Rozvaha neublíží ani kuřeti/.

Po přestávce, kterou měl v klímovském koncertu, se na Hlavsa's Birthday opět objevil Ladislav Leština /housle/. Vytvořil s Jiřím Kabešem /viola/ dokonale tande. Jejich synchronní tahy smyčců vzbuzovaly téměř představu mechanicky ovládané dvojice. Odtahité nezúčastněný výraz, p radomně provázející exaltovanou hru, nasadil Jiří Kabeš už v roce 1970, kdy přišel k Plastikům. V Leštinovi teď dostal partnera, který se mu, jak se zatím zdá vyrovná.

Ladislav Leština je ovšem - spolu s Brabencem a právě nehrajícím Bierhanzlem - také jedním z pohrobků Zajíčkovy DG 307, která se ve svém závěru opírala i o

hudbu druhé vídeňské školy. Když se zkoušel pořad "Co znamená věsti koně", zaslechl jednou Hlavsa z vedlejší místnosti rozhovor Brabce s Lestinou, který mu o jisté věci říkal: "Šlo by se hrát víc akademicky." Šejla rozzuřeně vyletěl na scénu: "Rokenrol se akademicky hrát nebude!"

Hlavsa totiž neústupně trvá na tom, že hraje rokenrol. Je to grunt jeho hudby, kterého se nikdy nezhodí, stejně jako nikdy nepodlehne pokušení používat basovou kytaru jako sólový nástroj. Ale se zdánlivě jednoduchým východiskem jeho hudby se prostírá obrovské pole naznačených možností. Plastic People toto vědomé omezení přijímá s pokorou u hudebníků neobvyklou, zvláště ne u hudebníků, kteří prošli jazzem, jako je tomu u Brabce. Na rockové hudbě má vždycky fascinovala její sociabilita. Ne individuální exhibice ale společná práce na společném díle. Počíná, že tento ideový podklad rockové hudby je silou, která hýbe mnohatisícovými davy při velkých koncertech. Jistěže Hlavsa miluje rokenrol jako hudbu, ale nepochybují o tom, že jeho nezkrotná duše v něm cítí i vyznání něčeho, co hudbu přesahuje a co přesně řekl opět Lou Reed: "opravdu věřím, že je to válka, že my jsme na jedné straně a oni na druhé. A myslím, že rokenrol je strašně politický a podvrtný, a že mají absolutní pravdu, když se ho obávají".

Nicméně, čím víc se Hlavsa stává předním světovým skladatelem a zpěvákem rokenrolové scény /tentokrát se dokonce už i stylizoval pomocí černých brýlí/, tím víc se jeho rokenrol nasycuje vlivy prostředí nebo teritorie ve kterém žije. Pokračuje v cestě nastoupené v Pařížích, ale tentokrát vlivy religiозní hudby nejtěsněji obemkávají rokenrolovou páteř - gregoriánský chorál ve "Potopneumatická paměť", nepochybně nejsilnější skladba koncertu, je toho příkladem nejdokonalejším.

U této skladby se zastavíme: to co v ní Hlavsa udělal s Brabencovým textem, je geniální výkon - a je to koneckonců model toho, jak naložit i s dalšími texty. Brabencova netradiční teologie, jak se objevila u Plastic People už v Pařížích, je všechno jiné, jen ne pohodlné uvíznutí v zaběhnutých liturgických regulích. Je daleko spíše rouhačským sporem s Bohem, jeho vážnost je tlumená nebo spíš zašifrována surrealisticko civilistní poetikou /mimochoodem, Brabenec je u nás asi jediný legitimní pokračovatel kolářovské poetiky z dob Lámů a Prometheových jater./ jiné a hlubší vidění postavy Jidáše, jak se objevuje už v Pařížích, se znovu vynořuje v "Irvních sebeduších" /je to křest a Jidáš visí nad světem/ je to sebevrah marná sláva /pán skáče v nebesích celej pominutej slávou/. Ale Brabencův spor s Bohem /nikoli laický - neuškodí si připomenout, že Vráta má vystudovanou téměř celou bohosloveckou fakultu/ vrací Hlavsa svým podivuhodně citlivým pojetím někam k prastarému východisku víry nepochybující, pokorné a nebouřící se. Wení to pojetí tradiční tím nepříjemným způsobem, kdy se oprášené rekvizity staré hudby věší na moderní elektrické tělo. Je to nově prožitý a procítěný smysl církevní hudby živé, byť se hrála i mimo oficiální

sakrální prostory.

Vráta Brabenc se textově podílel na všech třech posledních koncertech Plastiků. V "Pašijích" i v "Jak bude po sarti" se opírá o cizí text i když jeho interpretace byla samotným básnickým dílem. V "Co znamená vésti koně" jsou zhudebněny Brabencovy básně, původně pro hudbu zamýšlené, psané v rozmezí let 1966 - 1980. Ale jejich hluboce manfristická povaha, plná agsonancí a významových přesahů, často nabývající zběsilé litanické formy Plastikům zřetelně vyhovuje. Souměrně s tím, jak se zatahuje oficiální kontext téměř eruptivní síly. To je právě Brabencův případ - zdá se, že píše s nepoměrně větší chutí a intenzitou, než kdy dřív. A jeho šílení imaginace nezdegenerovaného surrealismu smísila v dokonalé těsto bizarnost s vážností s tíhou druhé temné doby, kterou - už po 50. letech - jeho generace prožívá. Brabencova univerzální je pozoruhodná: teolog, básník, sólový hudebník, dokonce jediný z Plastiků, jehož úroveň nebyla brána v pochybnost ani establishmentem při osudném procesu v r. 1976.

Ale v tom výřtu bychom neměli zapomenout ještě na jednu stránku Brabencovy osobnosti. Mohli bychom ji nazvat ekologickou, ale z jednoho důvodu to neuděláme. Zájem o ekologii totiž, jakýkoliv je to sympatický trend, je pořád antropocentrický. Člověk přírodu zkazil, a teď, zůstáváje pánem tvorstva, by ji chtěl napravovat. U Brabence je tomu jinak /ostatně pokud jde o ekologii u něho, odvolávám se na jeho stať z "kalendáře z r. 1979/: Pro něho - a souvisí to asi stejnou měrou s jeho původní profesí /má středná zahradnickou školu/ jako s jeho surrealistickým viděním věci - všichni /tvorové jsou, mouchy, králíci, koně, ptáci i člověk bytosti stejného řádu. Ve skladbě "Rozvaha neuškodí ani kuřeti" je manifestováno zřetelně: Lidí mají dvě nohy a ptáci taky" /...oba máme rodiny a ptáci taky/ oba máme starosti a ptáci taky... Nevím kolik si do toho vkládám sám, ale v Hlavsové monumentálním zhudebnění v tom slyším odpověď všem, kdo se vymlouvají na rodiny, které nemít, dělali by to a dělali by ono... A někde vzadu ještě slyším ozvěnu pasáže z evangeila sv. Matouše, tolikrát citované a přece tolikrát znovu považované za poezii a ne za jasný příslib. "Pohlédte na ptactvo nebeské, že neseje, ani ~~nikdo~~ nežne ani neshromáždí do stodol a Otec váš nebeský živí je Zdali vy nejste dražší nežli oni?"

Brabencův svět, byť viděný delirantní optikou je důvěrně známá scenerie, jak ji pozoroval ve svých Horních Počernicích, oživená králíky, kuřaty košťaly a liliiemi a ozvučená dechovkou. Na svůj oblučný protipól a ustavičně se s ním potýká. "Sedíme spolu v cele i u řeky...", "Tuto neděli bude posvícení /a zatýkání?/"

Zatýkání proběhlo i tentokrát - ale až týden po koncertu. Bylo spojeno s výstrahou generálmajora Ryppla, co všechno se nám stane, budeme-li pokračovat ve své činnosti. Ale co horšího by se nám mohlo stát, než kdyby Plastic People přestali hrát? Máme snad emigrovat?

"To už je lepší," jak říká Egon Bondy Afganistanu, "umřít rovnou".

Duben 1981

MAGOR

+

V noci z 10. na 11. června došlo k požáru objektu, kde se před třemi měsíci konal poslední koncert The Plastic People of the Universe. Jde o bývalý zájezdní hostinec na samotě, který patří pod obec Kergartice a který byl používán k oddechu a trávení volných chvílí o víkendu. Požárem byl zničen hlavní trámkrovu, takže celá střecha propadla a z objektu v podstatě zbylo neuživatelné rumišťe. Z expertízy požárníků vyplývá, že požár byl založen neznámým žhářem, který byl znalý věci, úmyslně, aby byl objekt trvale znehodnocen a k nepotřebě. Žádný z majitelů nebyl v čase požáru přítomen a dvě staré paní, obývající část přízemí podle kupní smlouvy na dožítí dostaly před měsícem byt. Tato událost nepotřebuje podle našeho názoru dalšího komentáře.

Redakce časopisu VOKNO

CO ZNAMENÁ VĚSTI KONĚ

Příští neděli povede koně někdo jiný
příští neděli bude posvícení
příští neděli bude svátek věšení svatých
kdo povede koně příští neděli

učení žádají slovo
je to jejich svátek
slepí povedou koně
je to neděli svatého Barty
horníci povedou koně
je to jejich kůň

Uplynul týden
tuto neděli bude posvícení /a zatýkání/
a pohřeb koně v neděli večer
Vratislav Brabenec 1967

SLOVO NA BUBEN

Reči lezou po zemi létají
Reči ze střev vyzobat
prokletí do větru sen
otčenáš zed
buben na druhou dobu
na první na obě stejně
jsi-li na nebesích Strom
pak jablka tvá řeč
na buben na těžkou dobu na obě
bez taktu sypou brambory sem
posvěcená jsou jména Věcí
přijď království nic naplat
buď vůle hrát si pro sebe
na těžkou dobu na druhou
na obě
buben prokopnout
Strom stačí zpívat věrem
na zemi jako na nebi
chléb je vedlejší
syp nám dnes na buben brambory
na druhou na první na těžkou dobu
budiž! slovo - meč
slovo - láska
budiž k ničemu slova naše
budiž buben konečně prokopnutej
budiž bez bubní budoucí pokolení
buď níž buď výš
slova na buben se sypou
do sklepa vezdejšího

V. B. 1973

SAMSONE

Samsone

SAMSON

Samsone
probud se
Samsone silnej buď

Samsone Samsone
kretění na padrt

ve vlasech tvejch
se zrcadlí celej věk
vopři se do sloupů
vyplivni všechn vztek

Samsone Samsone
skutečnost nasládá

Samsone Samsone
masky pdaj do děr

Samsone Samsone
figury nevnímaj

neslyšej vohluchli
netecnost zasmrádlá

Pavel Zajíček

FOTOPNEUMATICKÝ PÍMET

Vyletěl nad mrak kopec s kostelem
Pán Bůh mu žehná rukou oknem pohledem
Pán Bůh mu žehná z výšin nad mrakem
kopec se vznesl z výšin na nebesa
halelujah

andělé večer je vlahý večer
je léto pozdní léto
andělé zvoňte kopec spadl
hrad boží skála věžatá zvou
halelujah

kopec letí mrakem před božím ruky mávnutím
zahnelo měru pondělí až pátku
Bože sídlíš v nedělích modrého
neprůhledné dálky nadějí beze zbytku
dálky letadel porodů a delíria
Bože bydlíš tak daleko
kam letěl? k lampě k ohni
dokola duše obchází
vůl v kole vodu nečerpá
je čistá odvykla letu domácí duše

Pán Bůh z dálky nasype věrnému houfu
a oddělí koudel od pšenice
Pán Bůh ví dusí se věčností slepicema a koukolem
Pán Bůh zachová pořadí
od ucha k uchu od ducha k uchu k duchu
halelujah

bezbožná neděle v hloubce snů od Boha přenošených
z daleka z jeho zahrad
už není dost času začínat znova
halelujah

Bůh nepromluvil
Bůh zapomíná budoucnost
Bůh ví co nestalo se
náhodou už v budoucím věku
jeho nekonečného mládí
halelujah

V. B. 1971

P. F.

Lidi a krávy se dny se pasou kolem
stromy uletěly hned je svátek Pusta
řeči lidský lezou po sobě
kdo nevolí bere si z banku blbosti dosyta

jsou svátky sbratření vytření spatření hlasů
jsou svátky co volají do nebe
dny přežvykují léta a stárnou krávy
dny hovádky boží se nám vykrmily

den lásky zašel jen sebou plácnul je pryč
den třetí na měkko den třetí na hniličku
den čtvrtý syrový den pátý pitomý
den šestý je samé neštěstí

den sedmý je sedmý přeci svátek Pusta
a měsíce se pasou jako krávy žerou
jedna druhou největší zbyde je sama rok
dvanáct měsíců se na louce pase

V. B. 1973

MAJOVÁ

Z okrajů lesa volali oběšenci
víc světla
a milenci jim záviděli
z hlouby duše

V. B. 1965

DELIRIUM

Havrani rackové potkani
tmaví
havrani rackové potkani
snoví
havrani rackové potkani
mě potkali

V. B. 1980

ROZVAHA NEUŠKODÍ ANI KURETI

lidí mají dvě nohy a ptáci taky
oba máme dvě nohy a ptáci taky
oba máme rodiny a ptáci taky
oba máme starosti a ptáci taky
a ptáci taky
a ptáci taky
buď zdrav a ptáci taky

Sebeduby V. B. 1976

HSE

Pod svícny a liliemi rána nepřibýlo
a hudebníky ve větvích nebylo vidět
plskal na hrobem
sen

děravé deštníky a papírové tlamy
rozluč se milá
svítat nepřestane
lopuchy na hlavách
slyšíte vrata ráje?

už začali zpívat
a co když propadliště
se ještě dál propadá

V. B. 1967

OSIP /Modlitba za Osipa Mandelštama/

jsem sám Osip a hostinská a hospoda jeho
sám utracení a utrápení všeho
a jeho bába svíčková umodlená a usouložená
po žízni po životě v ráji v háji
v báni budeš sedět a truchlit
tak se pusť háčku nebo zalovím
a píchnu a říznu
a pusť krev za odpuštění našich hříšků bráško
modli se ať neupadneme v pokušení
tě taky zmalovat
těmahle rukama jsem vychoval dvanáct pacholků
a nosil vodu do rozzžhavený hlavy mološí
matičky vlasti
a tobě rostou kozlí rohy nevděčníku
amen pravím tobě
nebude více zatvrzelosti a zlosti
nebude tebe nebude nebe nebude
vozíš se dlouho na ocase mé trpělivosti
a stín tvůj jako stín můj
vrahu hvězdo anděli strážný čerte a potomku
zlořečím a proklínám tě a ty se držíš
pláceme oba dva nad sebou stejně
ty víc ne já víc ty lépe ne já lépe
sed me spolu cele i u řeky
s nadějí na neshledání
na návrat
na cestu
k á d á š

V. B. 1979

achny from ac-
cording to the
photo - JOSEF VESELY

SKÝ VÝBOR KSČ

Práci

Protein plant sav-
velli valigahs Eivola str-
12 OV KSD ss sa-
vjhora sa-

nostrum ubi viderem de-
fectum odore
et a naturali
nostri proprio
odore per
systemo.

ky
vll ch
OV KS-
most lfi
ti str
čenah ch
v sou
jak se
střana a
řstá
SC. For
sou
zast
Kových
lávacím
chlebit
born, po
vent pro
v prstl.

Něčím drazý
dy, již se dale zúčastnil
Záansk Hotel, Milov
Jersey Jan, odpověděl
ni pracovníci příslušných
OV KSC a mluvit
mladého a tel.

Zočady Dny

Pracovník ze str. 1
Zastoupenou práci v
dělných kultur usku
bediska v Praze
ich soustavně
1981 - 1982

POVDŽKA

/druhá polovina 1983 - leden 1984/

Sel pro krev	5 : 40
Prasinec	3 : 55
Kanárek	5 : 40
Nenávist volá k řeznickému psu	3 : 05
Petrín	6 : 05
Moucha v ranním pivě	3 : 25
Bleskem do hlavy	2 : 50
Špatná věc	4 : 35
Papírový tlamy	6 : 50

Václav Stádník - flétna, basklarinet
Milan "Mejla" Hlavsa - baskytara, kytara, zpěv,
autor hudby
Josef Janíček - klavifon, syntesizor, zpěv
Ladislav Leština - housle
Jiří Kabeš - viola, zpěv
Petr Placák - klarinet, basklarinet
Jiří Brabec - bicí, zpěv

Bojan Ileschinger - kytara
Vratislav Brabenec - altsaxofon

Každý, kdo je alespoň trochu obeznámen se spudobou československou rockovou hudbou, pozná skupinu Plastic People po několika taktech. A zaslechne-li někdo její hudbu, kdo se o rock vůbec nezajímá, obvykle dříve nebo později zpozorní, přestane mluvit, zaposlouchá se a posléze se zeptá, kdo to hraje. Často jsem uvažoval o tom, v čem vlastně spočívá ten podivuhodný "trik", kterým dosahují Plastici své zneklidňující magičnosti. Nelze to vysvětlit ani neobvyklou skladbou nástrojů /v tomto směru je pro Plastiky příznačné například znervózňující bručení jejich violy a houslí/, ani jen od Boha danou originalitou hudebního talentu Milana Křiváky, hlavního autora hudby, ani dlouholetou prací, která styl skupiny - jako průsečík a mocninu hudebního citění jejich jednotlivých členů - formovala a utvářela, plně se nevysvětlí ani fakt, že jde o skupinu po léta vzácně nezávislou na náladách publika a vůli hudební byrokracie a tudíž ve své tvorbě vzácně autentickou.

V čem vlastně onen "trik" tkví? Úplnou odpověď přirozeně nenalezneme: znamenalo by to totiž odhalit samo tajemství umění. Částečnou odpověď mi ale naznačil jeden přítel /ostatně hudební kritik/, když se mnou o tom hovořil, čím se Plastici odlišují od amerického a západoevropského rocku a upozornil mne přitom na jednu významnou okolnost, že tato skupina pravděpodobně daleko silněji než jiné, vnesla do své tvorby cosi z ducha onoho podivného prostoru v němž žije. Nejde jen o to, čemu se říká "genius-loci". Jde o určitou specifickou zkušenost světa, jak ji po desetiletí a snad i staletí v těchto místech historie formovala, jde o duchovní a poetickou atmosféru, přitahující k tomuto místu a příznačnou pro ně víc, než si my, kteří denně dýcháme, dokážeme uvědomit.

Plastici žijí v Praze. V Československu. Ve střední Evropě. Jejich domovem je toto komplikované /etnický, kulturní i historický/ strukturované ohnisko evropského dění, tradičně první bojiště i první oběť evropských a posléze i světových zápasů, křižovatka evropských myšlenek i armád, nevyhnutelný terč geopolitických zájmů i moderních zbraní, na jehož ploše je vždy nějak naléhavější a dřív cítit povaha nadcházejícího nebezpečí. Je to velký rezervoár rozporů i svérázné semenišť z nich vystřelujících idejí, často bizarních, jindy těžko srozumitelných a přitom mnohdy překvapivě jasnožřivých. Praha - toto "magické" město se středověkým půdorysem - je v samém středu této střední Evropy a jakkoliv se z dálky jeví jen jako konfekční metropole konfekčního sovětského satelitu, ve skutečnosti dýchá svým osobitým dechem, neudusitelným a vždy znovu prorážejícím na povrch a po svém i ty struktury, které do ní byly importovány. Dnešní pražský teenager nemusel číst Meyrinka, Kafku, Musila, Haška, Klímu či Hrabala, nemusel slyšet hudbu Schonbergovu či Weberovu, nemusí znát historii doby rudolfínské či pobělohorské ani dějiny středověkých národů a pozdějšího gradovaného krachování jejich státní suverenity - a přesto je svým citěním středoevropánem a jeho černý humor, groteskní fantasie, nedůvěra k našim řečem, pocit všudepřítomnosti ohrožení a způsob obrany proti ní, i jeho druh zhausení světem bude tu-

to jednu determinaci vždycky nějak prozrazovat. Zdá se, že hudba Plasticů cosi podstatného z tohoto ducha prostoru a času do sebe vstřebává - ať už je si toho vědoma či nikoliv. Plasticí by se asi stěží mohli někdy dopracovat - i kdyby k tomu měli objektivní podmínky - na čelná místa světových hitparád /ostatně o to jim věru nejde/, jejich tvorba by byla asi stěží pocitově blízká a plně srozumitelná miliónům fanouškům rockové hudby od San Francosca po Tokio, to však nic nemění na tom, že z ní zaznívá cosi varovně důležitého, jakási osobitá informace o existencionálním naladění člověka, ocitajícího se v jednom z míst, kde se tradičně zgaugluje i rozgaugluje historie, aniž toto místo o takovou roli stojí a aniž mu ji okolní svět s nějakou obzvláštní chápavostí přiznává.

Pokud veřejnost - mám teď na mysli veřejnost zahraniční - o Plasticích něco ví, tak pravděpodobně jen to, že jsou v Československu pronásledováni. To je sice pravda, ale nikoliv pravda celá. Ano, jde o jedinou z bezpočtu českých rockových skupin, vzniklých koncem tlačku nově se etablující moci, která se nepřizpůsobuje jejím nárokům, nerozpadla se, ani neemigrovala, ale naopak si uchovala svou uměleckou identitu a trvale ji - pod vedením teď již po čtvrté uvězněného Ivana Jirouse - prohlubovala, což musela zaplatit nejprve ztrátou statusu profesionálních umělců, pak ztrátou hrát aspoň v privátním prostředí, až posleze rolí věčného objektu policejního i justičního pronásledování, včetně věznění. To je všechno pravda. Důležitější však aspoň z kulturního hlediska - je něco jiného, totiž to, za co bylo takto tvrdě placeno a co bylo nejhlavnějším zdrojem této vůle k obětem: pravda umělecké exprese autentických životních pocitů a autentická zkušenost světa, srozumitelné prostředí, v němž byla vyslovena a se suverénní svébytností o něm vypovídající. Kdo to necítil od začátku, může se o tom přesvědčit /o tom dnes, desítky nedávno vzniklých /tj. koncem sedmdesátých a počátkem osmdesátých let/ a novou generací rockových hudebníků tvořených skupin, těšících se už zcela zjevně a veřejně projevované oblibě mladých lidí, si lze jen velmi těžko představit bez Plasticů /a jejich mladší sestry DG 307/, jejich inspirativní vliv je tu naprosto zřejmý, snad by bylo dokonce možno říct, že to byli právě Plasticí, kdo začal osaměle klestit přes léta cestu, po níž se dnes ubírá téměř všechna československá rocková hudba, která za něco stojí. Jako by to byli přesně oni, kdo první začal v Československu rockovou hudbou mapovat zdejší prostředí, tradicím i jazyku přiměřený způsob jejich vyjádření, bez jejich průkopnictví by to měli asi všichni, kteří přišli po nich, podstatně těžší. To ovšem neznamená, že se dnes Plasticí ztrácejí mezi ostatními a splývají s nimi. Naopak: jak už jsem řekl na začátku, jejich magický sound bezpečně poznáme mezi všemi, jsou sví, osobití a sobě věrní, a oslovují-li dnes mladé lidi víc než kdy jindy, pak nikoliv proto, že se jim přizpůsobují, ale naopak proto, že zůstávají sami sebou totiž těmi kteří už po léta cítí a vyslovují to, co je dnes pocítováno a vyslovováno obecně.

Dokladem jejich trvalé životnosti, rostoucí z jejich tvářích schopností je i HOVĚZÍ PORÁŽKA, zatím jejich

poslední deska, připravovaná a nahrává /samozřejmě jen v bytě/ v druhé polovině roku 1983. Textový podklad si naletli - jako obvykle - ve verších sobě blízkých českých básníků, tentokrát to byl kromě Igona Bondyho, Petra Lampla a člena skupiny Petra Placáka především Ivan Wernisch. I když jde o první nahrávku pořizenou poté co saxofonista Vratislav Brabenec, jedna z vůdčích osobností skupiny, odešel do kanadského exilu, jde podle mého názoru o výbornou desku, důstojně navazující na to, co zatím Flastici vytvořili, ba v určitém ohledu v tuto chvíli dovršují. Motiv dobytčí porážky /který není v české literatuře bez tradice/, tvořící jakoukoliv volnou osu celé desky, tu zpřítomňuje - v groteskně poetické významové rozostření, typické pro duchovní klima, o němž jsem před chvílí psal - téma ohrožení, bezdůvodného odsouzení k smrti asociuje krutost moci, proníž jsou všichni jen dobyt看, znovu je tu - tentokrát ozvláštňující metaforou porážky - nepřímo kladená otázka smyslu života a naší připravenosti na smrt, přičemž způsob, jakým je evakuována a rozváděná, má všechny typické dimenze hudby Flastiků - od černého humoru přes kontrast vznešeného a profánního až po ono charakteristické nostalgické a zároveň sebeironizující "bondyovské" vidění pustoty všedního dne a beznadějnosti lidského putování k smrti. Obzvlášť působivě tentokrát zdá se mi, vyznívá ironicko magický kontrast hýanické až jaksi "chorálovité" hudby s drasticko-profánním obsahem zpívaného textu /v tomto bodě Flastici navazují na svou dávnou minulost, mám na mysli píseň "Zácpa" z jejich první desky/. Je to hudba zadíravá, rozrušující a silná, do její přízně jsou tuším vetkány i mystické, religiózní, ba možná až chiliastické nitky, nad těmi bizardně truchlivými obrysy a vidinami všednosti jakoby visely stále tyto základní existencionální otázky: co bude potom? Co po nás zůstane? Co to všechno znamená? Zhnušení z krvavé scenerie světa i jeho krvavé perspektivy se tu snoubí se zvláštní odevzdaností osudu či vůli Boží /faktografie situačních i technických jatečných detailů má podobu litanického pláče, starost o přežití tohoto dne je šifrou metafyzické úzkosti/. Přesto si nemyslím, že je to hudba nihilistická. Cítím naopak cosi hluboce osvobozujícího, očištného, povznášejícího, a svým způsobem spásonosného v tom, že je tu bolest života takto sugestivně zpřítomněna, takto varovně zjevena. Je, nihilismus si nepatří ke klimatu, z něhož tato hudba roste: vždyť líčí-li například Robert Musil svým ironicko-nostalgickým způsobem "váni zániku" rakousko-uherské monarchie, má to v sobě promálo nihilistického! Přiznám se, že mne zneklidňující hudba HOVĚZÍ PORÁŽKY vlastně čímisi uklidňuje: zdá se mi, že dokud je člověk schopen takto hrát a zpívat, nemůže být ještě vše ztraceno

Václav Havel

SEL PRO KREV

text: Ivan Wernisch

zpěv: Josef Janíček, Milan Hlavsa

chvíli přihlížel
jak se bourá val
sám zkusil palicí
rozbít oko
potom ho polili
při splachování dvora
nasral se a šel

ta jeho
čekala se seslí
v průjezdu za vraty
popadla plechovku
blbče
kde ses coural
chlemtala krev
ni nevylovila ~~emee~~
mouchy

otřela pysky
rukávem županu
a umírněně dodala
tak miláčku
to bylo naposled
to si pamatuj

PRASINEC

text: Ivan Wernisch

zpěv: Josef Janíček

i jali se poltiti
na kusy rozrhali
rozvěšovali střeva
olizovali mastné prsty
zbytek hodili psům
kvikají veřeje
modleme se

KANÁREK

text: Petr Lampl

Zpěv: Milan Hlavsa

Kanárek umřel nebo snad chcíp
někdo ho típnul nebo snad líz

kanárek uměl překrásný písň
starý a starší než starý gotický

ty mrtvej kanáre zazpívej znova
ať aspoň kámoši znají ta slova

NENÁVIST KOLA K REZNICKÝMU PSU

text: Petr Placák
zpěv: Milan Hlavsa

copak řeznickéj čokle copak si myslíš
špindiro svinská vztekloune mlsná
na rohy tě naberu kopytama rozdupu

PETRÍN

text: Egon Bondy
zpěv: Josef Janíček

je bláto na Petříně
je bláto v ulicích
je tento podzim
jenom temný vzdych
na výlet ani jednou jsem se nepozdvih

tam na nebesích
mají ze mne smích
že k posteli mne
přilíp asi klíč
a bez piva a milování už jsem mnich

MOUCHA V RANNÍM PIVĚ

text: Ivan Wernisch
zpěv: Jiří Kabeš

celý den samá nepříjemnost
moucha v ranním pivě
prší
zaklepeš na dveře a vypadnou z pantů
přišlápneš psa
osloví tě krasavice
nabídka lákavá cena nízká ale
chce se ti srát
srát
prší

BLESKEM DO HLAVY

text: Petr Placák

zpěv: Milan Hlavsa, Jiří Kabeš, Jiří Brabec

kteroupak vezmeme
tuhletu velikou
marš bestie líná
bleskem do hlavy

za nohy visí
něco z ní teče
dobytku líná
bleskem do hlavy

rozporcuj maso támhletou sekerou
rozštípej kosti zbytky se umelou

rychle se najíme
ne,luvíme přitom
ani nám nechutná
co bude potom

támhle si stoupni
bestie tupá
bleskem do hlavy
bleskem do hlavy

rozporcuj maso támhletou sekerou
rozštípej kosti
zbytky se umelou

ŠPATNÁ VĚC

text: Egon Bondy

zpěv: Josef Janíček, Milan Hlavsa

je strašnej čaj je strašnej den
u Slunců v půlnoc proměněn

blbouni mladí potichu housličky ladí
blbouni staří v drahejších podnicích paří

kostlivec špatná věc
přijde a spadne klec

se smrtí vstávám se smrtí usínám
ale tuším že v tom nejsem sám

tisíce mladších jsou na tom zrovna tak
můžem asi čekat už jenom na zázrak

PAPÍROVÍ TLAMY

text: Ivan Wernisch

zpěv: Milan Hlevsa

podívá se na hodinky
její pohled zvlažní
pověsí kabelku na kliku
rozepne kabát
vyhrne sukni
roztáhne nohy
opřena o dveře
dívá
přes mužovo rameno
na telefonní budku
z níž vychází
zástup
tichých dětí
v bílých komžích
a s papírovými hlavami
zvířat

Disko / Pásko / grafie Plastic People:

- 1/ "Egon Bondy's Happy Hearts Club Banned" - nahrávky z let 1973 až do uvěznění v r. 1976 na texty Egona Bondyho, původně 1LP, později doplněno na dvojalbum.
- 1b/ "100 Bodů" - první nová, asi 25 minut dlouhá kompozice, vzniklá po návratu z vězení v r. 1977. Byla zveřejněna jako součást šestihodinové nahrávky III. festivalu II. kultury na Hradecku 30.9. - 1.10. 77
- 2/ "Pašijové hry velikonoční" - rocková opera na biblické téma z r. 1978
- 2b/ "Dopis Magorovi"
- 3/ "Jak bude po smrti" - album na texty filosofa Ladislava Klímy. 1979.
- 4/ "Co znamená vésti koně" - LP s texty saxofonisty skupiny Vratislava Brabence, nahráno 18.-19. 1891
- 4b/ Ivan "Magor" Jirous - Básně - Magor čte svoji kompletní básnickou tvorbu posledních deseti let, nahráno v létě 1981, asi 4 měsíce před uvězněním.
- 1c/ Ivan "Magor" Jirous - "Pravdivý příběh Plastic People" - Magor čte svoji knihu vzpomínek, nahráno současně s jeho poezií
- 5/ Hovězí porážka

POZNOČNÍ

M
Y
S

D:D:O:U.

Milan Hlavsa - basa, zpěv, autor hudby
Josef Janíček - klavifon, zpěv, korg, klavír
Jiří Kabeš - viola, zpěv
Jan Brabec - bicí, zpěv, korg, xylofon
Ladislav Leština - housle
Václav Stádník - flétna, basklarinet
Vladimír Dědek - trombon, tamburina
Petr Placák - klarinet, basklarinet
Jan Macháček - kytara

Když k půlnoci dům nebes jest
bez měsíce beze hvězd
dvanákrát běží jim v svou skryš
půlnoční myš.

Píská si malou tlamičkou -
ve snách pekelné herky řvou -
Svůj úkol plní však tím spíš
půlnoční myš.

Její pán, velký bílý duch
právě tě noci změnil vzduch.
Je mu hej! Dům střeží, jak víš,
půlnoční myš.

/Morgestern/

Po stole popolézá ruka.
Uskakuje stranou.
Obrací se na hřbet.
Má bílé břicho.
Má opuchlé, bílé, měkké břicho.
Jejích pět nožek se škube,
Je po ní.

Wernisch/

Co zde sním a co zde vypiju
to jediné jest co v světě užiju.
A co po smrti mé tady zůstane
Bůh nebo čert ví kdo to dostane.

/K.H. Mácha/

Leze, něco hledá, nemůže nic najít
a neleze.
Chvíli se rozhlíží jako trpělivé zvíře
začne znova. Leze. Něco hledá,
něco hledá a nemůže nic najít,
hledá, klepe jazykem, potí se a nemůže nic najít.
Neleze.
Chvíli se rozhlíží jako trpělivé zvíře.
Začne znova. Leze. Něco hledá.
Něco hledá, něco, něco,
něco hledá a nemůže nic najít. Neleze:
Vší silou se snaží nevěřit svým očím.

/Nápravník/

mladý holky
mladý holky
mladý holky

/Egon Bondy/

Na scénu přichází první. Zpívá.

Na scénu přichází druhý a vraždí prvního. Zpívá.

Na scénu přichází třetí a vraždí druhého

jenž vraždí prvního. Zpívá.

Na scénu přichází první a vraždí třetího

jenž vraždí druhého jenž vraždí jeho samého
Zpívá.

Na scénu přichází druhý a vraždí prvního

jenž vraždí třetího jenž vraždí jeho samého
jenž vraždí prvního. Zpívá.

Na scénu přichází třetí a vraždí druhého

jenž vraždí prvního jenž vraždí jeho samého
jenž vraždí druhého jenž vraždí prvního. Zpívá.

Na scénu přichází první a vraždí třetího

jenž vraždí druhého jenž vraždí jeho samého
jenž vraždí třetího jenž vraždí druhého
jenž vraždí jeho samého. Zpívá.

Na scénu přichází druhý a vraždí prvního

jenž vraždí třetího jenž vraždí jeho samého
jenž vraždí prvního jenž vraždí třetího
jenž vraždí jeho samého jenž vraždí prvního.
Zpívá.

Na scénu přichází třetí a vraždí druhého

jenž vraždí prvního jenž vraždí jeho samého.
jenž vraždí druhého jenž vraždí prvního
jenž vraždí jeho samého jenž vraždí druhého
jenž vraždí prvního. Zpívá.

/Nápravník/

Podvlékačky blaho cítí
mohou-li si v slunci vlát,
a zbaveny všech chmur bytí,
vlastní Já zas prožívat.

Bez blamáže, bez nesnáze
služby, kterou konají,
radostně se na provaze
jako plachta vzdouvají

U jejich slávě nezatají
nic, kdo by je maloval
Nějevěrnější květ v nich mají
jaro léto a tak dál

/Morgestern/

Plazí se ze všech sil,
aby se doplazel na druhou stranu.
Plazí se ze všech sil, sliny mu vytékají z úst,
sotva ho popadne dech hned ho zase pustí.
Na nic nebá, plazí se na druhou stranu,
odě si břicho do krve a necítí bolest.
Plazí se na druhou stranu, zatíná zuby, počítá do sta,
Když se konečně doplazí na druhou stranu
shledá, že nemá čemu by smál.
V kolovrátku to praskne a všechno začíná znova.
Plazí, plazí se ze všech sil,
aby se doplazel na druhou stranu.

/Nápravník/

Podélzdi a doleva
podél zdi a doleva podél zdi
a doleva podél zdi a doleva
podél zdi

pach otrub slábne
zvedá se prach
pach otrub slábne
do večera je dlouho
podél zdi a doleva
podél zdi

podél zdi
podél zdi

až k tomu domu tam
k zasutým zahradám

/Wernisch/

dům střeží jak víš
půlnoční myš
leze něco hledá nemůže nic najít
a neleze
podél zdi a doleva
až k tomu domu tam
do kouta z kouta do kouta skokem z kouta
k zasutým zasutým zahradám
zas vesele
vesele
a co po smrti má tady zůstane
Bůh nebo ďábel ví kdo to dostane
plazí se ze všech sil
lední medvěd ku brlohu
půlnoční myš

/Morgestern, Nápravník, Stankovič, Wernisch,
Pánek, Mácha/

Jde, vezme cosi z kouta,
vezme cosi z kouta, a dá to do kouta.
Vrátí se.
Jde, vezme soci z kouta,
nese to z kouta do kouta a dá to do kouta.
Vrátí se.
Jde,
vezme cosi z kouta,
vezme cosi z kouta a nese to
přes celou místnost,
nese to z kouta a dá to do kouta.
Vrátí se.
Jde, vezme cosi z kouta a hodí to do kouta.
Vrátí se.
Jde, vezme cosi z kouta,
vezme cosi z kouta a dá to do kouta.
Vrátí se.
Jde, vezme cosi z kouta,
nese to z kouta a dá to do kouta
Vrátí se.

/Nápravník/

Skokem do kouta. Skokem z kouta. Skokem.
Do kouta. Z kouta. Do kouta. Skokem z kouta.
Čelem. Skokem. Čelem. Do kouta. Skokem.
Z kouta. Sklepe se. Sklepe se do kouta. Čelem.
Skokem. Z kouta. Zády. Čelem. Skokem. Do kouta.
Z kouta. Skokem. Skokem do kouta. Čelem.
Přičichne. Z kouta. Skokem. Zády. Do kouta.
Čelem. Z kouta. Z kouta do kouta. Z kouta.
Skokem. Čelem do kouta. Sklepe se. Ochutná.
Skokem do kouta. Hekne. Kýchna. Do kouta. Do kouta.
Z kouta.
Do kouta. Skokem. Čelem. Z kouta. Zády do kouta.
Sklepe se čelem. Z kouta. Do kouta. Skokem.
Čelem. Zády. Předě. Haf. Skokem. Z kouta.
Zadem. Přičichne. Skokem. Do kouta. Z kouta. Skokem.
Z kouta. Do kouta. Sklepe se. Čelem. Přičichne.
Ochutná. Skokem. Z kouta. Z kouta. Skokem. Do kouta.
Z kouta. Do kouta. Skokem. Skokem.

/Nápravník/

Nahráno: duben - říjen 1985

PŮLNOČNÍ MYS

V šestnáctém roce své existence dokončili The Plastic People of the Universe cyklus Půlnoční myš. Šestnáct let je pro rockovou skupinu dlouhý čas za jakýchkoliv okolností. V podmínkách totalitního skleníku, kde se Plastic paří, je to doba neuvěřitelná. Vyjma první dva roky žije skupina pod pomezím illegality. Naplňujíc pojem underground jeho nezkrasleným obsahem, ba dokonce ustanovujíc tento pojem jako morální apel, jehož dosah si teprve dnes - v osmdesátých letech - vnímáme jako určující pro celou novou vlnu pražských rockových skupin. Přes neuvěřitelné šikanování, navzdory dojmu, ustavičně podsouvanému bromaďnými sdělovacími prostředky, že jde o skupinu dávno zaniklou /když establishment konečně pochopil, že i negativní publicita je publicita/, přes ztrátu nejen veřejného, ale i soukromého vystupování, nenechali se Plastici zahnat do pozice bránícího se zvířete, které svou energii spotřebovává na uhájení holé existence. Naopak, s neuvěřitelným nadhledem nad situací, s lehkostí, která se hlavních tendencí současné rockové hudby jenom dotýká, pokračují Plastici s podivuhodnou houževnatostí ve formování vlastní činnosti /aniž by opouštěli rockenrolový základ, kterým byl tvůrce jejich hudby Milan Klavsa uhranut a vymezen jednou provždy./ Souběžně s ní i vlastní poetiky. Od zhudebnělých textů Věry Jirousové a Jiřího Holáře /což není zachováno na deskách/, přes nejvýznamnější impuls textů Egona Bondyho, které především pohnuli Klavsu k objevování způsobu, jak česky rokenrol zpívat, zazněli v podání Plastiků texty i dalších básníků. Vratislav Brabenec se stal členem skupiny. Panda Lánek, Petr Lampl, Ivan Wernisch, Petr Placák, Ladislav Klíma v Brabencově transsubstancionalizaci, to jsou další jména předcházející Půlnoční myš.

Oficiální kritika v Československu, do nekonečna oslavující zhudebnění básní kolaboranta Kainara, nesmyslně přirovnávaných k vlivu Boba Dylana na západní hudbu, tuto činnost Plastiků zcela opomíjejí. Nic jiného jí ovšem nezbyvá protože ignoruje existenci Plastiků vůbec. Nicméně je tomu tak že Plastici po řadu let žijí v přirozeném kulturním prostředí, které literaturou, a především poezií, dýchá. Právě poezie je v prostoru, kterému jsme si zvykli říkat "veselé ghetto", jednou z forem zachránky před odlidšťujícím a nivelizujícím žlakem establishmentu.

Ale přesto, že symbióza s poezií je pro Plastiky dávnou realitou, dokázali tentokrát cosi překvapivého. Zhudebnili texty, které snad, alespoň z pohledu toho, kdo nezná Klavsovu nevyčerpatelnou invenci, zhudebnit nedají. Uvádějí znovu do pražského kulturního kontextu Milana Nápravníka. Je paradoxem nepřetržitě přerývaného českého kulturního života, alespoň v době, kterou můžu zahlédnout, že musím říci znovu. Dnešní mladé generaci, které především zní hudba Plastiků, jméno Nápravník zatím už nic neříkalo. Ostatně už v šedesátých letech, kdy se pohyboval v tehdejší českém duchovním undergroundu, ať už jeho zjevné formy byly jakékoliv, byly jeho texty

znám jen hrstce zasvěcených. Útlá knížka, která vyšla roku 1969, se stala současně epitafem jeho veřejné činnosti v Čechách. Dneska žije Nápravník ve Francii a v Čechách se na něho pomalu zapomínalo. Nápravníkovy texty jsou, mimo jiné, nekonečnými variacemi a permutacemi existencionálních témat úzkosti, ohrožení, rozkladu a zániku. Plastici vyzdvihují jejich metafyrickou dimenzi, monumentalitu života na dně. "Leze, něco hledá a nemůže nic najít...Nese cosi z kouta...Jde...vrátí se..." Ale ohlédme-li se zpět, zjistíme překvapením že exkluzivní Nápravníkovy poezie souzní Plastikům s jejich syrovými začátky spojenými s poetikou Bondyho: "Kikdo nikdy nikam se nedostal..." - to je první TP Plastiků. v Pašijích: "Kam b' žíš? Všechny tvé kroky jsou sečteny a cesta známá..." V koncertu na témata Ladislava Klímy: "...směšnost a hrůznost jsou sestry..." v Leading Horses: "...válíme se oba v bahně i v mracích..." A celá Hovvězí porážka, cyklus předcházející Půlnoční myš, může být také alegorií marnosti. Ale i kdyby Plastici byli zvestovateli marnosti - na její odvrácené straně zhlédáme smysl pro groteskno. To není jenom Nápravníkovy zásluha. Nomenklaturní skladba jejich posledního cyklu, Morgesternova Půlnoční myš /mimochoodem v překladu Josefa Horšala, básníka, o němž se v Československu také mlčí, přestože žije v Praze/, snoubí v sobě groteskní a magické, vlastnosti, které se ve střední Evropě vždycky tak ochotně kumulují. Ostatní texty souboru, o němž mluvíme, vybral Václav Havel - jeden z těch, kdo čtí duchovní problémy střední Evropy zvláště živě. Takže poetika Plastiků se obohatila o Nápravníka a Horšalova Morgesterna. Ale nechci vytvářet dojem, že Plastici jsou osvětová kapela. Hlavsa by byl první, kdo by to odmítl. Hraje rokenrol. Živou hudbu, která neaspíruje na vznešené umění či věčnou slávu. Text knížky českých básníků K. H. Máchy, který mu Havel rovněž vložil do úst, je na výsost pozemský: "Co zde sním a co zde vypiju, to jedině jest co v světě užiju". Tady se Plastici obloukem vracejí až někam k Bondyho Zácpě. Z prvního alba, ke spojení profánních, demonstrativně přízemních textů dráždivě magickou hudbou. Groteskní a magické. Možná, že je to zpěv myši v labyrintu. Možná, že proto se hudba Plastiků tolik odlišuje od současné rockové hudby na Západě. Zrcadlí se v ní těsný a komplikovaný svět snad stále méně sdělitelný tonu, kdo je vně jeho zdi. Drásavá hudba Půlnoční myši dosud zní v temném a přece křišťálově čistém prostoru, o němž Plastici zpívali Bondyho text: "Magické noci počal čas...My žijeme v Praze, to je tam, kde se jednou zjeví Duch sám..."

107

DG 302

vznik v r. 1973

základní a zakládající dvojice Pavel Zajíček
a Milan Hlavsa

koncerty:

Blukovice 1973

atelier - Praha 1974

Postupice, Kostelec u Křížku 1975

nahrávky:

r. 1975 Horní Počernice

/Milan Hlavsa - zpěv, lux, tranzistorové radio

Pavel Zajíček - zpěv

Oto Michl - basová kytara

Jaroslav Kukal - obruče, tyče

Pavel Zeman - bicí

Zdeněk Pišer - pila aj.

Jan Kyndl - různé smetištní nástroje

Sahara - heligón

Plivník - bicí

Miroslav Hájek - housle/

r. 1975 Houska /Josef Janíček/

17. 3. 1976 byla větší část kapely zatčena, Pavel Zajíček nakonec odsouzen na 12 měsíců nepodmíněně podle §202 tr. z. kona /výtržnictví - trestným činem texty, hudba/.

texty: Pavel Zajíček

hudba: Milan Hlavsa, Pavel Zajíček

NÁVRATY

návrat času bez omezení
návrat prostoru bez vlastnění
návrat kamen do skály
vše jako na počátku tvoření
vše se do původního promění

návrat divoký přírody
do vyhlazených měst
návrat železa do zemské hmoty
návrat dávno spadlých hvězd
vše jako na počátku tvoření
vše se do původního promění

návrat nahoty bez studu
návrat společnosti bez moci
návrat do toku bez perverze
návrat tvorstva bez vězení
vše jako na počátku tvoření
vše se do původního promění

DIVNÍ HOSTI

provádíme transfúzi zhovadilosti
způsobujeme rozpady osobnosti
pořádáme demolici netečnosti
rozžhavujeme zmrzlý ~~st~~bažnosti
sme divný hosti

nepatříme žádný době
ani sami sobě
sme divný hosti

KANÁL ZVANEJ FETIŠISMUS

člověk propad modle
dva zlatý plody chce
ať diamantový pyj nebo něčí busta
evoluce střídá své poluce
na nenažraný ruce

ať umělejší mozek nebo bezhlavý stádo
ať trůn moc nebo babylónská věž

svět je velkej kanál zvanej fetišismus

PAPIROVÍ ABSOLUTNO

chtěl bych mít světy z papíru
a taky papírový lidi
a trochu benzínu
a nastrouhaný slídy
škrtátko a sirku
papírový stromy
papírový domy
papírový vládce
který vládne krátce
protože mám
škrtátko a sirku
nekonečnou žilku
vysoký plameny
hořící
papírový kameny

nejdřív bych podpálil
papírový továrny
papírový pekárny
papírový pakárny
papírovou historii
depresivní kolonii
papírový zákony
papírový záclony
papírový bludy
papírový huby
papírový revoluce
papírový evoluce
papírový cokoliv

pejpr- pejpr- pejpr-
pejpr- pejpr- pejpr-

CO SME ?

sme dětma
který nestačily zestárnout
nebo šílenci
který nemůžou padnout?

proč se tak často nenávidíme?
proč na ješitnosti
pevnosti z hoven stavíme?
proč se nepropojíme?
čeho se bojíme?

co je na nás vokázalýho?
co je na nás zajímavýho?

sme nosiči strachu
sme předzvěstí prachu

co chceme? kam deme?
co až se vocitneme nikde

sme dětma
který nestačily zestárnout
nebo šilenci který nemůžou padnout?

NÁREK DOSUD NENAROZENÝCH DĚTÍ

jak dopadne na život tažení
spatříme jasný záření
nebo zatmění?
budou kraje ještě zelený
nebo černý kameny?
koupeme se v plodový vodě
čekáme záchraný loď

vodsouzený zavěšený
na pupeční šňůře
kdo nám pomůže ven
až vypadnem
kdo nám rozdupe
naroz nej sen?
koupeme se v plodový vodě
čekáme záchraný loď

v krvi narození
chaosem zděšení
změníme se ve stín na dlažbě?
postavěj nám stroje na hlavě?
ucpou s náma díry do země?
napadňe nás duševní mor
nebo jinej tvor
koupáme se v plodový vodě
čekáme záchraný loď

NEŽIVÝ I ŽIVÝ

milovat neživý i živý
nevidět ve všem jenom chyby
přijímat co tě voslovuje
plně prožít nepatrnou chvíli
voslovit co tě vobklopuje
míříme k stejnému cíli
přistupovat k věcem
z trochu jiný strany
něřvat zběsile a prázdně
že všechno je posraný

AŽ

až z arakodrapů zbyde hromada rumu
až ze všech koutů polezou tučný červi
až na tvůj mozek navlečou pregumu
až z těla ti ztrhnou všechny nervy
až nebude kam jít
až nebude kde snít
až nebude kde hnít

proč TED kompromisy
proč TED tahat minulost
proč TED připomínat kdysi
proč TED bejt svině
proč TED zaprodávat se zlu
tý chuchvalcový lavině

DEGENERACE

degenerace náhle se vzpouzí
degenerace do očí bijící
degenerace pronikající každou vteřinu
degenerace pravdy co se stane mršinou
degenerace našich vztahů
degenerace šílených stavů
degenerace jednoduchosti života
degenerace pojmu nicota
degenerace blití i sraní
degenerace veškerý krásy
degenerace veškerého člověka
degenerace nezbejvá žádná útěcha
degenerace sami sme zdegenerovaní
degenerace myšlení máme po svém zdeformovaný
degenerace symbol degenerace to jsme my
degenerace uskutečňujem svoje sny bláznivý

CHAMELEÓN

chameleón vkročil na zem
chameleón dostal darem
chameleón barev množství
chameleón chtěný božství
chameleón je připraven
modrá maska zelený péro
zlatej jazyk strakatý čelo
stříbrná slova bronzová noha

chameleóne máš mozek rosolovej
chameleóne měl bys ho mít kovovej
chameleóne nestačil ses přemaskovat
chameleóne zásadně přeorientovat
chameleóne jinej stav se k tobě dere
chameleóne sám si tebe rozemele

SVATÍ

svatý Pavel celej život stíhán
svatý Štěpán ukamenován
Jah Křtitel štat
Ježíš ukřižován

seká tobě někdo do hlavy
seš snad hříčkou popravý
máš nedostatek potravy
obavy o své zdraví
bořej se ti kosti základy

připravujou proti tobě úklady
mlátí tě někdo šutrem do hlavy
čeho se tedy bojíš?
však ty víš!

seš zakrnělej zbabělej živočich
hlavně že seš prasácky dobře veleživ

svatý Pavel celej život stíhán
svatý Štěpán ukamenován
Jan Křtitel štat
Ježíš ukřižován

EXPLOZE PŘEMEJŠLENÍ

Exploze přemejšlení rozpáluje vzduch
výbuchy soucit ní pronikavej zvuk
jak krásný je tohle ničení
jak krásnej je společnej duch

armády skutečnosti nechápou tento jev
i při svý bojeschopnosti
musej nečině přihlížet
jak krásný je tohle ničení
jak krásnej je společnej duch

Exploze přemejšlení rozpaluje vzduch
výbuchy soucitění pronikavej zvuk
jak krásný je tohle ničení
jak krásnej je společnej duch

mozky které nevydržely ten šilenej tlak
musej se vysušit a skutečnost vzdát
jak krásný je tohle ničení
jak krásnej je společnej duch

OPERACE PŘÍRODY

vylámem všechny stromy vytrháme trávu
do skal vytesáme zvony
po kraji rozlejem žhavou lávu
všechno ovoce bude kvasit
alkoholickej plamen začne živý strašit
skutečnost je pouhým klanem

ať chcípnou všichni mudrcové
voslavený budou blbci

zasadíme železnou květinu
vo kterou spolu budem pečovat
v noci se rumem vožerem
pak na ni budem chodit chcát
tenhle železnej květ
nadevše budem milovat

ať chcípnou všichni mudrcové
voslavený budou blbci

až z květin spadne první rez
přepadne tě asi děs
mohl napadne tvůj šat
budeš se asi chtít kát
nemáš zdání že tvý polopokání
je zbytečný
tohle násilný vobnažení
není žádný znamení
až v rezu a prachu ležet po krk budeš
řekneš mi pak:
KAM SE POKL TVŮJ MOUDREJ SVĚT

ať chcípnou všichni mudrcové
voslavený budou blbci
jen ať se slastně kroutěj
vševědoucí volové
víc uviděj slepi krtci

SME HUDEBNÍCI Z KONZERVY

sme hudebníci z konzervy
útočíme psychu na nervy
sme potomci dušelogu
nevzali sme všici roha
hipí.. en hepy.. nypy

poletíme do USA
chcem papíry za kusa
zahražený v koši
pošlem citu troši

tloukli sme lásky stot
milióny žabích noh
projedem se po Mexiku
nasbíráme do pytlíku

kopulace na kaktusu
přejet vládce vkusu
uřežeme krásný hlavy
nasytíme podlý davy

OČIŠŤOVÁNÍ

každý ráno bychom se měli očišťovat
každou noc bychom se měli milovat
každou vteřinu bychom měli bejt
připravený na konec

pouhá otázka dalšího
pouhá záhada skrytýho
pouhej nával předsudků
pouhý břemeno zármutků
pouhá mlha kterou se bojíš prokopnout
pouhá nedvěra ke všemu
čím se můžeš prochnout
pouhý barvy který nesmyslně zčerňuješ
pouhý slova

ktorejma jen běduješ
pouhá nenávist
která tě přibíjí na jedno místo
pouhej chlad
ktorej tě vystavuje zmrazenýho
pouhej strach kdy se bojíš
všeho jen trochu jinýho
pouhej sen
ktorej nechceš snít
pouhý nadšení
který se snažíš skrýt
pouhej život
ktorej se neodvážíš žít

každý ráno bychom se měli očišťovat
každou noc bychom se měli milovat
každou vteřinu bychom měli být
připravený na konec

KOULIM VOČIMA

koulím vočima ze strany na stranu
seš člověk hrdina asi tě uhranu
seš hrdina s páskou seš hrdina s maskou
a co tvoje porucha seš hrdina bez ducha

seš hrdina bez člověka
víš ty vůbec co tě čeká
vymeteš kdejakou slast
víš ty vůbec co je to strast?

koulím vočima ze strany na stranu
nejseš hrdina asi tě dostanu
sme šílený lidi bez nejmenší soudnosti
kdo nás tedy vidí nemůže mít hodnosti
ať se odtud klidí kdo do toho vidí
zatím se to posralo díky díky díky
za málo

UTOPENEC

topím se ve sračkách svýho přemejšlení
topím se vob den nic se nemění
chci s někým mluvit každej je z gumy
nebudu je rušit mastěj vlastní struny
sežral jsem všechnu moudrost v podobě hovna
nemám velkou radost z toho hovna zrovna
holky se svlíkaj je právě jaro
ptáci zpívaj něco se stalo

topím se ve sračkách svýho přemejšlení
topím se vob den nic se nemění
peníz jsem ztratil v pivu
penis se válí v klidu
dlouho sem nečet knihu
zbožňuju pohled klínu

noha se topí v klihu
netěším se na zimu

je mi 23 mám špatný sny
sem slepec žádněj světec
třesu se když se vzbudím
sem tam chodím je mi špatně z nich
vím že je to nuda
nevím co je to filosofie
vím co je onanie
vím že život není zrada

KRKAVEC

krk-krk-krkavec krk-krk-krk-krkavec
jsem jen ubohej bílej savec
trpící dravec

krk-krk- krkavec krk-krk-krk-krkavec
co neutrhnu nemám co mám nedám
jsem je ubohej bílej savec
sem krkavčí samec
krk-krk-krk-krkavec
krk-krk-krk-krkavec
dovšudej bohatství z kráteru
ach to se přežeru
vraždím svědomí i city pitomý
sem jen ubohej bílej savec
sem krkavčí samec

BANÁN PROROK

když tě čapne ranní svěrák
myslíš si vysvobodil by tě smrták
kterej tě sekne do tepla
todle/ známe dobře voba dva
já i Mejla já i Pavel

je-li však další zrození
dostanem nohy k chození
mozky k myšlení
prdele k sezení
voči k vidění
ptáky k plození
ruce k hlazení

NE!

staneme se pivní kvasinkou
pivní kvasinkou
pivní kvasinkou
pivní kvasinkou

PODOB

čemu se podobáš ve svý velikosti
seš dotek hv zda nebo zbytek kostí

čemu se podobáš ve svý velikosti
seš spasitel zvláštnost nebo plamen

čemu se podobáš ve svý velikosti
seš pravda bůh nebo tuna ješitnosti

čemu se podobáš ve svý velikosti
hovnu hovnu hovnu hovnu hovnu
hovnu hovnu hovnu hovnu hovnu

NOVÍ BOJOVNÍCI

vstávají noví bojovníci
je to světlo neválčící
vstávají noví bojovníci
žádný kurvy žádající

procházíme po skleněné zemi
nepropadnem sme nadlehčení
neprodáme se do otroctví
vodřizli jsme kotvy hrozný

vstávají noví bojovníci
v naději se radující
vstávají noví bojovníci
žádný kurvy žádající
vstávají noví bojovníci
nadšený a chápající

KDYBY

kdyby se člověk
moh slisovat
do milimetrovejch krychlí
stali by se z nás
nepochopitelný individua
kdyby se naše vlasy
mohly spojovat
povrch bychom potáhli
mohutným kobercem
kdyby se všechny touhy
daly zhmotňovat
kouli bychom prikryli
krásnejma nesmyslama
kdyby se všechno
snadno dalo dosahovat
prázdnem bychom se zadusili

v každým okamžiku
musíme bojovat
každej za poslední považovat
neschpnem neschopnost

znechucovat
konzumní stádo
svoji přítomností šokovat

DG 307

DAR STÍNÚM



UNDERLIKA

underlika
ve skalní rozsedlině růžovejch krajů
průsvitný těla živejch
luštění skrytejš tajů

underlika bez vládců
nábožná anarchie slova
radost papíru rostlin dřeva
snové oáza do ~~mozků~~ lehá

underlika plná šťáv
neskutečnej vzletnej stav
ponor na dno hlubokejš pramenů
v symbolu tvrdost skalních kamenů

u n d e r l i k a
prostor bez prostoru
čas bez času
pohyb bez dozoru
sochy z vlasů

u n d e r l i k a
bez voskového kultu
pozemní záře trhá mraky
rituál zvuků
čela se dotkly skály

STRUNY - HLASY - ~~KAMENY~~ - DECH - OCEL

u n d e r l i k a
říše početí
říše hieroglyfů
říše početí
říše znovuzrozených vzniků

LIDI KRVE

pojď půjdem spolu do skal
tam naučím tě skákat a ostržit
abys poznal vrcholy světa
nad kterým plynou barevný vzduchy
potkáme starce s bičem
jak bičuje poletující krutost
v tom příkrym stoupání a letu
spatříme neřešení naší taječnosti

pojď rozjímat do hor
zvu tě na nekončící cestu
noc obleče zimní hábit
potkáme ohně zvěstující bytí
před jasným prorockým slovem
se plížejš jazyky křivý
pojď vzhůru až ke ~~xxxxxx~~ světlu
chci tě naučit cejtít

nad zemitou barvou skalisk
nad šedí padající z mraků
nad paprskem do centra zvuku
nad pozadím tvého kroku

pojď ukážu ti žijící bytost
jak září bez svatozáře
světec co zakopak svátost
výčnlek nad nejvyšší horou

jeho stín hladí roviny
pojď ukážu ti bytost barvy mědi
jak zběsile trhá mraky
volá a vyzývá skály
aby se ozvaly silou
a zřtily kamenej symbol

pojď ukážu ti prostor snů
potkáš zničeněj čas jak prosí věčnost
uslyšíš hlas blesku
potkáš na cestě lidi krve

KONZERVOVANÁ PASA

je to co vidíš
obraz tvého cejtění?
je to kam míříš
světlo tvého snažení?

není babylónská lež
v plameni cesty?
není slovo
vzpříčenou rybí kostí?
není chtění
vlastní cestou?

uchvatitel kouše
do omezeného obzoru
slunce vysadilo
zárodky svých dětí
slzy nesou z těla
proudy tekutýho smetí

ANI

ani moře ani pevnina
ani světlo ani tma
ani haď ani pták
ani mlčení ani řev
ani vidění ani slepota
ani nic ani vše
ani zarazení ani pohyb
ani tělo ani stín
ani pád ani let
ani smrad ani vůně

ANI

ani moře ani vůně
ani světlo ani stín
ani zrazení ani vidění
ani let ani mlčení
ani tma ani smrad
ani pád ani pták
ani slepota ani had
ani tělo ani nic
ani pohyb ani pevnina
ani vše ani řev

ŘEKA CITU

na řece citu
a na svahu bez citu
odsoudil ses bejt

na řece citu
a na svahu bezcitu
špičkou čela tlučeš
do papírovejch stěn

zvětralý skály
hnijou dotekem
jejich pevnost
rozpadá se v prach

na řece citu
a na svahu bezcitu
válíš halucinační kameny
do kopců bez vrcholů

hadi n obloze
polykaj svý těla
plechový slunce
zakládá kolonii děsu

na řece citu
a na svahu bezcitu
tvoje přirozenost
se zdeformovala v kal

letopočty bez souvislostí
skřípouv uších
v trhlině doutnaj stíny
další zrod
je výbuch krutosti

na řece citu
a na svahu bezcitu
přemýšlíš o obraně
svý pevnosti
o hybným proudu
možnosti bytí

TVUJ KRAJ STEJNĚ JAKO MUJ KRAJ

moje útroby i tvoje útroby
chrčej vzdechy
leháš
na neexistující ostří
v hlavě
exploduje sopka

zanech stopu v ohni
zanech rozvířenou hladinu vod
zanech řetěz úlomků
zanech nevyslovenou myšlenku

mlč a plň nádobu
mlč a spal tušení
mlč a leť

tam kde není co naplňovat
tam kde není co spojovat
v hraničním kraji stínů
ovstal hlas kterej potil vodu

jak nebejt
jak nelítat
jak nedýchat

tam kde slovo zmizelo v krápnících
tam kde místo je žhavým bodem
tam kde tma je nevyřčený světlo
tam kde je nebe plný trhlin

jak nedýchat
jak nebejt
jak nelítat

zkamenělý vzpomínky hnijou v hlavách
pospolitost vylámala svých zuby
do uzlu zamotaných nevidíš záři
přízraky v křečích
zadusej dech jiný chůze

jak nelítat
jak nebejt
jak nedejchat

tvuj kraj de
do prdele
stejně jako
muj kraj de
do prdele
tvuj kraj de
do prdele
stejně jako
muj kraj de
do prdele
tvuj kraj
de do prdele
stejně jako
muj kraj de
do prdele
tvuj kraj de
do prdele
stejně jako
muj kraj de
do prdele
tvuj kraj
de do prdele
stejně jako
muj kraj

D

chci svět náš
chci zběsilej čas
chci kus skály
kterou rozkoušem
chci vidět paprsek
za kterým jdem
chci všech se dotknout
chci rez a řev
chci vidět
chci cejtit
chci vnímat
chci dopředu
a nevobracet se
chci cestu
chci živej sen
chci syrový
chci bez hranic
chci slyšet
chci naději
chci chápat
chci drsnost
chci plnost

CESTY ČESKÉ

proniknu jazykem
do tvýho lotosovýho květu
zapálíme oheň
na vyhaslejších pláních
cesty ~~nikam~~ českem

otevřeme prsty
rezavý skryše
vypustíme paprsky
svý přítomnosti
v moři světla
se neutopíme

spálíme vápnem
živoucí hroby
při cestách
svědky
mrtvolnýho bloudění
spatříme jasný znamení

ž e l e z n e j k r u h v ě č n o s t i

proniknu jazykem
do tvýho lotosovýho květu
zapálíme oheň
na vyhaslejších pláních
cesty českem

OPUSTIL ME ANDEL

o p u s t i l m ě n d ě l

ZVĚSTOVATEL SMRTI

marný je
putování k vrcholům
když kořeny
zarůstají do bahna
marná je
šíleně jasná představa
když v oku se
odráží hrob

s t o j í m e n a d p r o p a s t í
j e d n a n o h a h n i j e v p a s t i

svůj popel
vznášíš do hor
abyš ve svých dlaních
přines oheň
osamělý vrcholy
osamělý vrcholy
nabízej nejkr tší cestu
zastavení před surtelným krokem

s t o j í m e n a d p r o p a s t í
j e d n a n o h a h n i j e v p a s t i

stvořil sis záhrobí
do svého žití
tělo je ohořelej kmen
napadenej snětí
slzy jsou chorobou
slzným nánosem na srdci

s t o j í m e n a d p r o p a s t í
j e d n a n o h a h n i j e v p a s t i

neohlížej se do zadu
stojí tam temná minulost
temno se vplížilo
i do tvého přítomna
vzrůstáš do skleněný mohyly
jak kalnej zvěstovatel smrti

s t o j í m e n a d p r o p a s t í
j e d n a n o h a h n i j e v p a s t i

MLČENÍ

mlčej blesky ŘEKY
MLČEJ hory v tichu k nebi
trčej SOPKY DUNEJ V NEBYM
SMÍCHU hábit země
padá tiše VODOPÁDY
němý skryše ZPĚVY PTÁKŮ
BEZ OZVĚVY neviděny
NESLYŠENY vnikaj
do podzemní říše
TICHÝ HLAS V SRDCI
KVASÍ žvy světa
tichem dušej
SKÁLY PUKAJ V TICHU
VZTEKU moře zkamenělo
v letu ZEMĚ STŘELA
SVOJÍ KURU oheň
JÍDRO HOŘÍ
RUČE KDO skrz
plamen vzhůru pude?

z plamenů vystoupila bílá postava
obklopená zvuky ticha
postava neandělská
v dlaních drtí počátky cest
srdce s ocelovou slzou
z očí prouděj chuchvalce hvězd
naplněná ohněm jasu
postava v nahotě
svědek opáleného času

MOZAIKA

paprsky rozpálujou vroucí dar
skutečný se rozpadá do mozaiky
procesí je tiše zasněný
slova se proměnila v mlčení
kam míří ta lidská mozaika
kroky se nedají zastavit
v různosti objevujeme neznámý

KOSTENÍ RÁJE

rozrostl se les kmenů
ze skla a oceli
ve snový zahradě
dav bičů pálivých
bičuje po hlavě
zčernalý tušení
plíživý bytosti
shrbený tíhou hvězd
zalejzaj za mraky
ohnivá rostlina
zarostlá do srdce

prchněme do kostěnejch hor
prchněme do jednoduchejch tajů
dejchá v nás šedej mor
vstupme do kostěnejch rájů

vrzání dutejch skal
v ozvěně zoufalství
skřípavej krysí zpěv
hlava v mlhách ukrytá
zjevuje se a mizí
nevyslovený úlomky vidění
kde stromy tvořej zvuk

kde sou kostěný ráje
kde sou ty šedý stíny
z míst odkud není návratu
kde sou ty mýtický kraje

od bodu k bodu
natažený sítě
železný propasti
lákač svým magnetem
neobjevená samota řve
sněhy přetížily noc
gotický oltáře
chycený do pastí
mazlavý xx pevniny
všechny samoty zařvaly
kamenný mapy
směry cest a body
za hranicí leží nevyslovený
v tichu zešilel sen

prchněme do kostěnejch hor
prchněme do jednoduchejch tajů
dejchá v nás šedej mor
vstupme do kostěnejch rájů

TĚLO

z jedinců uplácáný jedno velký tělo

ty budeš voko
ty budeš stín
ty vráscitý čelo

ty budeš nerv
ty budeš prs
ty vráscitý čelo

ty budeš kůže
ty budeš sen
ty vráscitý čelo

ty budeš kost
ty budeš krev
ty vráscitý čelo

ty budeš tepna
ty budeš sval
ty vráscitý čelo

ty budeš vlas
ty budeš nejistota
ty vráscitý čelo

ty budeš jazyk
ty budeš myšlenka
ty vráscitý čelo

z jedinců uplácáný jedno velké tělo

LEPENÍ OKAMŽIKŮ

až budeš usilovat
a nebudeš znásilňovat
až nebudeš otrok
ale tvůrce svého žití
až netečnej zrak
pukne pod tlakem světla
až na vrcholcích skal
budeš stát nahej
až roztlučeš hrady lži jistot
a obnažené
prijmeš víchř
až hmotu přestaneš krást
a ponoříš se do vln snění
až nezavraždíš ani v myšlenkách
a nenávistná zášť ti shnuje pod nohama
až na své obloze
rozeženeš mraky
a spatříš prvotní jas
až přeřízneš mříže omezenosti
a roztavíš sebezáchovnej pud
uvědomíš si ceněnost poznání

a každej dotek
každej zvuk
každej krok
každej pohled
každý slovo

tě naplní výbuchem jisker
až tvý žití se stane
jedním souutným proudem
spojujícím tebe se vším
až přestaneš lpět
na tom co pomíjí
až prchneš z okovů
na který ses sám přikoval
až vstoupíš na cestu přirozenosti
až přestaneš povyšovat svoje
masem vobalený kosti

začneš lepit mozaiku z okamžiků

SLEPI PTÁCI

sme slepi ptáci
letíme tam
i když nevíme kam
přesto
letíme tam

DG 307

svädetví

I.

pohyb v bludným kruhu
uzavřen v kruhu
kruhy cest
kruh těla
kruh znaků
kruh barev

kruhy
v tobě i kolem

kruhy i dutin
uchvácen kruhy
zvěř obchází v kruzích kruhy
kruhy ohně
kruhy vod
kruh v oku
kruhy tušení

kruhy
v tobě i kolem

strhaný kruhy
černej kruh
kruh spáleniště
kroužení supů v kruzích
slepý kruhy
šilenej kruh
otevřený kruhy
pohyb v bludným kruhu

matná hrnice
kruhů

II.

k jádru mýtického dechu
se prokouse tato noc
aby oběd řevu
obnažil skleněnou slzu

usychající
ztopořený prsty
ukazují všemi směry
vyrůstají
a první paprskem
aby zmizely
v pekelném jasu

tato noc
kdy jsem proplouval
skrze její květy
 nahý těla
ve větvích stromů
v tichém zpěvu
jak halucinační netvor

ktorej do tvého těla reje krvavou
cestu smrti

k jádru mýtického dechu
se prokouše tato noc
aby obřad řevu
obnažil skleněnou slzu

III.

solnej sloup sloup
tvého těla
ta jedna noha
leze z trupu
co s tou
nerozříznutou půlkou
co s tím rájem
slaný sluje

odhrnu tvuj lesklej povrch
dotekem co nese zkázu
kde ten kámen
jediním bleskem říznout

marný slzy mučedníků
netrpěly pro tvou tvrdost
jednonohej sloupe
v soli

za zástupy skreju řvaní
nad nepokořeným tvým táním
stojiš na jedný noze
jednonohej sloupe
v soli

přeříznu tě
v jiným žití
jedna noha
leze z trupu
přeříznu tě
v jiným kraji
solnej sloupe
bez poskvrny

IV.

na dně studny šupinama
prorostlá mlčí v rozjímání
nech zkamenět můj spočinutí
nekrať z můj cesty
bludný kruhy

do mýho těla vlezla bytost
zesláblá vůně
šeptá prosbu
vodřezej řetěz
sestup až na dno
ať nedotkneš se

jazyk líže starý jizvy
vobaluje srdce mechem
rozštěpený jsou brány těla
sestup až na dno
ať nedotkneš se

je k nespátrání tělo zvěsti
je v jinéjch očích
v jiným slově
je kalná voda
k proniknutí
sestup až na dno
ať nedotkneš se

prameny snů
sou plný krve

V.

used do pole ostřejch jehel
paprsek slunce pronik hlavou
vytýčil cestu z tekutý mlhy
strhal z těla magický kruhy

chtěl jsem vniknout
do textu ticha
podzemní řeka mlčela
chtěl jsem spatřit
obnaženou bytost
vstoupil jsem
do polí jehel
zjizvený hladiny vod
se začaly chvět

VI.

jak sup letící nad krajinou snu
nenacházím maso do kterýho bych se zakous

jak vlhká vidina
vsakující se do těla
jak prst kterej se dotýká
a zbarví se krví
jak utopení se v potu
a z každýho póru
vyletují malí černí ptáci
jak krok do světla
a místo nohou
měděný sloupy
jak vůně otevřeného těla
hledíš drsnou skálu
jak sněhl s plověnýma křídla
a jeho smutný zpěvy
jak obět krve
a přinesený rudý srdce
jak posedlost myšlenkou
tvý tělo trhají divoký koně
jak návrat do stejný řeky
a její obrysy jsou tvojí tváří
jak slza
která pálí
a roješ jízvou
do suchý cesty
jak sen kterej miluješ
a přikoveš ho ke skále
jak to co se nezrodilo
a ty slyšíš tento dech
jak útěk
po úzkejších xx cestách snu
hlavou narážíš na špicí kopí
jak stovky životů v tobě
jezero je zkalené oko
jak sádrovej penis
ponechanej ohni
pálím svoje světy

C. H.

CHTĚL BYCH ŽÍT
S ČERNÝM HAVRANEM
SPLYNOUT S ČERNÝM
JEHO LETEM

nechci v něm trvat
nechci v něm nekončit

chtěl bych se skrejt
ve stínu jeho křídel

a v černejch děrách
kousnout do života
a v černým peří
vůbec nezesmutnět

a v černý řece
vypustit svůj mozek
ať si tam z bahna
tvoří novejš pocit

zobákem jeho
vyklovat zrak děsu
černou vlasatostí
vydráždit své cesty
v černý skalnatosti
vyřknout vzácný slova
v černý barvě slunce
vybarvit myšlenky
v černým letu jeho
navš těvovat srdce
v černý skutečnosti
zařvat černou píseň
v černým přemejšlení
zabít černou tiseň

CHTĚL BYCH ŽÍT
S ČERNÝM HAVRANEM
SPLYNOUT S ČERNÝM
JEHO SVĚTEM

VII.

poklady tohoto dne
skrytý před našimi zraky
ve své obyčejnosti
ukazující zaobzor
poklady tohoto dne
nabitý svojí nenápadností
vyrůstající z ničeho
stojící o samotě

-89-

VIII.

sem slabší než myšlenka
která mě kopla
byl to divokej pták
kterej přines tichou pochybu?

budu jíst tvoje slzy
budu je taky pít
na mým jazyku zůstane
skleněná slza
na mým jazyku zůstane
krvavá slza
na mým jazyku zůstane
hořká slza
nebudu vycházet
ze svého domu
živý kůže

sem slabší než myšlenka
která mě kopla
byl to divokej pták
kterej přines tichou pochybu?

IX.

sou ostrovy uvnitř pevnin?
sou ostrovy čistého dechu?
sou ostrovy lidí?
sou ostrovy v člověku?
sou tance zvuků?
nad těmito ostrovy
sou neuchvácený ostrovy?

X.

vstupovat do chladné vody
za zachycením úlomku skály
je vonná ve své celistvosti

vstupovat do chladnejch polí ledu
za chladem skály tichem ledu
je vonný ve své celistvosti

vstupovat do chladnejch zbytků
za propastí svého těla
je vonná ve své celistvosti

vstupovat do nepřístupnejch slují
za chladným zbytkem tvojí touhy
je vonná ve své celistvosti

1-00
vstupovat do chladný vody
za zachycením úlomku skály
je vonná ve své celistvosti

XI.

vrost do stromu
vlasy ve větvích
kořen pevnosti
hudba šumění

vrost do stromu
smála lepivá
teče po těle
který tvrdý je

divná vichřice
stromy vyvrací
hlavu v oblacích
dolu se dívá

vlasy dřevěný
listy v myšlenkách
kořen pod zemí
prostor vodkřejvá

vrost do stromu
vlasy ve větvích
kořen pevnosti
hudba šumění

XII.

položil na dno kamennou bytost
radoval se z blesku
přijmul hlas kamenný bytosti

hlas dozrál
zjevuje se netvor
hlas dozrál

XIII.

kolem tvého těla
se pne
chaos barevnejch květů
přiblížíš se
nebo zmizíš
v jiskrách barev?

zahalenej do
neprůstupný mlhy
plody
uhnívaj v útrobách
jak

kamenná socha
v pustým kraji

kolem tvýho těla
se pne
chaos barevných květů
přiblížíš se
nebo zmižíš
v jiskrách barev?

XIV.

na vrcholcích okamžiků
sme zanechali skvrny
svědectví naší přítomnosti

v hlubinnách propastí
sme uložili svoji tíhu
svědectví našich pochyb

ne úsvitu
sme svázali své vlasy
svědky našich propojení

uvnitř vyhaslejch měst
sme zanechali plamen
svědectví našeho putování

v útrobách zamřížovaný skutečnosti
zanechali sme útržky svých žití
svědectví nemožnosti jinak

XV.

anarchistická milenka
nabízí svoje tělo
běs
vytváří z lásky výbuchy
a nevidí žádnéj svět
na místo prsou demony
místo slov zápalná šňůra
vypálí svoje znamení
a vrchol krásy
zděšení
anarchistický spojení

anarchistická milenka
má v kůži obraz fosforu
a jazyk hoří požárem
a záda skrytý v pancíři
její vlasy hadi sou
jeď jí teče po nohou
milování válkou je
i slzy táhnou do boje
nad krásou spečená je mříž
v srdci zrozen nový bič

TRIPTYCH /I./

každej šelest
přenesenej do symbolu ozvěn
ticho zmizelo
v tanci zvuků
sanota splynula
s letem stěhovavejch stád
putuju mořem
hoven
to moře sem si vysnil

TRIPTYCH /II./

obzory jsou jak tvoje rty
taky z nich kape rozkousaná krev

jejich vůně je slaná
tvoje oči
sou na svém místě
jak břehy
který svazujou
zdivočelou vodu
usmrčená je vidina
přinesenejch darů
poutníci jsou
utopený v mracích

dary sou v letu
v čaru tvojí kůže
ve skrytu tvýho slova

přivež svůj vlasy
na špici šípů
střílej ty šípy
do kůže svejch světů
který srostly
s tvým stínem

obzory sou ja tvoje rty
taky z nich kape rozkousaná krev

TRIPTYCH /III./

jen si ho vem
a kousni
je nahej jak město
a jeho mramorovej oltář

božstva zahodily masky
prchaj do nahý pouště

z tvýho těla
vystřík proud mastí
je fialovej
na tvejch zádech

jen si vem
tu kůži
je ještě teplá

spatřit stín
ve tvym bělmu
potoky
jak se slejvaj
pod jejich sklem
vyrůstaj
staletý vlasy

jen si vem
co vidíš
a kousni si
nahý město a
jeho mramorovýho ptáka

-104-

pAvel

zajíček

vyslOv

sÁm seBe

19. 3. 1977

Potřebuji let: to co jsem v sobě zpochybňoval - jakákoliv vrávoravá tíseň - hloubící si prostor ve stále kostnatém a masitém těle.

KVAS povzbuzující /i kotva/
potřebuji let!

krok uprostřed znovuzrozených ulic - plechů - rozmlouvajících propastí vzniku a zániku - pochyba a nejistota pouze živoucí nutí přestat dechat obraz života - torza ostrova - torza žití krásný slova jsou přece jen perly, protože stačili zevzácnět!

cejtím se nahnile

noční chvíle jsou tím důkazem a slzou
nic necentralizuju dlužíme svému životu moc
spousta drobností k oživení leží při cestách
betonoví otroci mě strašej - nezvyk sem si na ně
každej v sobě přenáší podivného dábla
nesmí mu podlehnout...

nechci úprk ze života

kde však /asi kdekoliv/

zůstat tou jiskřivou nenápadnou jehlou

plamenit pocit /bez patetický stopy/

každej útržek vyslovenej - zachovanej je tím nejcenějším darem - potravou - pravdivou posilou

věčný hledačství...

hwa--hwa.. hwa--hwa..

trhej život a buď...

přijímej

vyslov sám sebe a svůj svět

zbav se pokušení utéci

přijmi břemena i překážky

drsnosti i radosti

wan.. wan..

12. 6. 1977

Byl jsem na Sionu. na skutečný hoře obklopení. na hoře barevný - obnažený - drásavý. On rozřezal a vyhřeznul morbidně - čistou vizi světa a vizi obklopení. není bez bolesti amputovat vlastní okamžiky - amputovat sám sebe na plátna očištění. obtisknout svůj obraz: věčně rozpálenej boj. boj párající jakoukoliv jistotu. člověk kterej se rozpíná do nových podob a tvarů. v tomto víru ztrácí hmotnost a naráží na dno pocitu. SION - hora nejistoty a deformace propálila střechní můjho mozku. otevření nových sfér.

půl června 1977

uvnitř vnitřku všech dění se skrejvaj střeva všech dění - uvnitř kterejch se skrejvaj pocity všeho prožitého koberec zakryl mnohý tváře. zvěře který nezakryl koberec nesou vyrytej OBRAZ vrásky rýsující se do hloubek. to je přenášeno. vrstvy podivnosti - masa a kůže smrskávající ČAS do svých žlutých chla-

dů těsně před koncem.

zdá se - že TO - co se ztrácí - je obrazem převráceného ČTENÍ

radost stromů - paprsků a skal je zabalena do mlžných záclon

říkám si: hlídej sobce

hlídej netečnost

balení těl do mateřských vaků. sobecká a vysilující závislost

CO TI PATŘÍ

KDO KOMU PATŘÍ

majetek uměleckých armád plodící další generace

uměleckých armád - s touhou po CELISTVOSTI

necitlivá zhovadilost korunovaná žravostí - uchvatitele tučnejch soust vystrkujou dědičnou KORUNU - kterou posazují na svůj omezený obzor. vychcanost uchvatitelů tak cenejch částíček svobody - vychcanost stejnosti - vychcanost uniformity myšlení - vychcanost davů i jejich vůdců - vychcanost svědků - nabízejících blaživejch pramenů nicotky - za zlatou mříží servilních PLÍŽENÍCH SE

28. 6. 1977

kdy nastává boj o slovo, kdy za slovem není víc než slovo. když moudrost - kerá není - vkrádá se do slov zakerejma není víc než slovo. když je všeho moc a moc rozplizlího. když podezíravost vkrádá se do srdcí. když za tou podezíravostí není víc než právě TA strachuplná podezíravost, když se člověk začíná smrskávat. když začne před novými prostory stavět davy neuvěřitelně blbejch kulis - záminek /aby nemusel koukat a zúčastňovat se/. když zarzne krok na noze - pohled na oku - myšlenka na mozku. když člověk zdřevění - nechá se pověsit na drátky a stane se jedním z loutkohry - dobře vypasenou krávou - lízající prdel světa za zlatě milodar....

ti kdo vyrostli sami ze sebe - sami se sebou - vodtržení. ti kdo vyrůstali z okamžiku a vyrůstali do dalšího okamžiku plnosti. ti kdo našli a neustali v dalším hledání. ti - kdo dokážou milovat. ti kdo po sobě zanechávají FLEKY... vtisknutý do plamenného letu žitím. ti kdo nestojí na místě a dokážou vše obětovat pro MYŠLENKU. ti kdo se nezastavějí a pro který je smrt přechodem. ti kdo přestali vnímat čas a jsou schopný do svého žití zasadit mozaiku nehmotnejch diamantů

ti kdo nejsou pouze tělem a přesto se těla nebojí

ti kdo začali vidět - slyšet - cejtít.

ti kdo nestačili zmrtvět.

červenec 1977

chtěl bych COSI d lat a především COSI ŽIT. znamená to: NAPLNIT každéj okamžik? zajímaj mě věci - kerý dejchaj. věci - kerý je možno uchopit v jejich nehmotnosti. sem. staženej had. plazím se po obnaženým těle. hledám body - z kerejch je možno spatřit POČÁTEK hnutí myšlenek. myšlenek kerý drás j hluboko - kerý kopou a řvou. v každý myšlence spatřuju propast - kerá je skutečnou hlubinou. propast - kde temnota září. s pocitem praskajícího mozku bloudím VĚCNÍ BLUDIŠTĚM. bezprázorný tékání - záchvěvy toho skutečného andělského řevu - kerej by měl svojí symbolikou naplňovat náš čas...

jsem na pochybách - v slanejch pochybách sme až příliš podivný hosti - vymykající se se svojí touhou všemu pochopitelnému. trosečníci v barevným moři - kde záchranou je myšlenka NADĚJE. úzký cesty jsou lemovány ostnatým plotem. - snění je nabodaný injekcema uniformity všech podob. transplantace okamžitosti a rozpad času. nemožnost podstoupit z magického kruhu a dotknout se ABSOLUTNÍHO JASU. města jsou nabitá stejností. z oken se vyklání netečná HLAVA - uvězněná v prostředí trvalý debility - hmotný naděje vy-lejzaj z dálku těch - pro který změna znamená další hmotu.

tak ty si myslíš - že neusínáš? tak ty si myslíš - že seš bdělá relikvie? tak ty si myslíš - že reaguješ správně? tak ty si myslíš - že TO co tě obklopuje je JAS? tak ty si toho doopravdy tolik myslíš?

až nebudeš usilovat
až nebudeš znásilňovat
až nebudeš otrok
ale tvůrce svého žití
až netečnéj zrak pukne pod
tlakem světla
až na vrcholcích skal
budeš stát nahěj
až roztlučeš lži jistot
a obnaženě
přijmeš vichr
až hmotu přestaneš krást
a ponoříš se do vln snění
až nezavraždíš ani v myšlenkách
a nenávistná zášť ti shnije pod nohama
až na svůj obloze
rozeženeš mraky
a spatříš prvotní jas
až přeřízneš mříže omezenosti
a roztavíš sebezáchovnej pud
uvědomíš si cennost poznání
a každéj dotek
každéj zvuk
každéj krok
každéj pohled
každý slovo

tě naplní výbuchem jiskry
 až tvůrčí se stane
 jedním mohutným proudem
 spojujícím tebe se vším
 až přestaneš lpět
 na tom co pomíjí
 až prchneš z okovů
 na který ses sám přivázal
 až vstoupíš na cestu přirozenosti
 A PŘESTANEŠ POVYŠOVAT SVOJE
 NÁSEN VORALENÍ KOSTI

až z a č n e š l e p i t
 m o z a i k u o k a m ž i k ů

procházejí tímto světem nadlehčebě. kolem jejich těl se plaví Fialový Fluidum. opírají se o hůl vlastních potřeb. chtějí svět k žití, ne k přežití. mají své sny, který se nesou prostorem a sahají po uskutečnění. v moři, který zdvíhá svoje vlny a stávají se clonou objevujou MODEL, kterej není ustrnutím. maj v sobě stopu barbarství, protože tento svět jim nenabízí nic, v čem by chtěli ustrnout. bouraj běžnosti jsou to blí- ženci destrukce, která se stává východiskem nových životních staveb. přecitlivělost se mísí s agresivitou, propadají sítem

svět není co tě obklopuje - svět je to co jako promě- něnej obraz vzniká uvnitř tvejh snů a představ. to hmotný - co tě obklopuje je pouhým impulsem k tvorbě tvýho světa. snad proto bylo vždy hledání čehosi vyš- šího záležitostí skupinek JEDINCŮ - který v očích "TOHOTO SVĚTA" propadli do bláznů - věznic - sebevražd - úplného osamění - smyček - podezření /Ve svých nočních chvílích přerušuju spánek pláčem Spánek plnej pronásledování není místa k odpočinutí/ proraž svůj vlastní strop, další prostory sou. nez- mrtvět!

září 1977

oživit všechny krásný projekty - protože jde o čistou věc vše provedené. je jakýmsi očištěním našich pozemských kroků. rozhá- zené dary se dotýhají ve své nehmotnosti věčnosti. Stojíme v kleštích počátku a konce. stojíme ve surs- kávacích se okamžicích. stojíme na propadající se půdě radosti i vzteku. stojíme v prostoru kacířský nas- ranosti i nejhlubší pokory. máme zbraně nevraždicí - právě proto padáme do osidel podezření. jinej sen je našim světem. máme paranoický periody plný bezmoc- nosti. na vrcholcích okamžiků zanecháme SKVRNY - svědčící o naší přítomnosti. kdosi říkal, že máme zatemněný slunce a zkyslý srdce

já vidím jinost. jinost dosahující do všech koutů
a věčně hledající. prostory jsou otevřené. mnozí nalez-
nou správný směr, mnozí budou stále bloudit ve snaze
dokazovat svoji vyjimečnost. Jen kdo v sobě nese poko-
ru, může se dotknout hledaného stínu. Stín se však
rozplyne a je tady další dlouhá a tvrdá cesta,
pronikající všemi vrstevkami nejistoty.
Setkáváme se na ploše lidskosti odkrýváme sami sebe.
Poznáváme. Sme vláčení nekonečným vírem, není místa k
trvalému spočinutí. Jen stálý pocit a stálá proměna
může přinášet nové obrazy, nové pocity vytržený z času,
položený před jedincem jako nový plamen, kterej nene-
chá světlo zhasnout. Sme nositelé propa... jejich rozpo-
rů. Válečníci beze zbraní. Uvrženi do boje sebeboje,
kterej rozpadá a lepí člověka na jeho pouto

7. 10. 1977

vidím vše dost depresivně - maličkosti mi unikají.
V posledním času vnímám model světa jako dvě proti so-
bě stojící zrcadla - v jejichž hlubinách se neodráží
vůbec nic. Osamocení v kterém se člověk ocitá, osamo-
cení bez východiska, osamocení na cestě k osamocení
v radosti, osamocení v milování, divný hledači vymy-
kající se "kritickým krkavčímu voku normality". Osa-
mocení jako moře, osamocení bez sebelítosti, dá se
eště něco propojit? dá se najít cesta nesobeckého lid-
ství? prostor k naplnění?
děs z reakcí - děs z lenosti - děs z lhostejnosti.
Miluju hvězdy.
Miluju hvězdný povrch. Miluju "táhnout dál".

20. 10.

mám strach z česka
..... v česku kvete hromada krásnejch mozků
mám strach z česka - protože nenávidím chvíle sváza-
nosti přesto nechci výhody - nechci vlastně vod světa
nic
pokusím se něco málo strhat ze svý roztřesený kůže
protože drobný radosti považuju za naši nehmotnou dro-
gu věčný čekatelství ve vlastních skryších
čekatelství na TEN PRAVÝ OKAMŽIK
a čemu to..
k čemu toto vše
nadutý a zavřený ve vlastní šťávě pod plechovou kůží
"načasovaný konzervy?"
co se neudělá v okamžiku - kdy je třeba
aby to bylo uděláno - to ztrácá koncentraci oslovují-
cích šťáv a stává se lhostejným pozorovatelem
"chrtích závodů"

žítí to je lepení okamžiků
výtažek z okamžiků
okamžiky se vším a ve všem

chci svět náš
chci zběsilej čas
chci kus skály
kterou rozkoušem
chci vidět paprsek
za kterým jdem
chci se všech dotknout
chci rez a řev
chci vidět
chci ceňtit
chci vnímat
chci dopředu
a neovracet se
chci cestu
chci živej sen
chci syrový
chci bez hranic
chci slyšet
chci naděje
chci chápat
chci drsnost
chci plnost

SAMSON

samsone
probuď se
samsone silnej buď

samsone samsone
kretění na padrt

ve vlasech tvejch
se zrcadlí celej věk
vopři se vo sloupy
vyplivni všechen vztek

samsone samsone
skutečnost nasládlá

samsone samsone
masky padaj do děr

samsone samsone
figury nevnímaj

neslyšej vohluchly
netečnost zasmrádla

Pavel Zajíček DG 307

MAŘENICKEJ STAŘEC

pracovní scénář k filmu o barokním kostele v Mařenicích
/1978/

v prolínání času
stojí nohou v zemi
teď mu slza kape
z vyschlého voka
útroby mu tlejou
hnijas starý jizvy
ptáci serou na něj
vobruštaj ho stromy
nepromluví slova
Mařenickej Stařec
rozpadá se kostra
pod kamennou tíhou
místo srdce zvon
jen potichu si šeptá
vchází do podzemí
Mařenickej Stařec

a/ Mařenickej Stařec /titulek/

b/ DG 307 /titulek/

c/ text Mařenickej Stařec

d/ čára na prázdném filmu

f/ statickej záběr Starce a na oblohu za ním /nad ním/.
Začít točit při úsvitu - skončit při setmění; stis-
knuto jednou za hodinu - 1 záběr: 5 vteřin /barva, čer-
nobíle?/

g/ osvětlený útroby Starce /samovzniklý fresky, práhle-
dy, zvon atd./ 12 záběrů - 1 záběr: 5 vteřin /barva?
černobíle?/

h/ dotýkání se Starce z různých míst v kraji;

~~1/ statické záběry~~

12 záběrů - 1 záběr: 5 vteřin /barva? černobíle?/

i/ dotýkání se Starce z různých míst v kraji;

perspektiva střeleného ptáka

12 záběrů - 1 záběr: 5 vteřin /poslední záběr rozkres-
lenej - rozostřit/

j/ čára na prázdném filmu

/prolínání: pořadí g - h -

ukázka: g - h - g - h - i g - g i - atd.../

pozn. Skrz film hudba + text Mařenickej Stařec

Pavel Zajíček DG 307 - 1977-78

À L'ÉMU

ATOMH

UMĚLÁ HMOTA

původní kapela Umělá hmota se v r. 1974 rozdělila na
UH II /vedoucí M. Vopálka/ a UH III /vedoucí J. Vondruška/
ka/

Milan Vopálka - zpěv
Jan Kučera - bicí
Jindřich Belant - housle, percussion
Oto Michl - kytara
Ivan Bierhanzl - kytara

koncerty:

Praha 1973
Mokropsy 1974 /UH/
Bojanovice

nahrávky:

1976 Praha

texty:

Milan Vopálka /většina/
Josef Vondruška
Jindřich Belant

hudba:

Oto Michl
Josef Vondruška /Barbara/

HORKO

Horkem se domy mění v kamna
a dlažba ve žhavou plotnu
Tak si proto zajdem na žejdlík
Sedíme v putyce a okna jsou otevřená dokořán

Lidé procházejí kolem oken
celí ponoření v potu

V dálce sedí dívka u plotu a líže
zmrzlinu, která jí vytéká z kornoutu
Město je celé v potu
Sedíme na dubové lavici
a venku je tma
Opilým obličejem vykuknu z okna
a dívka už nesedí u plotu
a lidé nejsou zpocení

Tak odcházíme domů a jsme rádi,
že dnes jsme nebyli v potu.

ZI NI NOC

Nad horami třeskutě jiskří noc
Melitostná tvář měsíce umrzla na širém nebi
Jak kulaté jehly!
V bílém zakletí křehne usedlost
V měsíčním prostoru osamělá a nemá

Za stodolou tiše klapnou dveře seníku
jako bych se kous do jazyku!
Težký a sňadký výdech sena se zmámeně
vypotácí a zvolna se rozplyne v mrazu
Jako bych v dálce viděl kozu!

Spícaté zuby rampouchů zeslábnou
Mšic se rozkročil nad hřebenem
Jako bych voněl hovnem!
Strastiplná pouť od stopy k stopě
za kouřícím dechem psa
za jeho štěkotem a kňučením
Jako bych viděl rudý dům!

TEMNÁ NOCI

Temný noci dlouhý stíny
Rozbitý flašky tupostí plný hlavy
.....tak
pojd!

Dábel se mi vrtá v duši
Mít překrásnej věnec z orchidejí
Přeložil bych ho na hrob lidskosti

Prázdnota!

Jen ďábel si, pohrává s mou duší

Temný noci. Poblitý rohy. Přeražený nohy.

Rozbitý umyvadlo netečně trčí ze zdi
Velký kapky deště stýkají po zdech
a mění se v kaluže života a lásky

Temný noci šílený víly kovaný zámky.

Bílejší proužek cigaretového kouře
mění tvar i velikost svého bytí!
Já se ztrácím a je mi fajn
Ztrácím se v temných nocích.

VYMYKÁNÍ

Vymykám se z děsu, který celý týden nesu
Zamykám se před strachem, každou hodinu
tě může někdo píchnout bodákem

Jezu na stromy, nepříjemných lidí jsou miliardy

Nechám si narůst křídla
ale nejsou narkotika
Topím se v chlastu
vidím před sebou dvojitou masku
Točím se dokola
všude jsou samá krematoria
Chodím ve větru
nemá ke mě nikdo žádnou důvěru
Ležím v trávě
sním o jedné dámě
Klečím v lese
tíha mě nese
Lozek má závit
touha zas dutiny

Šílenost, děs a strach
hoď za sebe
a bojuj
proti špatnostem
mluv
sám
za sebe

- 11h

SLUNEČNÍ MUŽ

Obloha se náhle rozzáří
Po silnici na kole jeptiška uhání
tuší, že na zeměkouli bude nějaké selhání
Zář už je znatelná, rtuť v teploměru stoupá
Zář je čím dál silnější
Rozzáří se kamení
rozzáří se domy
rozzáří se vše, co je na tomto světě
Z oblohy klesá rozzářený muž
vidí ho každé dítě, každá žena, každý muž
Snesl se na zem, snad si myslí, že je to bludem
Rozzářil vše co je na tomto světě
ruce, nohy, hlavy, vlasy!
Rtuť v teploměru klesá
Sluneční muž k obloze stoupá
někdo z toho ještě zoufá
Stoupá stále výš
někdo vykřikl:
"Sluneční muž, už je pryč!"

Bohnice 10. 1. 1975

Šílený věci

Dupem do kosočtverce, budou z nás čtverce
Hlavy nám změknou, budem se milovat s tečkou
Budem vládnout, jenom občas se milovat
Milování není špatná věc - lepší pro pivo doject
Pořád chodíme, šlapky vidíme a trochu šílíme
Není to špatná věc, někdy si za uherák vyjct
Dupem dál a vidíme kraj
kraj nebes, kraj trávy, kraj lásky
Zamotáme se do sítě, bude nás více
V síti visíme na svět kaďíme
Svět je u nás čočka, nevidí ho ani bleška
Bleška malinká, svět oblíká

BROUCI

Je večer nebo ráno
vůbec se nemůžu zorientovat
ležím celý rozlámaný
a cejtím jak se mi nafukujou ruce

Hlava mi třeští
vidím moře brouků
různých barev

Ale jeden je ruďej
musím ho zneškodnit
protože mi v hlavě
dělá galimatyáš

Jako bratři v roce - už nevím
začínám usínat
brouk rudé barvy zmizel

MRTVÍ NA STRUNĚ, ŽIVÍ V RAKVI

Mrtvoly v rakvi tiše leží, leží
obklopeny hromskou zemí, zemí
Hrobník běží, běží - zalejt květiny
ale naše to bude stěží, stěží

Na hrobě kytky uvadá, uvadá,
mrtvoly o ní nevědí, nevědí
Kdo kytku zaleje, zaleje
mrtvolám bude v rakvi vesele, vesele

Když jsme viseli na struně, na struně
dlažba byla politá krví i močí, krví

Teď ležíme v rakvi, v rakvi
a je nám stále vesele, vesele
jako když jsme viseli nad dlažbou, nad dlažbou
A viseli jsme na struně, na struně

MY DVA A KNEŽ

Černý mrak se snáší na město
Pojď ke mě má nevěsto
Už je černý město, pojď rychle do kostela
má nevěsto

Kostelník v rohu stojí
vzduch kadidlem voní
Pojď si sednout do dubové lavice
dnes bude velká veselice

Kněz nám nese černý šaty
černý mrak zamořil vše
lidi taky

Jsme sami dva a kněz
a jsme bez peněz!
Peníze už nebudou potřeba!

Už klešíme u oltáře, kněz nám káže
Svatba v černých šatech, s černými prsteny
Venku už je viditelné
po civilizaci nic, nic nezbylo

Stojí jen vysoký kostel

věž mu sahá do mraků
Pod ním stojíme my dva a kněz
a okolo spousty měďáků

Jsme sami dva a kněz
Z peněz si uděláme řetěz
do hlubokýho hrobu
V hrobě budem ležet celej
svůj život a budeme mít radost
že jsme sami dva a kněz!

BARBARA

Chodím po ulicích a toužím po ženách
ale žádná mě nechce
Chodím dál a vidím krám a v něm Barbara

Už nejsem sám, ženu mám
a je umělá
Vím, že v nocu nejsem sám
že mě rozkoš dá Barbara

Tak chodím a touhu po ženách
už nemám
Když si vzpomenu
že doma Barbaru mám

Klečím u Barbary, jako kdysi u almary
a necejtím se sám
Než si nafouknu Barbaru
vypiju 1/2 litru rumu

O, jak krásná a něžná Barbara
s tou se tak někdo nesetká

Barbara nepromluví
jen když jí vytáhnu špunt z hlavy
a ukládám jí do almary

Tiše usínám
a jsem rád, že jsem nebyl oddán playbojkám

Protože mám, mám Barbaru
Protože mám, mám Barbaru
Protože mám, mám Barbaru
Protože mám, mám Barbaru

ALKOHOL Z VODOVODU

Kdyby místo vody z vodovodu
tek alkohol
to bych byl pořád na mol
to by pak byly prázdný hospody
a v těch hospodách prázdný stoly

Z vodovodu alko alko alkohol!
Z vodovodu alko alko alkohol!
Z vodovodu alko alko alkohol!

lidi by byli notorici
zvířata by byli alkoholici
svět by byl obrovskej sud alkoholu

Z vodovodu alko alko alkohol!
Z vodovodu alko alko alkohol!
Z vodovodu alko alko alkohol!

Myl by sem se v alkoholu
jako kdysi z vodovodu
vlasý by sem si myl v rumu
za pár let by sem byl v drnu

Z vodovodu alko alko alkohol!
Z vodovodu alko alko alkohol!
Z vodovodu alko alko alkohol!

ZIVOTNÍ VOPICE /Velká Chuchle hostinec u Bolečků
22. 2. 1977/

Je to šest let nebo více,
co na mě koukaj krásný vopice
Tento rok, první dva měsíce
ve mě sedí ta krásná vopice.

Hlas mě bere čím sál více
přitom se šíleně chcechtá,
jiný mozek mě přitom dává.
Chlupatice se stále chcechtá.

Piva každému dává,
jiný na to nadává.
Hlas mě pomalu dodává,
ňáký čas to potrvá.

Grogy u Holečků pijí,
to aby vopice snily.
S vopičkou nadále žijí
už se to nezmění nikdy.

V Česku je holek dost.
V Česku je holek dost.
Náš PUNK jich nemá pořád dost,
někteří jich nemaj pořád dost!

KONEC TRILOBITA /24. 11. 1976/

Už je to dávno, kdy jsi byl živočich,
teď už jsi z kamene přilepenej na skale,
hlad již nemáš, slunce a déšť perou do tebe,
vždyt jsi tvor z kamene.

Nebude to dlouho trvat a přijdou pro tebe
nejací tobě nezná neznámí lidé.

Jsou masití, těla maj pota ený kůží.
Až tě najdou na skále, tak to s tebou skončí.

Odnesou tě kamsi do muzea,
budou s tebou zacházet jako kdyby si byl ze skla.
Očistí tě od špíny tvého dávného světa,
který jsi tak miloval, po němž je ale veta.

Až budeš čistý dají tě do skla
kde nejeden kamarád na tebe čeká,
možná tam bude i tvoje matka.

Den co den se na tebe budou chodit dívat,
jak na zázrak přírody se budou dívat.
Jsi tvorem dávných dob a kámen nemůže nic říkat.
Budeš tu v bezpečí, zřízenci muzea tě budou hlídat.

Dívám se na kámen co nemůže nic říkat
a v duchu si myslím, že s lidem to nebude jinak.
až v suť se svět přemění a přestane dýchat
a pak až zas za dlouho začne svět vznikat,
tak jako dnes tebe, nás jiní tvorové budou sbírat.
I y budeme za sklem a oni se budou dívat.

Ahoj trilobite! Nebude to dlouho trvat,
kdy ve skleněný vitríne se na sebe dívat.

DRUHÝ SVĚT /únor 1976/

Růky potečou do kopce,
něbudou mít žádného ovladatele.
Domy se budou stavět na mracích,
to aby žádnéj esablišment tam nemohl přijít.
Stromy budou bez kmenů,
všude bude spousta kamenů.
Panenka Marie bude chodit po větvích
a bude rozdávat karamely dětem,
které budou chodit ve vzduchu po hlavě -
aspoň nebudou vypadat tak nevychovaně.
Za pár let bude náš svět.
Za pár let bude druhý svět!

LÉKY /Bohnice 20. 12. 1974/

Léky máš ve skleničce od rumu
málokdo se brzo dostane domů.
Léky házíš do sebe,
málokdo je bez sebe.
Z kohoutku teče voda,
málokdy je tady mrtvola.
Mrtvola tu není, každej se obejde bez ní.
Léš, je, někdy seš rád, že ho máš.
Hudba piští, blázní při tom křepčí.

Léky v nich působěj, cejtí se lepší.
Život moje srdce zkazil,
tak cize zazněl můj hlas,
ty uzdravíš ho zas.

BÍLÝ DEN /Bohnice 20. 12. 1974/

Všichni choděj v bílým.
Všichni blijou.
Všichni chrápou. Všichni nechrápou.

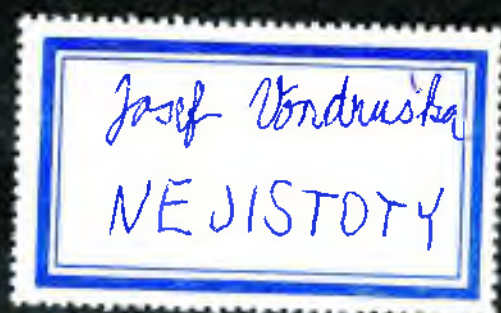
Čuměj do bílýho stropu.
Žerou barevný a bílý prášky,
nedělaj ze sebe žádný šašky.
Injekce jim píchaj,
a ostatní dělaj!
Bílý pláště vidí,
už se někam klidí.
Zase se řítí jeden blázen po chodbě,
zapadne do pokoje a za chvíli z pokoje.
A tak běhá z pokoje do pokoje.

Všichni choděj v bílým.
Všichni blijou.
Všichni chrápou.
Všichni nechápou.

KONEC CIVILIZACE

Rozbourejte zdi
těch duchovních vězení
co vás stále obklopují.
A zapalte ohně!
Ať shoří v nich ta tlustá svině
přežraná vaší lidskostí.
Spalte v nich strach
a všechno, co vás tíží
už nebude proč se bát.
Zahodte masky, svlíkněte šat,
už nebude zač se stydět.

Popelem ohňů pohnojte Zemi,
ať zhojí se rány od nožů
vbodnutých netvorem civilizace.
Vyrostou na nich stromy a květiny,
pod nima se budem milovat.
Tam zplodíme život co nepozná neurózy.
Tam zrodí se život co budem chtít žít!



Josef Vondruška - 3/4

J A K O B Y P Ř E D M L U V A

Samozřejmě, že by kultura undergroundu měla být elitní /nikoliv ovšem elitářská/ kultura. A že její kvality by měly být mimo diskusi. Z tohoto hlediska mohou různí kritikové vytýkat nedostatky básním J.V. Já bych třeba vytýkal nedostatek jasné revoluční orientace a zmatek v ideologickém zázemí této poezie. Jinému může vadit neumělost práce s veršem. JINÉ U přehnaná autostylizace. "Příserný bytosti" jsou jakoby je vytáhl ze záchoďu. "Předposlední báseň" je zbytečně defaistická /poraženecká/ a pitomá autostylizace. "Nejistoty" by mohly stát na konci kterékoliv upanišády.

Je jsem já kompetentním kritikem? Náš jediný kompetentní kritik Jan Lopatka vytrvale mlčí. Může někdo jeho místo suplovat? Já se mohu prostě jen svěřit s tím, že se mi tato poezie líbí, že si mě podmaňuje a žr jí držím palce, ať se v budoucnu jakkoli v cokoliv vyvine. J.V. nechtěl a nechce psát básně; to co píše jsou bezvýhradně jen texty k beatovým skladbám. Je to autentickým výrazem doby, jak ji prožívá dvacetiletý ~~xlaxx~~ dělník s dlouhými vlasy. Rád si jeho básně zazpívám - a už to je dost.

Nechceme si v undergroundu jeden druhému/ poklepávat na ramena, ujišťovat se jak jsme dobří a ukolébat se v prostřednosti. Chceme být nároční - ale prvním krokem k tomu je rozvinutí širokéhě spektra undergroundové tvorby, aby prostě bylo co srovnávat a hodnotit. Volnost, která je vzduchem, v němž jediném můžeme dýchat, znamená volnost publikace pro všechny. Čas, tak jako vždy, provede sám neúplatnou prověrku. vůči ní jsem neobyčejně optimistický.

Egon Bondy

BOJÍM SE

Bojím se bojím
všeho kolem sebe
Bojím se lidí
bojím se nebe
moc často mě z toho zebe

Bojím se svého Boha
protože ho pořád volám
Bojím se světa
bojím se zloby
co vychází z lidských očí

Bojím se ráno
bojím se večer
bojím se tmy
bojím se světla

Bojím se svého života
v mozku mi sídlí temnota
Bojím se svého osudu
mám příliš mnoho neuhů
Bojím se svého svědomí
co bude až mě dohoní

Bojím se touhy
co v noci mne vzbudí
Bojím se noci
Bojím se snění
nevím co se mně zas ve snu zjeví

Bojím se i smrti
protože nevím
co přijde potom
co bude po ní

DIVOCÍ ANDELE

Jsme divocí andělé
a ne svatí
planety země
nevlastní děti

Střemhlav oblohou letíme
spící ze spánku budíme
zbloudilím na cestu svítíme

Jak jsme sem přišli
již nikdo neví
tam kde se zjevíme
všechno se změnilo

Střemhlav oblohou letíme
stojaté vody v peřeje měníme

z bláznivých snů domy stavíme

Z čistoty nebe
jsou naše těla
a v srdcích jiskra
v plamenů pekla

Střemhlav oblohou letíme
hradby předsudků boříme
semena možností do země sázíme

Daleko ve vesmíru
vlajou naše vlasy
z tisíců tužeb
nosíme šaty

Střemhlav oblohou letíme
lásku i nenávist za sebou vodíme
veškerou logiku v šílenství měníme

Jsme divocí andělé
a ne svatí
vlastní osudu
na milost daní

PODIVNÉ DIVADLO

Podivné divadlo
se ve vesmíru točí
kulaté podium
miliony očí

Všichni jsme herci v horroru
každý hrajeme tu svoji úlohu

Největší superhra
co pořád zvraty zmítá
děj běží stále dál
ať je noc ať svítá

Všichni jsme herci v horroru
každý hráme tu svoji úlohu

V téhle hře podivné
má každý svoji roli
hrdina nebo vrah
všichni se do ní hodí

Všichni jsme herci v horroru
každý hráme tu svoji úlohu

Někteří s nadšením
svou úlohu hrají
jiní z ní zvracejí
a někteří se vzdávají

Všichni jsme herci
herci v horroru
každý hraje tu svoji úlohu

A nikdo nezná dopředu
dopředu tu svoji úlohu
nikdo nezná konec
a každý se ho bojí

Všichni jsme herci herci
hrajem tu svoji úlohu
kdo as je režisér tohodle horroru

KONEC SVĚTA /po četbě Invalidních sourozenců/

Z nebe začaly padat šutry
všichni z toho strašně ztuhli
A na zem ze shora valí se velká pohroma
Zeměkoule se převrací vládcům srdce krvácí
jejich mozky pláčou vztekem
nestačí už vůbec s dechem
armády si povolát a s přírodou bojovat

Začly houkat sirény šířejí se migrény
Celá zem se vpeklo mění
je slyšet jen řev a klení
Lidi z toho strachem šílí
nejdou jim nic platný prachy
Vědějí že pojdou strachy
V nebi praská voda syčí
vichr hřbitovům zdi ničí

Celá země dokola je umrlčí komora
Každý invalida volá: "Postiženci vzali roha"
A čím víc zeměkoule praská
tím víc invalidi chlastaj
Tleskaj křepčí fetujou
z pohromy se radujou
Bude konec netvora chcípne ta zlá potvora
Nebylo tu už k žití
šlo na nás čím dál víc blití

Postavíme raketu ze sudů od Urquellu
a na pohon marijány obletíme hvězdný dráhy
Najdem novou planetu bez zbraní a bez děsu

Bez vojenských sborů bez finančních zdrojů
Bez světových inflací bez tiskových senzací
Bez pekelných strojů bez umělých bohů
Bez filmových upírů bez sexuálních mordýřů
Bez uličky lásky

VZPOMÍNKA V POSLEDNÍM DELIRIU

Jen jsem se svalil na postel
hned se ke mě přibelhal
sílenej děs v bílé tóze
příšerně se rozchechtal
Dnes jsi skončil už je konec
naposled jsi se zpil
svoje křivé žluté zuby přitom na mne vycenil
ze všech koutů ze mě lezou hadi štíři potkani
a příšernej chechot děsu havěť doprovází
studenej pot mám po těle
trískám sebou v posteli
která se za chvíli malou v bílé máry promění
ještě ale naposledy svůj zrak k nebi obracím
~~já~~ doufám, že si ještě jednou tvou tvář v mysli vybavím
v tom svém rozpadnutým mozku
kterej nikdy neuměl říct po čem já jsem tolik toužil
jak strašně jsem tě chtěl mít
radši jsem se chlastu svěřil
noc a co noc jsem se zpil
a teď už mne vnitřnosti hoří
a peklu jsem čím dál blíž

DÉMON ALKOHOL

Od rána do večera
na mne tíseň doléhá
stala se mně nehoda
mám na duši démone
Ne není to žádný bol
je to démon alkohol

Ani nevím kde jsem byl
když se do mě převtělil
byl jsem asi v putyce
chlatal jsem rum ze sklenice
Teď mám v duši netvora
rumovýho démona

Ať chodí či spím
nevím co dělat mám s ním
neustále skotačí
moje tělo mrzzáčí

Ať jsem skleslej čím dál víc
nechce jít ode mne pryč
stále jenom k chlastu svádí
k zběsilostem mě dohání

Nepude pryč nepude
pokud v rumu neutone
musím se utopit s ním
jinač se ho nezbavím
On je ve mě
a já v něm
třikrát vládne mně démon alkohol

BUD KAMENEJ

Zapomen na lidi
zapomeň na život
zapomeň na vše!
Buď pořád kamenej bude ti blaze!
Vášním se oddávej žij jen z touhy!
Lidi jsou mrtvoly sochy jsou krásný!
Pravda je schovaná nedrží s námi!

Jsme jenom přeludy šíleně dlouhý
z lásky se fackovat
z touhy šoustat
nohama do peřin ze vzteku kopat

NEJISTOTY

Na vrcholu hory sedí poutníci
Tiše hovoří o životu a smrti

Na dně jezera leží slunce
z očí mu kanou zlatý slzy

Pláče pro mrtvý anděly
pro tisíce vyhaslých smutných očí

Obloha tmavne čím dál víc
Unavené hvězdy padají do moře

Na nebi panuje nejistota
Smrt svou moc již dávno ztratila

Všichni ji prosí o návrat
chtějí se již jen s ní milovat

PŘÍŠERNÍ BYTOSTI

My jsme příšerný bytosti a vůbec né už lidi
jsme tlupa zpustlých zvrhlíků z nichž na ostatní
jde blití
a naše zjevy odporný zničily všechnu krásu
a zhanobily člověka a jeho lidský city

My znásilnili jsme přírodu posvátné manželské žití
jež lidi s boží pomocí si dávno vytvořili
tím věčným našim smilněním jsme započali zkázu
a připravili jsme se tím o věčnou boží spásu

V těch našich podzemních brlozích běhají šedé krysy
a že nikdo z nás nic nedělá tak jsme z nich všichni
živi
na světlo nikdy nevyjdem sluneční světlo nás zničí

naším sluncem je tmavá noc s níž holdujem drogám a pití
a při té hudbě šílené co pro nás satan složil
tancujem nazi na stolech a děs nám kouká z očí
my jsme úchylní Adamité co zázrakem přečkali věky
my jsme šílení Mansonové co píšou lidskou krví
my Mansonové
my šílenci
my veškerý kultury vrazi

ZIVÉ MRTVOLY

Ocitli jsme se v podivném světě
srdce nám svírají neviditelné kleště
Snažíme si vzpomenout odkud jsme sem přišli
odněkud jsme snad vyšli

Slunce je bledé
v řekách je špína
ze všeho strašná
hrůza nás jímá

v ulicích
co do nebe čněj ocelové domy
plíží se živé mrtvolý
nevidí napravo nevidí vlevo
stále se jen za něčím ženou

Je nám jich líto
zle nám je z nich
vím že nehodíme se vůbec k nim

Někdy chcem odletět do nebe
někdy se zakopat do země
výdyť jsme naivní šílenci
v tom atomovém světě
nechcem tu být
a jsme tu přece

HVĚZDY

Každý má na nebi svoji hvězdu
každý má svůj veliký sen
Někdo svítí hvězda jasně
někomu bliká jen

V hvězdách je lidskej život
ve hvězdách je skrytá sart

Každá hvězda je jeden osud
každá hvězda je jeden sen
Některá vydrží svítit dlouho
některá spadne na zem

Hvězdy jsou kyvadlem času
hvězdy jsou otazníkem života

Každou vteřinu končí nějaký život
nějaká hvězda umírá
Každou vteřinu vzniká život další
to jiná hvězda svítit začíná

Každý život je jedna hvězda
každá hvězda je jeden sen

PREDPOSLEDNÍ PÍSEŇ

Jo dnes si nemám
vůbec již co přát
lhostejně se vzbudím
lhostejně jdu spát

Nevím co je radost
neumím se smát
Nevím co je žalost
neznám ani pláč

Nemám žádný touhy
nezdaj se mně sny
netoužím po lásce
co již dneska s ní

Nevidím rozdíl v barvách
vše je šedivý
V duši cítím nádor
rakoviny

Jo nemám už žádný
žádný pocity
Dneska slavím svoje
dvacáté narozeniny

CO ZBÝVÁ

Zárovka prudce bliká
vteřiny srdce blikají
minuty v mozku skučí
elektrické napětí hučí
strašná síla vše mučí
tělo se v křečích vzpírá
oči nehybně se dívají
na stíny co po zdi tančí
a hodinu co hodinu se tenčí
je slyšet divnej zvuk zvenčí
nebe se spojuje se zemí
kyslíku již skoro není
divná vůně se šíří
to mrtvý stávají z hlíny
otevívají se hroby

rozhoupávají zvony
nebude již doby denní
tma bude vládnout v zemi...
je konec
on zpocenej se budí
však sen ve skutečnost se mění
a záchrany již není zbývá jen snění
jen snění
snad o něčem co ani není

Josef Vonduška:

MÁ GENERACE /autorům sborníku Děti dvou slunců/

Scházíme se v hospodě u piva
Někdy i bez pozdravu
Ruce si dáme pod bradu
A přemýšlíme o svém srabu

Den co den takhle sedíme
A foukáme se na své rány
Proklínajíce celou zem
Která mít nechce nic s námi

Z těch mladších co ještě doufají
Si cynicky děláme blázny
Vždyť dlouho to tak nebude
A budou tu sedět taky

Když občas někdo zaplatí
A kořalku přidá k tomu
Začne se mluvit o umění
A o pokoře k Bohu

Každý se tváří jak umělec
A bohémsky se žít snaží
Nostalgicky říkáme - já kdybych směl
Strhnul bych sebou davu

Jde to tak ze dne na měsíc
A roky pryč utíkají
Umělci nejsme a svatí z nás nebudou
Jsme figuríny své doby

-131-

BILE

světlo

BÍLÉ SVETLO - WHITE LIGHT

založeno r. 1973

Pavel Zeman - bicí
Ladislav Kroul - kytara
Jiří Rolenc - varhany
Stanislav Mlecandr - basskytara
Jiří Fryc - flétna, zpěv
Ladislav Chadima - trombón

Milan Johanides, Lubor Borek, Oldřich Černý -
- Bojanovice

Texty:

Pavel Zeman, Jiří Fryc /Pastýr/

Koncerty:

r. 1973 Humpolec 3x
r. 1976 Bojanovice

Nahrávka:

r. 1976 Kostelec

UMĚLEC

Jsem umělec vznešeného ducha
stvořily mě tvářící muka
Tvořím krásu tvořím tvary
moje dílo kritiků dary
Stále hledám nový tahy
to jsou mého ducha snahy
Výroba umění nad to není
Přináší to ocenění
A když to vládce nedocení
stačí malé poklonění
a hned je zase plno práce

Co se kolem děje
tomu se já i kdekdo směje
na lidské duše mocenské tažení
nenajde v mém duchu odeznění
cizích osob lidská muka
to není nic pro vznešeného ducha

A tak dále vyrábí se
a tak dále ukláním se
Snadná práce, dobrá práce
Za plátek dva tisíce
Pro Pozemní stavby o bezpečnosti práce

Další závit šroubu
do dělníkovy hlavy
to už není klanění
to je sloužení!

BOŽÍ MLÝNY

Boží mlýny melou
jistém okamžiku nepatrnou silou
Boží mlýny melou
v stejném okamžiku všedrtivou silou
Boží mlýny melou pro spravedlnost věčnou

Přemelou teď
Přemelou potom
Přemelou nás
Slyšíme jejich hlas
k společnému dílu
Otec volá nás
Do kamenů nasypeme, přemeleme
v novinách tvý vobrázky
vtípky
články
tvý galerijní třicítky
tvý dikobrazový kydy
tvý veškerý hnidy
všechny tvoje nadbytky
přepychy

existenční otázky
finanční obavy

Stokrát ďábel sklídl úrodu
stokrát dokul zlato
vždy do mlejní mezi kameny bylo vzato

PASTÝŘ

Jsme ovcema
který pastýř vyslal mezi vlky
pastýř nás neopustí

Bičujou nás pro věc svatou
chtěli by mít hlavu štatou
Pastýř nás neopustí

Vydržíme rány bičem
svýho ducha neposerem
neshoříme ohněm pekel
Pastýř nás neopustí

DĚLNÍCI

Jsme dělníci Bílého světla
z našeho světla
z našeho myšlení
z našeho cítění
z našeho milování

Jsme biologickou spodinou
pod buržoazní hladinou
proti politikům skalinou
bez znásilňování
s nutnou potřebou

Nejsme hudebníci
nejsme básníci
jsme jen poutníci
na cestě
na který můžem padnout
ale nikdy ne zmiznout
JSME DĚLNÍCI BÍLÉHO SVĚTLA

JAKÝ TO JE DĚLAT ROCK

V POLICEJNÍM STÁTE ?

Stejný jako všude jinde, jenom těžší. O moc těžší.

PAUL WILSON

Musician, únor 1983

Jednoho zasněženého dne v březnu 1976 zazvonil v našem pražském bytě telefon. "Ahoj", ozval se známý hlas kamaráda, kterého jsem znal od svého prvního příjezdu do Prahy ještě v roce 1967. Jako všichni ostatní v posledních letech se neohlásil jménem. To je obvyklá obrana vzrůstajícího paranoie. "Ahoj", řekl jsem, "co se děje?"

"Zavřeli Plastic People a celej underground," řekl potichu.

"Kdy?"

"Včera večer, dneska ráno a ještě pokračují."

"Jsi doma?" -

"Ještě ne, volám z budky."

"Hned jsem u tebe."

Popadl jsem kabát a utíkal po širokém schodišti secesního činžáku a dolů po ulici. Jako bývalý člen skupiny Plastic People a stále ještě příležitostný účastník jejich vystoupení jsem měl důvod se obávat, že by mě mohli zavřít taky. Hustý sníh ponalu padal a pokrýval staříčkou dlažbu a červené prejzové střechy pražského Starého Města. Na rohu si parta kluků hrála s tenisákem hokej o zeď barokního kostela. Mistry na mě zíraly z opadávajících hrubých omítek, které pokrývají většinou budov ve městě, osamělé nápisy: Jethro Tull, Black Sabbath, srp a kladivo spojené s hákovým křížem. Přešel jsem Karlův most, který spojuje břehy Vltavy, tekoucí přes město dál na sever. Byl postaven před šesti sty lety, aby se vytvořily pracovní příležitosti.

Před necelými dvěma měsíci právě tady na mostě pózovali Plastic People a asi třicet dalších hudebníků pro společný snímek, který měl posloužit za pozvánku na Druhý festival druhé kultury, což byla undergroundová akce dvanácti kapel v zastřešené vesnici v jihočeském prostředí. Proti všemu očekávání nebyl festival přepaden policií a to vítězství nás pořád ještě hrálo a povzbuzovalo naši naději. Ale teď lov zase začal. Nadějný klid posledních dvou měsíců nebyl nic jiného než chvíle klidu uprostřed bouře.

Když jsem přijel na podzim 1967 do Československa - abych tu učil angličtinu a zjistil, jak vypadá socialismus v praxi - stála celá země na prahu obrovského politického, společenského a kulturního převratu, který je v historii zapsán jako Pražské jaro.

Jedním z mnoha znamení změny, která byla ve vzduchu, byl rock'n'roll nebo, jak tehdy češi říkali bigbeat. V letech 1967 a 68 byly všude beatové skupiny, festivaly beatové a beatové kluby. Jenom v Praze byly stovky skupin od takových, co se scházely v sousedovic garážích, až po profesionální skupiny a názvy jako Matadors, Rebels, Olympic, Flamengo nebo Vulkán či Stop the Doors.

Podle měřítek, na která jsem byl zvyklý, nebyly jejich koncerty nic vzrušujícího, pokud jste totiž chtěli vidět nad herné otřásající představení a slyšet hodně decibelů. Kapely obvykle zněly všedně a mdle a tanec, pokud byl povolen, byl jive podle Artura Murraye, ale mladé publikum bylo vcelé a ve vzduchu bylo cítit opravdový entuziasmus a nadšení.

Ačkoliv si to většina lidí myslí, není pravda, že by sovětská okupace zastavila přes noc veškeré dění v zemi. Energie, která se vytvořila během Pražského jara, vydržela ještě dlouho do roku 1969 a nezabily ji sovětské tanky ale čeští byrokrati.

V této bezprostředně pookupační době, na konci roku 1969, vznikli Plastic People of the Universe - "The Psychedelic Band of Prague". Hybným duchem a zakladatelem skupiny byl basista Milan Hlavsa, který prošel několika kapelami s názvy jako Undertakers /Pohřební zřízení/, New Electric Potatoes /Nové elektrické brambory/ a Hlavsa's Fiery Factory /Hlavsova ohnivá továrna/ než založil vlastní skupinu se dvěma spolužáky, Jiřím Števíchem a Milanem Jernekem. Jejich kamarád ze sousedství Pavel Zeman doplnil sestavu bicími.

Vyprávění očitých svědků a raných vystoupeních Plastic People se shodují na tom, že energii a show nahrazovali hudební nedostatky. Kromě převzatých věcí jako "Venus In Furs" od Velvet Underground nebo "Light My Fire" od Doors hráli už svoje věci, divoké skladby se sugestivními názvy "Lidé bez uší" nebo "Kouř kreátorie" s nesrozumitelnými texty.

Měli podivné kostýmy a příšerný makeup. Jeviště bylo zastavěné obrovskými reproduktory, z nichž fungovaly jen dva nebo tři. Jejich hlavní rekvizitou byl velký nápis oznamující hrdou angličtinou: "JIM MORRISON IS OUR FATHER!" /Jim Morrison je náš otec/.

Toto popírání pochopitelně biologického otcovství je ještě pochopitelnější, jestliže si uvědomíme že Plasticci stejně jako většina jejich fanoušků měli otce, kteří byli tak či onak spojeni s režimem. Števíchův otec byl tajný policajt. Hlavsovův pracoval ve Státní bance. Hlavsa jednou postřelil svého bratra do břicha vzduchovkou a pak se zabarikádoval s mačetou ve svém pokoji, když ho jeho otec a bratr chtěli donutit, aby se ostříhal vlasy. Bylo třeba psychiatrického zákroku, aby se v rodině objevilo alespoň fungující příměří. Hlavsovy paže byly posekané jizvami. Flirtování se sebevraždou bylo mezi některými mladými Čechy téměř povinným rituálem dosažení dospělosti.

V roce 1969 se Plastic People sešli s Ivanem Jirousem. Jirous byl chytrý, energický a velice rozhodný mladý muž, který miloval především literaturu a umění. Pak slyšel Beatles. Přišel do Prahy, studoval dějiny umění, začal se pohybovat okolo rodící se rockové scény, nechal si narůst dlouhé vlnité

kaštanové vlasy a psal plamenné články.

Jirous tehdy spolupracoval s Primitives Group - což byl tehdy jediná psychedelická skupina v Praze - a spolu dávali divoké, extravagantní show, které bylo více happeningem nežli rockovým koncertem. Ale na jaře 1969 začal mít pocit, že Primitives stagnují a když uviděl na Beatsalonu 1969 Plastic People, pocítil zase znova to staré známé vzrušení. Jak později řekl, měli to vnitřní napětí, které dělá z rocku duchovní nástroj, kterým lze uvést do pohybu celou generaci."

Během několik týdnů se Jirous stal uměleckým vedoucím Plastiků a staral se o všechno kromě finančních a hospodářských věcí - a kromě hudby, kterou nechával v rukou členů skupiny.

Na podzim 1969 mě jeden kamarád představil Jirousevi na ulici a on nás pozval k sobě na hostinu bramborových knedlíků, jak tomu říkal. Žil tehdy se svou ženou Věrou v malém bytě v postranní ulici ve východní části Prahy. Když jsme přišli, byli tam již dva členové skupiny. Hlavsa s dlouhými černými hladkými vlasy, spontánním smíchem a indiánskými rysy, na což byl velice hrdý a Josef Janíček, pracovitý a tichý hoch, který měl nos trochu nakřivo. Janíček se připojil ke skupině nedávno, když se rozpadli Primitives, kde hrál na kytaru.

Během dlouhé přípravy večere, na níž se všichni podíleli, vedl Jirous neustálý monolog o českých dějinách a o tom, jak i v nejčernějších dobách /a tehdy byla doba čím dál tím černější/ se Čechům dařilo udržovat plameny kultury. Pili jsme ohromné množství báječného světlého piva, které se nosilo v keramicejch džbánkách z výčepu naproti. Mezi svými monology pouštěl Jirous svoje oblíbené desky na starém gramofonu hrajícím přes rádio z druhé světové války. Lehl jsem si, najeden těžkými knedlíky, kyselím zelím a pivem, a poslouchal jsem Velvet Underground, Doors, Fugs a Captaina Beefhearts a přitom jsem v té hudbě začal pocítovat hloubku, o které jsem předtím nevěděl, jako bych ji poprvé poslouchal českýma ušima. Pamatuju si zejména na strážidelnou, oproštěnou skl. dbu Fugs na báseň Matthew Arnolda "Pláž v Doveru". Tu báseň jsme probírali ve škole, ale teprve teď známé verše "A tady jsme na temnější pláni... kde nevědomé armády bojují za noci" jakoby přímo vyjadřovaly tragédii, již tolik Čechů cítilo, tragédii těch, kdo se dostali do ostré bitvy dvou vyznání, ideologií a politických systémů a nevidí z nich žádnou cestu ven.

Dár týdnů poté, na začátku prosince, jsem viděl vystoupení Plastic People. Bylo to nejstálejší angažmá, jaké kdy měli, každý týden hráli na tancovačce v Horoměřicích u Prahy. Každé nedělní odpoledne nasedli vlasatci z pražských hospod do tří autobusů a jeli do té vesnice. Byla to typicky vesnická

hospoda s výčepem na jedné straně a jevištěm na druhé velkého sálu. Byla nacpaná, lidi se strkali, kouřili jak koníny a pili pivo jako by se báli, že brzy dojde. Jeviště zbobily obrovské nafukovací doutníky z umělé hmoty.

Když se začalo stmívat, vyšli na jeviště Plastici v bílých saténových róbach, které vypadaly, jako že v nich v níci spí, a s podivným černým makepem. Když začali nápaditou verzi "White Light, White Heat", vrhla se polovina posluchačů před jeviště a druhá polovina se dala do houpavého, neformálního tance, který neměl s Arthurem Murrayem nic společného. Při vyvrcholení písničky zapálil nakrátko ostříhaný chlapík bez obočí a řas dva bengálské ohně, které naplnily sál dusivým dýmem. Pak si nalil do pusy jakousi tekutinu a začal uprostřed parketu předvádět polykání ohně. Plastici zpívali všechny texty i svých vlastních písní anglicky, ale nebyla to srozumitelná angličtina. Jejich hra byla místy drsná a potrhaná, ale cítil jsem, že je jenom otázka času, aby se zlepšila. Když se objevil Jirous a kouleje očima a potřásaje vlasy se mě ptal, jak se mi to líbí, řekl jsem, že jsou skvělí, ale potřebují spolu ještě hodně hrát. Chvilí na mě zíral a pak řekl: "Umíš si člověče vůbec představit, jak je těžký sehnat angažmá?" Neměl jsem, ale brzy jsem to měl sám zjistit.

Na pozim 1970 jsem byl přizván do kapely jako zpěvák a doprovodný kytarista spolu s Jiřím Kabešem violistou, který hrával v 60. letech s bigbeatovou skupinou Teenagers. V té době už v rámci celostátních kulturních čistek stratili Plastici profesionální status a spolu s ním většinu vybavení, které měli vypůjčené od státní ~~koncertní~~ koncertní agentury. A dva z původních členů, Števích a Jernek, odešli.

Plán byl: nová skupina, která musí být co nejvíc soběstačná /Janiček, který byl dobrý elektrikář, vyrobil jednoduchý mixážní pult a zesilovače/, hrát jako amatéři a snažit se dosáhnout profesionálního statutu. Největším problémem vedle vybavení a nástrojů byla hlava 12, kterou musí řešit všechny amatérské rockové skupiny ve východní Evropě - kde hrát. Bez oficiálního povolení nelze získat místo ke zkoušení a bez takového ~~koncertního~~ místa je těžké sehrát se tak, aby se vyhovělo porotám, které bdí nad každým provozováním hudby v zemi.

Dočasně jsme to řešili tím, že jsme cvičili akusticky v bytech příbuzných, kteří byli ochotní nám vyjít vstříc. I to bylo ovšem složité. V Československu je chronický nedostatek bytů a není nic zvláštního najít tři generace rodiny, jak žijí jedna na druhé v jediném dvoupokojovém bytě. Poskytnout pohostinství pětičlenné rockové kapele není tedy nic jednoduchého. Navíc i když jsme se takhle mohli naučit vokální i instrumentální party, nevěděli jsme jak budeme znít na jevišti se zesilovačem. Bylo to jako bychom se pokoušeli namalovat obrovskou barevnou

fresku při světle svíček. Spoustu času na zkouškách zabralo propracovávání převzatých věcí, které jsme hráli, a to znamenalo strávit hodiny posloucháním pořád stejných desek. Problém byl ovšem v tom, že nikdo neměl stereo a často bylo hrozně obtížné rozluštit při mono reprodukci slova a jednotlivé instrumentální linky.

Navíc měli Plastici samozřejmě vlastní stále rostoucí repertoár, jehož větší část byla založena na kosmo-mytologické směsi všedních detailů s mystickou spekulací. Většinu textů a myšlenek dodával Jirous nebo jeho žena a když báseň nebo myšlenka zaujala Hlavsu, dlouho nad ní přemýšlel a přišel na zkoušku s detailně propracovanou basovou linkou a strukturou a s načrtnutými party ostatních nástrojů. Od začátku věděl, jak má výsledný tvar znít, ale pro nás ostatní členy kapely, bylo vždy dost místa pro vlastní nápady. Je pochopitelné, že hudba Plastiků směřovala - a je tomu tak dodnes - k nižším polohám, byla poněkud zatížená a nemelodická a pohybovala se v nahořilých ásecích a vlastní ~~komplexní~~ strukturou a náladou. V tom všem lze samozřejmě vysledovat vliv Velvet Underground, Zappy a Fugs, a často zcela přesně. Ale mocná atmosféra, kterou hudba vyvolávala - a ještě vyvolává - vycházela zcela z vlastního koliktivu ducha skupiny.

Naš první koncert byl zároveň také naší první zkouškou. Suchá je asi 50 km severně od Karlových Varů a místní beatový klub bylo panelákové "kulturní centrum" s nízkým stropem, jevištěm na jednom konci sálu a ručně malovanými portréty mrtvých rockových hvězd na zdech. Název naší skupiny byl na plakátech sotva čitelný, ale přes něj bylo velikými písmeny napsáno 20 METRŮ OD LESA! Později jsem zjistil, že to také souvisí s nedostkem bytů v Československu. Mladí milenci neměli dost možností být spolu sami a rockový koncert blízko vhodného lesa byl ideálním řešením.

Rozestavili jsme se na pódiu, kde nám do zad zíral Jimi Hendrix, a udělali jsme zvukovou zkoušku, kterou se nám podařilo protáhnout na hodinu, přičemž jsme pokřemdu přehráli tolik z našeho repertoáru, kolik se nám podařilo do té hodiny nacpat. Pořadatel, hubený nervózní chlapík s brádkou, chodil nervózně kolem. Venku se motal velký dav teenagerů, kteří pili laciný vermut a byli stále nevrlejší. Jakmile jsme ~~se~~ skončili zaplavili sál.

Nemohli jsme si přát lepší zahájení. Před námi hrála skupina Aktuál, kterou dal dohromady český umělec Milan Křížák a ve které hráli výrostci posbíraní na ulicích Mariánských Lázních a velmi nekonvenční nástroje /jako elektrické vrtačky a motorky/. Umělecky a hudebně byli mnohem odvážnější než my, ale obecenstvo očekávalo mnohem konvenčnější věci. Ačkoliv, jsme byli pořád podivní a trochu mimo, přece jen jsme zněli alespoň obvykleji. Přesto byl pro ně koncert šok. Ani tehdy ani později jsme neměli odposlech, takže jsem se neslyšel zpívat ani hrát a to, co jsem slyšel znělo stršně. Lidé v obecenstvu přicházeli a odcházeli ale

vypadalo to, že jsou rádi, že jim hrajeme. Jakýkoliv rock'n'roll byl lepší než žádný.

Během dvou let, co jsem s Plastic People byl jsme vystupovali před obecenstvem podle mého odhadu asi patnáctkrát. To byly nejlepší roky skupiny. Koncerty byly různého typu. Někdy to byla prostě tanečnická ve vysokéškolském nebo mládežnickém klubu. Někdy to byla zvláštní příležitost jako pocta Andymu Warholovi v únoru 1972 v Klubu v Praze, kde Jirous přednášel s dia-
pozitivy a americkém pop artu a my jsme přednášku "ilustrovali" hudbou od Velvet Underground. Hráli jsme ve městech a městečkách a kamkoli jsme jeli, následovala nás skupina věrných fanoušků, kteří na nás přijeli ze sebevětší vzdálenosti. Často po nás zůstávaly smíšené pocity - obecenstvo reagovalo přibližně podle věku - ale nikde na nás lidi nezapomněli.

Jedním z ukazatelů reputace skupiny - nebo spíš její vykřičenosti - bylo to, že se o naší činnosti začala zajímat policie. Někdy v roce 1971 začali vyšetřovat, zda si ~~illegálně~~ ~~navy~~ vyděláváme peníze /trestní zákoník to nazývá "nezákonné podnikání"/. Plasticí byli jeden po druhém /z nějakého důvodu kromě mě/ vyslýcháni, ale k žádnému obvinění nedošlo.

Na podzim 1971 jsme konečně našli místo na zkoušení, kde jsme nemuseli sedět někomu na klíně. Byl to starý cihlový klenutý ~~sklep~~ sklep v opuštěném činžáku v Holešovicích, hned vedle městských jatek. Hliněná podlaha byla zaneřáděná rozbitým sklem, dráty a špčky. Nedalo se tam topit a když nastala zima, zkoušeli jsme v kabátech a zahřívali jsme se lahvoým pivem a rumem. Jediným ústupkem na kráse tam byl na zdi plakát Mothers of Invention ukradený v Berlíně z plakátovací plochy. Ale bylo to kouzelné místo, protože poprvé od té doby, co jsem se připojil ke skupině, jsme mohli skutečně společně hrát namísto učení mechanických riffů, které se pak lepily na scéně dohromady. Myslím, že to bylo právě v téhle době, kdy to, co Plasticí přijali od Velvet Underground a dalších skupin, začalo uvolňovat jejich vlastní, strukturovanější přístup ke psaní písniček: začaly vznikat věci, které byly ze vši jejich hudby nejjasněji vyvážené mezi Evropou a Amerikou.

Nad zemí jsme měli premiéru nových věcí v červu 1972 v dělnickém klubu ječné továrny na druhém konci Prahy. Byl to náš největší koncert v Praze a zároveň taky poslední. Mezi obecenstvem byl Egon Bondy, undergroundový básník velmi populární mezi mladší generací, a byl bezmezně nadšen, tím co slyšel. Poznamenal, že by Plasticí měli zhudebnit jeho básně. Z tohoto semináře vyrostla hudba, která se posléze objevila na jejich prvním LP, Egon Bondy's Happy Hearts Club Banned /zakázaný klub šťastných srdcí Egona Bondyho/.

Týž večer došlo k tomu, že opilý pomocný policajt vyprovokoval v hale budovy rvačku. Přijeli jiní dva v uniformách a zatímco se jim Jirous snažil vysvětlit, o co jde, stříkli mu zblízka do očí slzný plyn a od-

vedli ho na místní policejní stanici. Ještě tu noc ho pustili když přátelé a svědci, kteří šli s ním na stanici, všechno vysvětlili. Ale v Praze už nám žádný koncert nepovolili a brzy na to se Plastici museli vystěhovat i ze sklepa. Činžák v Holešovicích sbouvali, aby uvolnil místo pro prázdný pozemek zarostlý plevellem.

Když jsem ze skupiny na konci roku 1972 odešel, nešlo o rozchod, ale o postupné vzdalování, které souviselo s novým směrem, jímž se začali ubírat. Dokud byla jejich hudba založena na západním rocku a texty se zpívaly anglicky, mohl jsem jim něco přinést ze své zkušenosti. Ale nyní se kapela stále energičtěji vracela ke svým kořenům a chtěli oslovovat posluchače jejich vlastním jazykem. Ačkoliv jsem tento posun podporoval, nemohl jsem se už takové práce zúčastnit, i když jsem byl už dost asimilovaný.

Základní posun ve směru se udál v téže době., kdy do kapely přišel saxofonista Vratislav Brabenec. Brabenec byl vytáhlý zrzek, jehož nos byl křivější než Janíčkův a jehož hudební zázemí bylo spíš jazzové než rockové. Hrál vypjatá nádherná free sóla, která se zjevně lišila od formalističtějšího přístupu Plastiků. Brabenec rezolutně odmítl dělat převzaté věci a kostky byly vrženy.

Ke konci roku 1972 už s Brabencem se Plastici znovu pokusili získat statut profesionální skupiny. Tentokrát na porotu složenou z oficiálních hvězd pop music, kritiků a jiných hudebníků dostatečně započítali a povolení jim bylo kupodivu uděleno. Za čtrnáct dní však přišel dopis Pražského kulturního střediska, který rušil rozhodnutí na základě toho, že hudba Plastiků je "morbidní" a měla by "negativní společenský dopad". Ivan Jirous okamžitě na PKS telefonoval a ptal se, kdo jiný by mohl Plastikům povolit veřejná vystoupení, řekli mu, že to může jenom PKS. Tak začala strategie vytváření soukromých příležitostí ke hrání, jako byly oslavy narozenin a svatebních hostin. O tom, že by se měli vzdát nebo couvnout, nemohlo být ani řeči.

Když bylo stále obtížnější hrát "oficiálně", začala se v Praze rozrůstat undergroundová scéna a nelze pochybovat o tom, že tu byl hlavní inspirací příklad Jirouse a Plastiků. Ladý básník Pavel Zajíček se spojil s Olavou ve skupině DG 307, což byl vlastně Vice-band užívající nekonvenční instrumentace k vytvoření dramatických nervy bičujících doprovodů pro Zajíčkovy vizionářské verše. Jiná skupina, která vznikla v těchto letech, byla proto-punková jednotka s názvem Umělá křesťanství, která vznikla a jako živá buňka se rychle rozdělila na dva celky. Kapely UH byly syrové, energické a přímočaré, učily se neustále dalším hraním s jejich muzika vděčila za mnoho stejně Plastikům jako americkým skupinám druhu MC-5. Underground si začal vytvářet vlastní styl a tradice.

Zároveň rostl pocit obklíčení nepřátelskými silami. V létě 1973 byl Ivan Jirous se třemi kamarády zav-

řen poté, co inzultovali v pražské hospodě nějaké penzistu. Normálně by byli strávili noc na záchytce a pak šli domů, ale napadený byl tajný policajt na penzi a mezi urážkami byl i "plešatej bolševik". Všichni čtyři šli do vězení a Jiřous dostal devět měsíců.

Když byli ještě všichni ve vězení, měli hrát Plasticí na koncertu nedaleko Českých Budějovic v jižních Čechách, což byla událost, která věšla do dějin jako Budějovický masakr. Rockové koncerty byly v té době už tak vzácné, že se zpráva roznesla jako oheň v suché trávě a tisíce lidí z celé země se sjeli do Budějovic na vážnou zábavu. Ale dřív, než mohli Plasticí vystoupit, přijelo několik autobusů policajtů, zrušili koncert a nařídili všem, aby se vzdálili z města. Davy mladých lidí byly policií a vojskem zahrnány na budějovické nádraží, kde byly nahnány podzenním tunelem na perón. Podél zdi tam stáli najatí rváči s obušky, takže bylo dost zlomených nohou a prolité krve. Všichni, kdo jeli do Prahy, byli nacistickým způsobem nacpáni do jednoho vagónu a po cestě do Prahy je po jednom brali do kupé kde fotografovali a stručně vyslýchali. Na každé stanici stály davy policajtů, aby nikdo neutekl. Šest lidí pak zavřeli a tucty jich vyhodili ze škol. Budějovický masakr byla dobře připravená operace vedená vojenským způsobem, která byla počáteční srážkou ve svaté válce proti nekonvenční rockové muzice která od té doby pokračuje stále.

Odpověď undergroundu byla typická: nic se neděje. O několik měsíců později, v září 1974, se konal první velký festival undergroundové muziky. Menší koncerty se konaly čas od času v menších městech okolo Prahy. Přes obrovskou opatrnost, s jakou se takové koncerty organizovaly, objevila se téměř vždycky policie. Někdy si jen zapsali jména všech přítomných, jindy zavírali. Od Budějovického masakru byla policie přítomná při všem, co underground podnikal. Proto bylo tak překvapující, že se neukázali při druhém festivalu undergroundové hudby v lednu 1976. Když jsem teď o dva měsíce později krácel přes Karlův most a pozoroval jsem, jak padá sníh na ctihodné pražské střechy, bylo mi jasné, že policie využila těch dvou klidných měsíců, aby se připravila na velký tah.

Nad lahví vyslivce, žíravé žitné pálenky, jsme s kamarádem přehlíželi obraz zkázy: zavřeno dvacet sedm lidí, většinou členů skupiny Plastic People, Umělá motta a Never and Vazelína, zabavené zesilovače, reproduktory a některé nástroje plastiků, jež byly během posledních pěti let pečlivě udělány na koleně a o které se jako v komuně dělily i ostatní undergroundové kapely; prohledány tucty bytů a zabaveny nespočetné fotografie, pásky, samizdatové texty a knihy, vyslýcháno přes stovku lidí. Byla to největší policejní akce od počátku 70. let a neočekávaně změnila podobu rocku v Československu.

Už další den se západní tiskové agentury v Praze chopily zprávy a poslaly ji do světa. Na Západě vyvo-

lala údiv a nemožnost porozumění: "Češi zavírají lidi jenom za hudbu? Neuvěřitelné!" Během čtyřadvaceti hodin se zprávy vysílaly zpět do Československa na vlnách BBC, Hlasu Ameriky a Svobodné Evropy, které dohromady poslouchá asi tři milióny lidí. Náhle se Plastic People of the Universe dozvěděla celá země. Vláda odpověděla - příliš - pozdě - svou vlastní verzí bulvárního tisku: tito takzvaní hudebníci, psalo Rudé Právo, byli jenom vlassatí neurotici závislí na drogách a případy pro psychiatry, kteří si libovali v nejhrubších perverzích a záměrně zpívali vulgární a protispolečenské písně. Pro tisíce nespokojených a odcizených mladých lidí v zemi to byla nejlepšší teklama, jakou si Plastici mohli přát.

Jiným očekávaným důsledkem razie bylo to, že na obranu undergroundových skupin vystoupila zakázaná intelektuální elita Československa - lidé kteří byli vytlačeni z veřejného života po sovětské invazi. Skupina intelektuálů, mezi nimiž byli i dramatik Václav Havel a filosof Jan Patočka, napsala otevřený dopis západoněmeckému romanopisci Heinrichu Böllovi, kde se dovolávali jeho pomoci. Bývalý člen Dubčekova politbyra napsal otevřený dopis vůdcům Československa, stejně tak jako skupina bývalých právníků a soudců, kteří byli rovněž obětmi politických represí.

Když se konal s undergroundem proces, byli už všichni kromě sedmi propuštěni na svobodu. Ostatní byli obviněni z "organizovaného rušení klidu". V jednom procesu dostali členové skupiny Hever and Vazelina až patnáct měsíců vězení. V největším procese, který se konal v Praze v září 1976, byli odsouzeni Ivan Jirous, Vratislav Brabenec, Pavel Zajíček a Švába Karásek k trestům od osmi do jednoho a půl roku, Ivan Jirous dostal trest nejdelší.

Příklad hudebního undergroundu i energie a solidarita, kterou vyvolaly procesy, inspirovaly Václava Havla /který je dnes sám ve vězení/ - /psáno v únoru 83, pozn. překl./ - a další k tomu, aby zformovali hnutí za lidská práva, jež se objevilo v lednu 1977. Výsledkem byla Charta 77, manifest vyzývající československý režim, aby dodržel lidská práva, jak se k tomu zavázal podpisem Helsinských dohod a dohod v OSN.

Charta 77 obrovsky vzpružila většinu lidí, ale zároveň vyvolala zotřetí. Policie podnikala rozsáhlá zatýkání a bez oddechu pronásledovala signatáře. Tentokrát zavřeli i mě, klasicky brzo ráno doma. Během osmihodinového výslechu, který následoval, jsem odmítl mluvit o čemkoliv jiném než o sobě, ale zřejmě i to stačilo. Do 11. července 1977 jsem musel z Československa odejít.

Několik dní před mým odjezdem jsme s Plastiky sešli, oprášili jsme všechny písničky, které jsme společně hráli a udělali jsme malý večírek asi pro padesát lidí ve staré chalupě v kopcích u Děčína v severních Čechách. Několik hodin jsme hráli staré věci a tak oživaly staré zlaté časy, vzdálené jako idylický sen mládí, dny, kdy bylo ještě ~~dobro~~ předstírat aspoň na chvíli, že žijeme v normální zemi.

O půlnoci někdo zaklepal na dveře. Najednou byl dom plný policajtů a během půl hodiny nás deset odváželi ve svých vozech. V Děčíně byla policejní stanice plná nevyspalých civilů s obuškami. Oddělili mne od ostatních a když jsem odmítl vypovídat, naložili mne do auta a vezli mne do Prahy. Když jsme se přiblížili k městu, kde jsem strávil deset let života, řekl mi policajt vedle mne na zadním sedadle - později jsem se dozvěděl, že to snad byl Koudelka, který vedl celou policejní kampaň proti undergroundu:

"Podívejte se, za pár dnů odjíždíte odsud. Nepřejeme si, abyste na Západě dělal něco - rozumíte mi - abyste Plastikům pomohl."

"Že budu na Západě budu mimo váš dosah."

"Vaše žena jede s vámi?"

"Ještě nedostala papíry."

"Je vsadím se, že byste ji ještě někdy rád viděl."

Podíval jsem se na něj, ale ve tmě jsem mu do tváře neviděl.

"Klidně tomu říkejte vydírání, jestli chcete, ale raději byste mi měl věřit" -

Řidič zastavil auto u okraje silnice. Byli jsme stále ještě v černé, prázdné venkovské krajině. -

"Měli jsme vás přivést do Prahy. Jsme tady," řekl Koudelka. Ukázal na malou, špinavou ceduli, která se nesmyslně nakláněla nad příkopem. PRAHA. Řidič vystoupil a otevřel mi dveře, které se zevnitř otevřít nedaly. -

"Na shledanou, pane Wilsons. A kdybych byl vámi, poradil bych kamarádům, aby na nějakou dobu nechali muzicírování."

"Když jim v tom nemůžete zabránit vy, jak bych mohl já?"

Dveře se zabouchly. Auto se otočilo, já zůstal stát v noci a světla Prahy blikala v dálce jako souhvězdí padlých hvězd.

O několik dní později jsem přijel do Anglie a v Londýně jsem čekal, až přijede moje žena. Bylo léto 1977 a vládl punk rock, radostné nadšení v ponurých klubech a permanentní analýza v New Society. Všichni najednou objevují kapely, které před deseti lety inspirovaly Plastic People - Velvet Underground, Captain Beefheart. Šel jsem na promítání posledního dokumentárního filmu Sex Pistols, byl samý zatékání protest, zuřivost a vzpoura proti vrchnosti, šel jsem pak za kým si z doprovodu Pistols a navrhoval jsem, aby propašovali film do Československa, aby povzbudili Plastic People.

"Plastic People?" odpověděl mi s nafoukanou noblí podrážděností, "Ti jsou antisocialističtí. Nepodporuji fašistické rockové skupiny. To bych ten film raději poslal do Jižní Ameriky."

No jo, Sid Vicious si přichvil k vlastním ponožkám, to povzbudí černé sebevědomí v Sowetu. Že jsem se vůbec ptal.

V Československu byl mezitím Ivan Jirou propuštěn na podzim roku 1977 z vězení a téměř okamžitě zase zatčen za nějaké nevhodné poznámky při vernisáži. Dostal dalších osmnáct měsíců. Vloni v listopadu byl zatčen počtvrté - tentokrát za spojení s undergroundovým časopisem VOKNO. Letos v září schválil odvolávací jeho trest tři a půl roku v nejprísnějším vězení. V takovém vězení máte dovolenou jednu hodinu návštěvy za rok. Většina spoluvězňů sedí doživotně. Jsou vážné obavy, že to Jirou nepřežije. Je to vysoká cena za víru, kterou zapálily před lety anglo-americké rockové skupiny.

Plastic People i nadále psali hudbu, ale byli a stále ještě jsou pronásledováni policií. Mladší skupiny se jim vyhýbají, jak říká Vratislav Brabenec, který od loňského dubna žije ve Vídni, protože všude s sebou přitáhnou policii jako vši. Přesto se jim podařilo od roku 1977 napsat, zahrát a nahrát čtyři důležité věci. Nejvýznamnější jsou Pašije, velkolepé rockové podání Kristova ukřižování, které bylo zahráno a nahráno ve stodole patřící Václavu Havlovi, zatímco stodola byla obklíčena policejními oddíly, které byly rozmístěny v polích a lesích kolem. Plastici také hráli ve venkovských chalupách, ale policie vždycky poté dům vyhodila do povětří nebo zapálila. Jejich poslední věci, cyklus písní vycházejících z díla radikálního českého filosofa Ladislava Klímy a koncerty na texty Vratislava Brabence, už lze těžko popisovat v hudebních pojmech. Je to kondenzovaný boj. Na povrchu je to boj s režimem, který není schopen tolerovat jinou hudbu, než tu, která vznikla k jeho obrazu. Ale v podstatě je to boj mezi principy života a smrti.

V českém undergroundu přesto vzniká nová generace a zdá se, že přes veškerou represi je tam veselo a odváženě tam jiskří. Vloni jenom v Praze bylo zakázáno přes třicet skupin, což je skutečnost mnohem nadějnější, než se na první pohled zdá. Nové skupiny mají názvy jako Energie, Garáž, Zabí hlen, Psí vojáci.

Před deseti lety byli Plastic People téměř sami - nyní pokračuje jejich potomstvo. I oficiálně vycházející hudební časopisy si uvědomují skutečnost, že rock v Československu vře. Ale skupina která udržovala po celá 70. léta jeho plamen, se v tisku nikdo nezmiňuje. Z oficiálního hlediska Plastic People neexistují.

Nedávno čekal Milan Hlavsa na ulici na zelenou a slyšel rozhovor dvou mladých pražských teenagerů:

"Slyšels to? Plastici jsou prej v Americe."

"Kecáš," řekl druhý, "jsou zavěny."

A Hlavsa, usmívající se ne-osoba, se jich dotkl svými nehmatatelnými rameny a šel dál.

THE PLASTIC PEOPLE : CO ZNAMENÁ VĚSTI KONĚ / LEADING HORSES/
/shades, květen 85/

V článku Paula Wilsona o rocku za železnou oponou v časopise Musician v únoru 1983 se říká: "Z oficiálních hledisek Plastic People neexistují."

To je samozřejmě lež. Ne snad ta největší, ale jen jedna z těch menších, které podpírají "krvavý režim". A Co znamená věsti koně je toho důkazem.

Pro některé jsou Plastic People jenom kuriozitou. Pro jiné jsou jiskrou naděje, případem, v němž stojí za to věřit. Pro každého by měl být poslech jejich hudby povinný.

Zrození rock'n'rollu bylo reakcí, útokem proti establishmentu a výzvou k boji. V televizi Elvise vysílali jenom od pasu nahoru a pověstná čtyřka ohrožovala čistotu mladých dívek /ačkoli se stali přijatelnými když se objevili jako alternativa Rolling Stones a ukázali tehdejší mladým lidem ještě horší možnosti/. Ještě docela nedávno zakázala drahá a milovaná BBC vysílat na svých vlnách Sex Pistols za to, že nehrají státní hymnu s patřičnou úctou, vedle dalších prohřešků. Ano, rock je nebezpečná věc, pokud ovšem není v rukou těch správných úřadů, což tehdy a nyní znamená obchodníků.

"Z oficiálního hlediska Plastic People neexistují." Vychutnejte to chvíli na jazyku a ucítíte chuť vzdoru. Je možné, že po poslechu Co znamená věsti koně budete mít tentýž pocit. Každopádně to není hudba každému po chuti a nejméně ze všeho úřadům - ať jsou kdekoli a kdykoli.

Hudba je poněkud nespojitá a podle měřítek "svobodného světa" není zvláště vytříbená. Přesto je velice silná. Většina této síly vychází z textů zpívaných česky, ale pro ty z nás, kdo tento jazyk dostatečně neovládají, je přiložen jejich překlad.

"Nyste si představili, co několik málo lidí hraje za železnou oponou, tak tenhle deska zní jako pravá psychedelic /samozřejmě si vzomeneme na Captaina Beefhearta/ promíchaná freejazzovým bopováním jako Art Ensemble.

Příkladem za všechny je skladba "Trocha rozvahy neuškodí ani kuřeti. Je to "těžký kousek", kde má hlavní roli houslista Ladislav Leština hrající á la Jean Luc Monty, ale beze vší pompy a s upřímností která je vůbec pro album typická.

Delirium je odvážné avantgardní přemýšlování s textem, který se dokonale hodí k názvu: "havraní rackové potkání tmaví havraní rackové potkání snoví havraní rackové potkání mě potkali." To je hrůza!

Ještě hroznější je ale poznámka na příloze: "Po dlouhých přípravách se nám konečně podařilo uspořádat koncert pod názvem Co znamená věsti koně. Konal se v domě jednoho přítele... Po několika týdnech byl dům pohlcen záměrně zapáleným ohněm, Státní policie téměř přiznala, že áh, zapálila."

Trocha rock'n'rollu je asi spousta anarchie ale

to je jedno: "PLastic People neexistují". Přinejmenším oficiálně. Pro ty z nás, kdo jsou ochotní riskovat, zasílá tuto i předcházející dvě desky - Zakázaný klub Šťastných srdcí Egon Bondyho /Egon Bondy's Happy Hearts Club Banned/ a Pašije /Passion Play/ -

Boží Mlýny
63 Hocken Avenue
Toronto, M 602 KL.

A nikomu to nepovíme

Robert Taylor

Independent Music Magazine, květen-červen 1984:

Česká skupina, jejíž členové byli za svou otevřenost zavřeni, nebo spíše za svou pouhou existenci. Nikdy jsem je předtím neslyšel a bál jsem se, že budou znít jako imitace Západu. Namísto toho je to velice svoje skupina, zpívající se všudypřítomností základem violy, elektrických ~~křiků~~ houslí a hučících dechů /které se občas prolomí do free pasáží/ s bicími a pin mem poskytujícími přízvuk. Je to velmi podobné elektrické smuteční mši, ačkoli zůstává odhodlání a síla. Nahrávka z nutnosti po domácíku pořízená je velice dobrá. původní texty s překladem přiloženy. výborné.

+ + +

Mademoiselle, červen 1984:

Nálokeří hudebníci kdekoli na světě riskovali pro svou hudbu tolik jako Plastic People of the Universe, československá skupina, jejíž nahrávky a koncerty jsou pravidelně potlačovány a jejíž přátelé jsou vystaveni trvalému pronásledování českou vládou. Hudba na desce "Co znamená vésti koně" byla poprvé hrána v domě jednoho z přátel skupiny, o několik týdnů později dům lehl popelem, pravděpodobně jej zapálila policie. Písně s češtinou texty, které jsou na desce přiloženy nejsou otevřeně politické, přítomnost vidí smutně a obávají se budoucnosti jen se skrovným zábleskem naděje v bezútěšnosti. Hudba je pečlivě prokomponovaná směsice moderní komorní hudby /s elektrickými houslemi, vilolou a klarinetem/ progresivního rocku banných King Crimson a Franka Zappy a lehkých melodií východoevropského folklóru. Je to pohled do úplně jiného světa.

Radio CARLTON, OTTAWA, duben 1984/ ????

Plastic People: Leading Horses - 15. místo top 25
- alternative records.:

Z čs. undergroundu přichází již čtvrtá nahrávka nyní již legendárních P.P.U. Z mnoha hledisek je to zatím jejich nejdokonalejší dílo. jednoduchá, ale vyostřená produkce, solidní aranžmá a neomezovaná sóla je staví na vysokou úroveň, mají poloprofesionální zvuk. Lvi podíl na sólech má saxofon a klarinet Vratislava Brabence, jež je přední kvality. Zaručený prvotní puls dodávají skidby i basa Milana Hlavsy, bicí Jana Brabce, zatímco Josef Janíček na elektrické piano, Jiří Kabeš na šestistrunnou violu a Leština na elektrické housle dodávají zbarvení. Je to jazz a rock, je etnický a je to i něco víc, sleduje jejich vlastní hudební tradici, ale je, zdá se, ještě účinnější, neboť stojí sám o sobě jako hudba, ne už jen jako kuriozita.

+ + +

/ ddtto / - ??

DG 307 : DAR STINUM / GIFT TO THE SHADOWS/:

Tohle je skutečně rána! Zatímco Plastici jsou nám z Československa známi, DG 307 jsou pro nás neznámi. S takovou LP však dlouho nezůstanou. Zvukově připomínají Flastiky, jen mají výraznější spodní polohy - bicí, basu, housle, hlas. S touthle malou sestavou vytvářejí scénu, nad níž se ustavuje básnická recitace - mocný hudební dojem. Kombinace dlouhých rozvíjejících se instrumentálních pasáží, jež se proplétají s instrumentálních pasáží, jež se proplétají s lyrickými zařikávaními, je mocně upoutávající. Zvláště druhá strana - "Rája z kosti" a "Jsme slepí ptáci". Tady se dostávají skutečně k jádru - témata se rozvíjejí do takové instrumentální improvizace, jaká se často neslyší. Jsou-li Plastici přirovnávání k dehtu a peři, pak DG 307 jsou jako krev a střeva. Obojí jsou úžasní.

R O Z H O V O R S B O H E M

Báseň Vratislava B., kterou jsem našel osiřelou
a adoptoval jsem ji za vlastní. Jako vlastní ji též
předkládám.

E. B.

Hutníci

Jdou v brýlích s tyčemi
jsou stejní

Monstra

Valí se na ulici ven z města
řvou, mávají tyčemi
Zas jsou stejní

Monstra

Ve městě už není ani jediný hutník
chi-li hutníka - musím za město

Monstra

Za městem je hora hutnických brýlí
Za městem je les zabodnutých ocelových tyčí
Hroud železa unáší cáry stejnokrojů
Na rozkvetlé louce leží spousta nahých mužů
Už zase jsou stejní

Monstra

Vrátil jsem se do města
Sedím u vyhasínajících Martinských pecí
musím přiložit
Jsem jediný hutník - bez tyče - bez brýlí
Krásné povolání
Škoda, že se vrátí

Monstra

Bože, řekl jsi abych vešel do tohoto divadla.
Vešel jsem tedy jakoby nebyla možnost volby.
Kdo král v této hře?

Ve chvíli, kdy král promluvil poprvé, jedni z diváků
vyhrkli štěstím a druzí bolestně zaúpěli, a to současně,
takže se zdálo, že všichni přítomní vydali temný, nic
neříkající zvuk.

Tak tento člověk je králem. Začal jsem se bát o celé di-
vadlo. O jeviště, hlediště, o herce i o diváky.

Vstal jsem, abych vysvětlil králi, že je neschopný vlády
že se nezná... ale byli zde krutí pořadatelé s páskou
a s podlitýma očima krví, a ti mě usadili na místo mně
vyhrazené.

Bože, proč jsi mne posílal, když mám jen sledovat ze
svého místa jak tě znovu ubíjí?

V hledišti se jedni smáli - to ti, co si mysleli, že jde
o komedii, my druzí jsme rozpoznali, že jde o truchrohu,
na jejímž konci poteče lidská krev. Ti v předních řadách
se báli o svůj oblek. Asi věděli, že lidská krev z šedých
obleků nepouští jen tak.

Rozhodl jsem se opustit divadlo.

Bože, nikdy nevím, jak dlouho se mám účastnit, mohu-li
říci, tak dost, je třeba odejít.

Zatímco se jedni významně chcechtali vevnitř, druzí se tlačili u východu.

Neštěstím odcházejících byly dveře s nápisem - OD SEBE. nevšimli si - táhli k sobě a s hrůzou zjišťovali, že jsou zde zavřeni.

Zatím krále nejevisti přešla dobrá nálada. Začala likvidace v mnoha podobách.

Přešel jsem po mrtvolách přede dveřmi, přečetl jsem si - OD SEBE a vyšel jsem ven.

Co teď, Pane, ptal jsem se před divadlem.

V tom z divadla vycházeli i mrtví. Valili se v nekonečných osmistupech a zaplavovali ulice.

Chodil jsem ulicemi a sledoval jsem, jak žijí mrtví našeho města. Mrtví našeho města milují mrtvost svých mrtvých.

A žijí po způsobu divokých koní, milují se krásně a spontánně po způsobu divokých koní.

Nezkrocení a svobodní vbíhají v houfech za soumraku do ulic našeho města.

Nevycházej máti s prádlem na mandl.

Uskoč má sestro, ublíží ti nadosmrti, buď doma dle dku, nepřejdeš.

Vyšel jsem na ulici vstříc letícímu stádu.

Dyť ti nakopou, na kopytech tě roznese, naši volali za mnou.

Vyšel jsem, aby mrtví našeho města, krásní divocí koně byli osedláni duchem svatým, aby Tě Pane, snesli v sedle.

Bože, buď se mnou v této chvíli, ať se neposeru strachy, ať se neobrátím a neběžím bezhlavě s těmi, kterým jsem vyšel vstříc.

buď se mnou, ať nejsem frajírkem naší ulice, holičem božství, sviňákem v záhonu salvií, bezbřehým slizem městského obvodu Praha 5, potřebuji Tě, Pane, nutně.

Všichni se seřadili a vyšli.

Není dobré být člověku samotnému.

Není dobré být v krajině sám.

Šel jsem též v útvaru, aniž bych čemu rozuměl.

Příjemné byly ty chvíle našeho pochodu, v nichž byl výhled zakrytý.

Hřeživé představy cíle zlehčovaly náš krok.

Vše, co jen trochu tížilo, muselo být odhozeno, vše, závažné, vše neskladné, nehoďící se pro spěch bylo hozeno na zeda.

Jen třípytky, zrcátka, kartáčky na zuby, příručky snadno a rychle, jen věci lehké a nutné mohly obstát v našem pochodu.

Neštěstím našeho pochodu byla věž s možností výhledu.

Lezli jsme nahoru po nekonečných točitých schodech.
Schody končily.

Tuto skutečnost nevzalo na vědomí naše nitro,
které šlo dál po nekonečných točitých schodech,
aby se konečně rozhlédlo.

Věž a možnost výhledu se stala neštěstím našeho pochodu.
Uhostejní - kteří padli na pochodu
ubozí - hrdinové pochodu
blahoslavení, - kteří nešli.

Po věži se mnozí seřadili do útvaru a vyšli těžkým krokem.
Věděli již, že nejdou nikam.
Jiní se oddělili - po jednom bloudili krajinou,
hledali si místo, kde by navždy spocínuli.
Jiní vyčerpaní a znechucení, zůstali navždy pod věží.
Já jsem se rozhodl, že se vrátím k počátku.
Šel jsem zpět po udupané louce,
po louce poseté drahocennými věcmi,
které museli být odhozeny ve spěchu, aby zrychlily
pochod.

Můj život započal až tehdy, když jsem v dáli na louce
zneuctěných hodnot, spatřil bledého kluka s rukama v
kapsách.

Čedý i jiní - nezávisle na mně - se rozhodli k návratu.
Přiložil jsem ruce k ústům a řval jsem jako kráva:
Příteli, bratře, sou-druhu, kolegáčku můj zlatý,
tovaryši můj, milý můj - tady jsem - pojd', jdem spolu
až k počátku.
Na počátku byl tichý s ích - na počátku byla hudba -
na počátku bylo slovo a to slovo bylo u Boha
a tam přebývalo mezi námi.

Myslel jsem, že zde budu sám - každý druhý den vám
přicházeli další.

Jedni břemena nesta druhých
/to buď zdrav, králi židovský/

I vy jeden druhému nohy omívejte
/no to buď zdrav, králi židovský/

Nesuďte a nebuďte souzeni
/to buď zdrav, králi židovský/

Nehledejte jen věci svých
/to buď zdrav, králi židovský/

A chce-li někdo sako, dej mu i plášť
/no to buď zdrav, králi židovský/

Schovej svůj meč svůj do pochvy
/to buď zdrav, králi židovský/

Jidáš políbil Ježíše a řekl:
buď zdáv, králi židovský

Oblékli jej v šarlat a posmívali se:
buď zdráv, králi židovský

Žízním
/tak buď zdráv, králi židovský/

Dokonáno jest
/tak buď zdráv, králi židovský/

Vyšli z hrobu a aj Ježíš potkal se s nimi:
Zdrávi buďte
/jé, buď zdráv, králi židovský/

Ty pojď za mnou
/no to buď zdráv, králi židovský/

..... a stane se v těchto dnech,
že povstanou bledí žáci z městské večerní školy
v průměrném věku čtyřiceti sedmi let
a budou zmateně, jeden po druhém odříkávat
vybraná slova po CH:

Chlopeň	Chamtivý	Chumeliti se
Chudoba	Chaluha	Chroust
Chránítko	Chrám	Chvástati se
Chobot		

Zastavte Zastavte
Běžím za autobusem a volám
Ale pak toho nechám
Určitě toho nechám
Znám se

Lidstvo je jako zájezdový autobus
Který se žene stovkou po asfaltu
Maj toho dnes hodně prohlédnout
A cestující se baví jako obvykle

Tady hrají karty
Vzadu se pokouší o zpěv
Jiní vyprávějí sprosté anekdoty
Ženský se smějou ječivým smíchem
A soudruh z osobního se vnucuje mladé paní
Které se roznemohl manžel a nemohl s námi jet
Určitě to znáte
Je to pokaždý stejné

Chlapi křičej
Aby se zastavilo támhle u té hospody
Kluci si představují
Že řídí autobus
A Jarouškovi je z té jízdy na nic
sedí vpředu a tiše zvrací do pytlíku
tak autobus uhání dál - naši opravdu krásnou krajinou
s nic netušícími lidmi

Jen řidič to ví a ten to nikomu neprozradí
Nechce pokazit tak pěkný zájezd
Nechce přetřhnout falešný zpěv
ječivý smích a flirtování
Je mu líto kazit tak krásný zájezd

Jediný řidič to ví
Praskaly brzdy a ten rozjetý autobus už nikdo nezastaví
Praskaly brzdy a ten řítící se autobus směřuje jasněmu
konci
Takový to byl krásný zájezd
Škoda
Že musí končit
Zrovna když karbaník vynáší trumfové eso

Před koncem té nejšpovnější anekdoty
Když vzadu zpívají - ze týden bude la-la-la-la-la zas...
Zrovna když ta mladé paní bila soudruha z osobního
Škoda
Že musí končit
Dříve než Jaroušek nazvrací plný pytlík

...a víš co je ďábel? Já vlastně taky ne:
No to je síla. nebo stav. Nevím to, si takhle:

Vyjel jsem si jen tak
čtyři koně táhnou můj vůz
Krásné spřežení a já
/nemám rád koně/
špatná sestava pro večerní pouť
Na lesní cestě držím opratě v rukou
myslím si, že řídím koně, že udržuji směr,
ale v podstatě odbočit nelze
Koně musí klusat tímto výsekem
A les končí
Vyjíždíme na široké prostranství
Kudy nyní, když cesta není vymezena
Koně čekají na pokyn
Nerozhodný vožka bez cíle

Do vožka ví, to koně tuší
Končí večerní projížďka
Nastává divoká jízda

Koně vyrážejí v před
Luštěné otěže visí bezvládně k zemi
Nepoznávám krajinu, kterou jsem hnán
Netuším, kam jsem vlečen
Čekám ze tmy smrtící náraz.

Já, splašené spřežení a já neschopný vožka
Já, mnoho-mohoucí koně s bezmocným vožkou
To je pekelná jízda,
v které ďábel koně bodá.

Tvůj lid, lid Boží, putuje Tvým časem.

Ty sleduješ pouť lidu svého z vyvýšení,
ze svého kříže,
z perspektivy ptactva nebeského
a sleduješ tanec pod sebou,
vidíš zbrojnoše, jak se rvou o tvé roucho

Sleduješ pouť lidu svého z ponížení
služebník zbitý a smetený z cesty
z perspektivy zeměplazů a žab
vidíš nad sebou pochdující
cítíš jak jsi pošlapán

Ty nezůstaneš ani ve svém vyvýšení
ani ve svém ponížení
Ty zůstáváš s lidem svým
odchází-li lid Tvůj sloužit cizím bohům
odcházíš s lidem svým
jsi místem bolavým raněným
svědomím lidu svého
"Navrať se syne Jakobův"

Je-li lid tvůj krutý a bojovný
neodcházíš
nejsi katem ani zbrojnošem
jsi jejich hlavou stínanou
"Navrať meč do pochvy jeho"

Je-li Tvůj lid zbabělý a podlézavý
nezříkáš se hřbetů ohnutých
když se Tvůj lid, po způsobu děvek, dává mocným
zůstáváš ~~xxxxxxxxxxxxxxxx~~ s lidem svým
"Rozněmeň se dcerko Kristova"

Když lid Tvůj se rozbíhá ke skoku
do propastí zahynutí
Ty stojíš na pokraji a ukazuješ k horám
rozptyluješ-li se, lid Tvůj v bezbřehém moři
svazuješ k sobě zbylé
a věnce pouštíš po vodě

Jakube, zahraj
tady máš zlaťáky
zmáčkni tu mou

Jó, tak ty nebueš hrát?
To my ti dokážem že jo
Ty ti tu tvou loutnu
vomlátíme vo hlavu

Jakube zahrej
zakřičely mlčící oči Jakubovy mámy
Vždyt
loutnu ti rozbijí
kobyolkou ti vyrazí lebku
kolíčkem tě přibijí
na struně tě oběsí
Kubo, zasměj se
Dubíku, zaspívej jim

Pánové, povídá Kuba
Já vám už nikdy nezahraju na loutnu
neboť radost utekla od vás
zvuk trubky už neslyšíte
neboť tlumítka jsou mocnější trumpet
a budete-li chtít zpívat
vzpříčí se vám v ústech umělý chrup
až budete chtít muziku
učte se na "vozeňbouch"
padněte na kolena
sepněte ruce a bijte hlavou o zem

Jakube, Jakube
co s námi teď bude
Jakube, Jakoubku
spálí nám chaloupku

Člověk s rozpaženýma rukama
má podobu kříže
Jeho osou je kříž dvou základních prolínajících
se mocností

Lásky zrozené z bolesti
a bolest zrozená z lásky
V těchto dvou osách žije
v nich člověk umírá

To je kříž daný člověku
kříž tížící k zemi
kříž snímající tíhu

Odhozený kříž
který je nutno zvednout a znova nést

Odhozený kříž
dvě břemena pevně do sebe vkloubená
Láska zrozená z utrpení
utrpení zrozené z lásky

....jo vo tý kleci, to známe, to je dobrý, to se všichni jen tak pro nic za nic domluvili, že zbytek života oni i všechny ostatní generace prožijí v kleci. No tak si upletli z coulového drátu kolem sebe ohromnou klec a v ní mnoho dalších klícek, v kterých při dlouhých zimních večerech tiše vzlykali, v kterých plakali při porodech a jásali při pohřbech.

Ti horší prostrkali hůlky skrz díry v kleci a štouchali sousedy, ti lepší věli krásné goblémy na strany nepřijemných sousedů, podivný byl život v kleci vlastnoručně upletené.

No a pak přišel střihač drátů.
Poňby zručného dělníka, nůžkami na plech, prostříhal otvor velikosti člověka a všichni stažení u druhé strany klece nenávisným pohledem sledovali

Kazisvět společného díla
který odnímal smysl dosavdaní klece,
neboť klec s dírou
není klec v pravém slova smyslu.

A tak namačkání u jedné strany
nenáviděli skrze ~~nikdo~~ dveře laskavě zvoucího,
do volné zahrady zemské
z které nikdo vyhoštěn nebude

Jen tu a tam se někdo rozloučil
s dosavadním životem v kleci
a ti pak přicházeli k díře,
odcházeli kleci z druhé strany
a tam na sebe namačkaným lidem,
skrze díry v kleci
podávali kytice v zahradě zemské natrhané
s rukama k východu vztaženými.

A zase se sešla celá rodina
k podivné seanci,
k tajemnému vyvolávání obrazů,
který k nim promlouval.

seděli v půlkruhu
plně soustředění
v naprosté tmě,
jen modrozelená záře vyvolaného
osvětlovala strhané rysy
záře deformovala napjaté obličejy k nepoznání
ztuhlé voskové figuriny,
pacienty s vleklou chorobou
připomínaly blouznivce
oddávající se svému bohu.
Tento večer volaný nepřicházel.

"Porucha je ve vašem přijímači"
zlomyslně křikalo před zraky dychtících.

Jejich jakoby ochočený Bůh je dnes nechal
na holičkách

"porucha je ve vašem přijímači"
a všichni zdrcení a bezradní
neměli do čeho píchnout
co říci co volat
a otec rodiny stál uprostřed
s pocitem obehnanosti v hluboké duševní krizi
pramenící z náhlého selhání rodinného Boha

"Porucha je ve vašem přijímači"
zlomyslně vysílal rodinný Bůh.

V R A T I S L A V B R A B E N E C

V E Z /babylónská/

DEDNÍCI

1. To slunce nás zabije
2. To slunce nás zabije
3. Nebo oni
4. Stejně to spadne

1. Přišel jsem sám
2. Já taky
3. Z nadšení
4. Já už povinně

1. Mám žízeň
2. Žízeň
3. Já bych utekl
4. Kam?

1. Všude musíš stavět
2. Stavět
3. Ležel bych
4. Kde?

1. Zahyneš hladu
2. A žizní
3. Raději než tohle
4. Tak běž!

1. Bojíš se
2. Bojí se
3. Utečeme všichni
4. Kdo bude stavět?

1. Kdo bude stavět?
2. Za nás
3. Nikdo
4. Spadne

1. To je škoda
2. Tolik práce
3. A k ničemu
4. Neutečme

1. Až to dostavíme
2. Třeba nás pustí
3. Ne, ne
4. Dokud nepadneš

1. Uvidíš bránu boží
2. Uvidím
3. Nestojím o ni
4. Je zavřená

1. Schody tam vedou
2. Dokonalé
3. Do brány zatracení
4. To se nám otevírá

1. Zapadá slunce
2. Slunce zapadá
3. Konečně
4. Rána znova

STAVITELÉ

1. Stavba začala desátého dne měsíce AB na pláni v zemi Sineár. Rodí se před námi dílo, které vyrůstá z nadšení a umu. Je to pomník naší moci a síly, pomník pravdy našeho učení. Díky za tuto krásnou dobu. Naše dílo je věčné.

2. I já vzdávám hold našemu veleđilu. Je skvělé!

3. Sláva!

4. Díky Bohu za to, že mohu zasvětit svůj život tak tak ušlechtilým cílům.

1. Nyní přečtu dopis od nejvyšší správy staveb:

"Všem architektům, radům a vrchním mistrům stavby věže. Nejvyšší správa nikdy nezapomene vašich zásluh a bude se vždy přizloubat za vás u správy vyšší pro vaše blaho. Buďte nadále poslušní našich příkazů a přísní na své podřízené, aby v nich nehaslo největší nadšení, které jsme všem takto umožnili. Vaše životy a věž. Jak krásné jsme všem takto umožnili. Vaše životy a věž. Jak krásné posláním upsat svůj bídný běh našemu idolu. Cítíme vaši vděčnost a neopomeneme zmínit se o tom správě vyšší. Zlomíme jakýkoliv odpor a rouhačům vyřežeme jazyky.

Je ctí pracovat na věži, je povinností myslet na Věž, je věž zákon. Kdo pochybuje - není.

Na severní stěnu přišel ďábel: posel nízkosti, plaz pasák, umouněnec země, pomatenec. Tak nám její popsala vaše správa v listě. Nevěřte už tomu bludu. Byl to přeci šílenec. Zjistili to nejlepší učenci z hvězd. Nebyl to prorok, jak se nyní domíváte. Prorok podle posvátných knih vyhlíží úplně jinak a správní proroci v ten den na stavbu nesmějí. Od příštího měsíce bude přidělen stálý správní prorok pro věž a bude-li toho třeba, zařídíme více proroků. Všechny, kdo ďábla viděli, nebo o něm mluví, dejte do sklepů. Ať ucítí každá klenba na níž stojí naše věž. Nepřestávejte být ostražití k pochybovačům a poslušní našich příkazů.

Nejvyšší správa."

Tolik dopis.

A teď ukažte plány.

2. Ha, sklepení, sklepení je tam dole. Klenba je pevná a tma, tma. Vůbec tam nejde světlo /usměje se/.
3. Skoda, že se stupně zmněšují, ale základ je široký, jako město, širší než město, které známe. A známe všechna města, vždyť mimo Správu města nejsou.
4. Na severní straně nebyla ďáblem způsobená žádná škoda. Pravda, cihly se tam droolí, ale droolí se všude od té doby - promiň te, od doby deště. Je to pověra a ten pomatenec nemohl rozdrolit cihly. Nebo.....

1. Picho. Drolení se nepřipouští.
 2. Ano, nepřipouští.
 3. Jistě: drolení je nepřipustné a nesouvisí.....
 4. Ne, nemůže souviset s tím....jen s dšti
 1. A ty jsme zastavili.
 2. Deště jsou zastaveny.
 3. Bylo to v listě nejvyšší slávy.
 4. Deště ne!
 1. Pokračujte v popisu stavby.
 2. Tedy přesun dělníků na další stupeň nutný. Zde,
/ukazuje na obraz/ po žebříčkách se už nemůže dál,
protože vítr.....
 2. Vítr? Vítr ještě nezastavili?
 4. Ať to zařídí ten správný prorok. Vítr je nic.
 1. A dál?
 2. Přesun je tak vyřešen. Ostatní už zařídíme s tím
úředníkem, nebo s prorokem, jak jste řekl. Jsou to
maličkosti.
 3. Hlavně kázeň. Udržet kázeň.
 4. A nadšení.
 1. To už je na vás. Četl jsem vám to. Já jsem byl za
nadšení chválen.
 2. O mně se zmiňovala správa minule.
 3. Já sám zásluhu na základech.
 4. Zastavil jsem vzpouru a potrestal viníky.
 1. Dost, dost! Zásluhy máme a se ctí se vyrovnáme
s každou překážkou.
 2. Věž dostavíme.
 3. Až tam. /ukazuje nahoru/.
 4. Ještě výš. Sláva!
- VSICHNI: Zdar naší věži!

PROROK

Znátky k svému poli, k pastvině, k ovcím. Pryč od lidí
šilených stavbou. Nechápou nic nechápou. Je zbytečné
mluvit. Porad sám sobě, chudáku, říkají. Vždyť si nero-
zumím! Proč se plahočím tam, do toho zmatku? Pokoliká-
té se už takhle trápím!
Jsem pomatenec! Pomatenec? Ne, nejsem! Plaz? Dábel?
Anděl? Ne! Jsem právě jen tohle, jen Báruch, syn Charana
a Melchy. A žiji. Určitě žiji.
Co to vadí Báruchu na stavbě? Kdo tě posílá? Proč
běsníš, hádáš se, radíš?
Staví. Ať staví třeba do nebe!
Příště jim to řeknu, příště jim řeknu všechno: že je
mi to jedno, že jsou blázni a vůbec....
Příště? Proč příště? Copak tam ještě půjdu? Půjdu. Ať
mě třeba zabijí. Řeknu jim všechno.
Ale co jim budu vykládat? Vždyť nic nevím. Teď nevím
nic. A tam, tam jsem se nemohl zastavit.
Hned zítra tam musím znovu. Musím. Půjdu.

Čumilové

1. To je nádhera! Krása sama.
2. Právě jsem si to představoval.
1. Já jsem vždycky říkal, že potřebujeme přesně takovou věž.
2. I já.
1. Ale tý práce, tý dřiny na tom.
1. Pravda, pravda. Je třeba vždycky něco dělat. Něco pro všechny. Nedá se jen tak sedět a....
2. Je to dobře zřízené. Jste také ve správě?
1. Ano, jsem. Ve vyšší.
2. Já taky.
1. No to je náhoda! Říkal jsem si, že vás odněkud znám. Asi ze správy.
2. Né, né. Z rady.
1. Je možné, že i z rady. Zajdu tam někdy.
2. Vy jste stavitel?
1. Ne, rádce stavitele.
2. To je důležité postavení! Člověk by někdy ani nespal, co je s tím starostí.
1. Ani ne. Mám další rádce podřízené a podléhám vyšší radě.
2. Jako u nás ve správní radě. Přesnost a přísnost.
1. Tak. Na věž. /podá ruku 2./
2. Pro věž!

DĚLNÍCI - SPRÁVNÍ PROROK

DĚLNÍCI

1. Brzy vyjde slunce
2. Už vychází
3. Bude vedro
4. A žízeň
1. Jako včera
2. Stejný
3. Dokud nepadneš
4. Pozor! Jde!

SPRÁVNÍ PROROK

Přicházím k vám jako správní prorok.
Stavba je nejvyšší posláním každého tvora pod sluncem.
Brzo se před námi skloní zem i nebe až staneme na vrchlu. Jen trpělivost a píli. Krásné je držet každou cihlu, vždyť nás povznáší. Krásné je podnout a naše zásluhy jsou nedožitelné. Děkuji za každý den, kdy staneš na těchto stupních. Vráť se dopoledne s dalším proctvím. ze správy.

Na věž

DĚLNÍCI /otráveně/

Pro věž...

1. Mluvil krásně
2. A k věži
3. Nemluvil o ničem
4. Vůbec

1. Má nadání
2. A postavu
3. Je to vykuk
4. A mluvka

1. To ne
2. Je přeci prorok
3. Není
4. Proroci vyhlíží jinak

1. Jako trhani?
2. Nebo blázni?
3. Také někdy
4. Ne vždycky

1. Ničemu nevěříte
2. Takhle nevydržíš stavět
3. Nic neslibuji
4. Ničemu již nevěřím

1. Tak skoč
2. Skoč z věže
3. Tím se nic nezmění
4. Chci žít

1. Musíš se podřídít
2. A přemáhat se
3. Nemusí
4. Starej se o sebe

Dělníci strnou s cihlami v rukou a ohlédnou se. Přichází

SPRÁVNÍ PROROK

Vidím, že jste dobře naladěný chlapi. Je krásně! Často vám závidím. Stavíte a dílo vám roste pod rukama. Víte, co děláte. Věřte, někdy je těžké prorokovat. Ta, chlapi na věž!

/Dělníci začnou pracovat/

„Kde jsme to ráno přestali...? Jo. Věž je nejvyšší posláním každého tvora a je ctí každý den držet cihlu v ruce. Děkuji za každý den neboť je to ... vznešené posláním každého tvora. Nikdo už nevěří v jiné proroky. Nikdo. Rozumný člověk ví, co je naše věž, co pro každého věž znamená a co nás čeká. Cíl. Je jasný, jako nebe je jasný, jako slunce je jasné. Chápete všechno. Odpo-

vědnost a nadšení jsou nám vlastní a je ctí každý den všechno opakovat ku prospěchu stavby.

DĚLNÍCI

pro věž!

PROROK + SPRÁVNÍ PROROK

PROROK

Odpusť mě. Odvrát svou tvář a nech mě pokojně žít! Stačí strádání denjí a nejsem světec. Proč žádáš ode mně poslání? Jsem stejný jako oni. Jsem horší! Nevěřím všemu co říkám! Nechci být prorok a nemohu. Hřeším a vidím. Bože, trápím se, odpusť mě a nech zahynout jako hovado, přijmi mě jako oběť. Ploudím jsem sám, bez přátel, nikdo mě nerozumí. Řekni sám stavitelům, co chceš. Varuj je, proklínej. Veď je! Jsem slabý, hloupý, chudý. Chci klid, chci jen žít. Chci být šťastný jako oni. Zklamal jsem tě, neboť pochybuji a neslyšeli mě, protože poznali mou slabou víru. Bože, nech mě odejít, Ať prorokuji jiní.

/K prorokovi přistoupí správný prorok, položí mu ruku na rameno a prorok se zhroutí, pak zděšeně poslouchá

SPRÁVNÍHO PROROKA

Slušný! Dlouho jsem neviděl takový divadlo. Umíš to to podat, chlapče. Pravdu, klobouk dolů. To jsi vymyslel sám? Nebo tady cbičíš nějakou žádost? No, to je jedno, ale bylo to dojemné. Já nadání: To určitě. Kerej ty seš, že tě vlastně neznám? Asi z venkova, ne?

PROROK

Jsem Báruch, syn Charana a Melchy

SPRÁVNÍ PROROK

Báruch. Hm. Dobrý jméno. Kdybys ses voblík a upravil... No šlo by to. Vidi potřebujeme. A nadaný vědecky. Tak, hochu, já ti tedy vysvětlím další, když seš tak rozpadlej na duchu. Ty spolu uděláme dohodu. Já ti seženu skvělý poslání. Budeš úřední prok, jako já. Ráno a odpoledne. předvedeš pár vět který ti připravíme a jinak seš volnej. Bereš?

PROROK /hledí nechápavě a mlčí/

SPRÁVNÍ PROROK

No nic ze sebe mačkat nemusíš, je to pár vět, není třeba na to ani myslet. Chápeš? Půjdeš na stavbu a ...

PROROK /pokusí se utéct/

SPRÁVNÍ PROROK

A vůbec, půjdeš na správu hned teď a tam ti to vysvětlí.

JUMILOVÉ

1. Já tedy bych řekl, že přes všechny ty potíže, co s tím jsou, je to stejně pokrok, ta stavba. Já vím, udělaly se občas chyby, ale podívej se. Není to nádherná. Nojo, řeči, lidský řeči, ty byly vždycky. A kdo je vede? Pár bláznů! A co chtějí? "Vrať se, ó vrať se, člověče, národe, lide boží, vrať se!" Ale kam? Zřejmě na pastviny, do stánů, do bídy! T se vrátí sami!
2. Jen ať se vrátí sami ničemové. Povídat umí každej, ale stavět, to ne. Vidíte dělníky, jak pracují? Cítíte to nadšení, tu sílu, odhodlání? To všechno jen díky odpovědné správě a správní radě. Jak jsem říkal minule. Je to dobře řízené, vidíte.
1. Tak, Pro věž!
2. Za věž!

HLAS SPRÁVNÍHO PROROKA

Těm chudákům jsi chtěl pomoci?

DĚLNÍCI /na scéně se otočí směrem za hlasem/

Raději se jim omluv

Ztratil jsi hlas?

/Dlouhá pauza/

Pomoz sám sobě, proroku!

XX

- str. 3 - The Elastic People of the Universe
 str. 6 - IPOU - Upon Bondy's Happy Hearts Club Banned
 str. 13 - IPOU - 100 bodů
 str. 16 - IPOU - Popis Bagarovi
 str. 18 - IPOU - Pašijové hry velikonoční
 str. 30 - Ladislav Klíma / PPOU - Jak bude po sarti
 str. 40 - IPOU - Jak vésti koně
 str. 52 - IPOU - Novězí porážka
 str. 60 - IPOU - Láčnoční myš
 str. 64 - DG 307
 str. 81 - DG 307 - Dar stínům
 str. 93 - DG 307 - Svědectví
 str. 104 - Pavel Zajíček - Vyslov sám sebe
 str. 110 - Dušlá Hmota
 str. 120 - Josef Vondruška - NEJISTOTY
 str. 131 - Bílé světlo
 str. 135 - Paul Wilson - Jaké je to dělat rock v policejním státě?
 str. 151 - Rozhovor s Bohem
 str. 160 - Václav Krabec - Věž /babylónská/

XX

Omlouváme se ze místy špatné číslování stránek

XX

P o u č e n í :

pro případ, že u Tebe budou nalezeny tzv. ilegální tiskoviny
 ts. zákon nezná pojem "ilegální tiskovina". Její trestné
 vlastnit jakoukoliv tiskovinu. Trestné je pouze její roz-
 šířování /? 100 - pobuřování/, při čemž je nutno pobou-
 řit nejméně dvě osoby.

Odtud vyplývá, že:

- + tiskovinu jsi dostal poštou, byla ti vložena do poštovní schránky, byla ti zastrčena pod rohožku. Nemáš vůbec tušení, kdo by ti ji mohl poslat nebo podstrčit, § 168 tr. zákona přímo st. noví, že nemáš zákonnou povinnost nález, obdržení či vlastnictví takové tiskoviny hlásit či ji odevzdat na policii.
- + Tiskovinu jsi nedával nikomu číst ani jsi nikomu neříkal o jejím obsahu. Tiskovinu nečetla ani tvá manželka, děti, rodiče, sourozenci - kteří ostatně všichni mají právo odmítnout výpověď. /podle § 100 odst. 2 tr. řádu./

složka



PESTR

BAREVNÝCH
papírů

8 listů formátu A/4